

УРСУЛА ЛЕ ГУИН ГРАДЪТ НА ИЛЮЗИИТЕ

Част 0 от „Хейнски цикъл“

Превод от английски: Юлиян Стойнов, 1996

chitanka.info

1

Представете си тъмнина.

В тази тъмнина, която е обърната с противоположната си страна към слънцето, се пробуди един самотен дух. Изцяло завладян от хаоса, с лишен от строеж ум. Той не познаваше никакъв език и не знаеше, че мракът се нарича нощ.

Докато неспомнената светлина наоколо се разведряваше той се раздвижи, запълзя, затича се, отпърво на четири крака, малко по-нататък дори опита да се изправи, без да знае къде отива. За него нямаше пътища в този свят, защото всеки път изисква начало и край. Всички обкръжаващи го неща бяха сплетени и всички до едно му се съпротивляваха. Объркването, което владееше съществуването му, се предаваше на движенията му със сили, чийто названия му бяха непознати: ужас, глад, жажда, болка. А той продължаваше да се провира мълчаливо през тъмната, непрогледна гора, докато нощта — със сила по-голяма от неговите — накрая го спря. Но веднага щом светлината се появи, той продължи да се промъква пипнешком. А когато се озова неочаквано върху просторната, огряна равнина на Сечището, той се изправи и се огледа неподвижно. Сетне скри лицето си с ръце и закрещя колкото му глас държи.

Първа го зърна Парт, която тъчеше на стана, в озарената от слънце градина. Тя повика останалите с кратък порив на ума си. Не се боеше от непознатия та докато останалите се приближат от къщата вече бе пресякла Сечището до голата фигура, която клечеше между високите, жилави треви. Когато и те наближиха, зърнаха я да му шепне успокояващо, положила ръка на рамото му.

Тя вдигна лице към тях, питайки ги със зачудено изражение: „Видяхте ли очите му...?“

И наистина, странни бяха очите му. Зениците му бяха широки, ирисите в сивкаво-кехлибарен цвят и толкова големи, че съвсем не се виждаше бялото на очите.

— Като на котка — кимна Гарра.

— Като яйце без белтък — добави Кай, давайки воля на безпокойството си, предизвикано от тази дребна, но съществена разлика. А иначе, под калта, драскотините и мърсотията покриваща в плътен слой тялото и лицето му, странникът си изглеждаше напълно нормален човек. Може и да беше малко по-светъл от тъмнокожите хора, които сега го заобикаляха, обсъждайки приглушено изгледа му, докато клечеше, примижавайки от яркото слънце, целият треперещ от изтощение и страх.

Парт надзърна право в странните му очи, ала не видя там и следа от реакция. Непознатият беше ням за езика им, нито разбираше жестовете им.

— Обезумял е или уплашен до смърт — подхвърли Зов. — Освен това умира от глад и в това поне можем да му помогнем.

В това време Кай и младият Таро по-скоро повлачиха, отколкото поведоха, треперещия нещастник към къщата. Вътре Парт и Конски кестен успяха да го почистят и нахранят, а сетне го положиха на нара, с достатъчно приспивателно в кръвта за да го задържи там.

— Дали не е шинг? — попита Парт баща си.

— Ами ти? А аз? Не ставай наивна, скъпа — отвърна ѝ Зов. — Ако можех да отговоря на този въпрос сигурно щях да освободя Земята. Това, което се надявам поне да разбере е, дали е обезумял, или не, дали не е имбецил, откъде се е взел и защо очите му са такива. Дали хората не са започнали вече да се чифтосват с котки, или ястреби, в тази епоха на дегенерация на цялото човечество? Дъще, помоли Кретян да дойде при наровете.

Парт последва нейната сляпа братовчедка Кретян нагоре по стълбите до сенчестата, проветрива тераса, където спеше непознатият. Там вече ги очакваха Зов и сестра му Карел, която всички наричаха Конски кестен. И двамата седяха кръстосали крака и изправили гърбове, Конски кестен се забавляваше с рамката за редене на мъниста, а Зов не правеше нищо: брат и сестра привикнали да живеят в разбирателство през всичките тези години; широките им, ведри лица, излъчваха безкрайно спокойствие. Момичето се настани непосредствено зад тях, като се стараеше да не нарушава възцарилата се тишина. Парт беше червенокоса, но точно отпред имаше дълъг катраненочерен кичур. Облечена бе само в чифт широки сребристи бричове и риза. Кретян, малко по-възрастна, беше мургава и болнава, а

незрящите ѝ очи бяха превързани с широка червена платнена лента. Подобно на майка си тя носеше плетена от мека вълна наметка. Беше горещо. Летният следобед изгаряше градината под терасата и вдигаше мараня по стърнищата на Сечището. Гората ги заобикаляше от всички страни — достатъчно близо до това крило на къщата, за да ги закрива с клони, обрасли в листа и достатъчно далече във всички останали посоки за да се скрива зад синкавата омара.

Четиримата постояха мълчаливо известно време, едновременно заедно и разделени, смълчани, ала свързани с невидими нишки.

— Кехлибарените топчици днес непрестанно се подреждат в мотива на Широтите — подхвърли засмяно Конски кестен, докато пръстите ѝ бягаха по оплетената с тънки конци рамка.

— Твоите топчета все така се редят — отвърна брат ѝ. — Трябва да е заради спотаеното ти влечение към мистиката. Внимавай, че ще свършиш като майка ти — на нея накрая все мотиви ѝ се привиждаха.

— Спотаено дрън-дрън — възрази Конски кестен. — Никога не съм спотайвала нищо в живота си.

— Кретян — рече Зов, — видя ли, миглите му трепнаха? Дали не е във фаза на сънуване?

Сляпото момиче приближи до нара. Протегна бавно ръка и Зов я насочи внимателно към челото на непознатия. Всички замлъкнаха. И всички слушаха, но само Кретян можеше да чува.

Най-сетне тя вдигна невиждащото си лице.

— Нищо — рече с малко напрегнат глас.

— Нищо?

— Безпорядък — и пустота. Той няма ум.

— Кретян, чакай да ти кажа как изглежда. Краката му са вървели, ръцете му са работили. Сънят и лекарствата отпускат лицето му, но само един мислещ ум би могъл да изсече чертите му по такъв начин.

— А как изглежда, когато е буден?

— Уплашен — рече Парт. — Уплашен, объркан.

— Може да е пришълец — подхвърли Зов. — Човек от друга планета, не от Земята... макар да не виждам как ще стане това... Може да мисли по различен начин от нас. Опитай още веднъж, докато спи.

— Ще опитам, чичо. Но не долавям никакво присъствие на разум, нито пък емоции. Страхничко е да надникнеш в ума на някой

младенец, но това тук е дори по-страшно... по-страшно от мрака и безпорядъка...

— Отдръпни се, щом е тъй — спря я безгрижно Зов. — Неумът е опасно място, където да се скита нечий друг ум.

— Неговата тъмнина е по-лоша от моята — рече момичето. — Този пръстен на ръката му... — Тя положи длан върху ръката на мъжа, сякаш от съжаление, или за да го помоли за прошка, заедто бе надзъртала неканена в сънищата му.

— Да, носи златен пръстен, без никакви надписи или шарки. Само това имаше, когато го намерихме. Кой ли ще не и изпратил този нещастен дивак от гората?

Нея вечер цялото семейство, което обитаваше Къщата на Зов, с изключение на малките деца, се събра в просторния хол на първия етаж, където всички прозорци бяха широко разтворени за влажния нощен въздух. Звездната светлина, присъствието на дърветата и шумът на листата проникваха безпрепятствено в сумрачно осветената стая, така че между всеки един и седящия до него и между думите, които си разменяха, се издигаше невидима стена от сенки, нощен вятър и тишина.

— Истината, както обичайно, ще е последното, което да узнаем за този странник — обърна се към тях Старейшината на Къщата. — Няколко са възможните обяснения. Може да се е родил идиот и да е попаднал тук по случайност, но ще попитам тогава, кой го е загубил? Може да е човек, чийто разум е бил увреден при нещастен случай, или разбъркан съвсем преднамерено. Може да е шинг и да прикрива мислите си зад тази привидна аменция. Може накрая да не е нито човек, нито шинг — но кой ще е? Не разполагаме с доказателства за което и да било от тези предположения. Какво значи да правим с него?

— Да видим дали може да се учи — предложи Роса, жената на Зов.

Тогава заговори Меток, най-големият син на Старейшината:

— Не бива да му вярваме, окаже ли се, че може да се учи. Помислете че са го изпратили нарочно при нас — за да узнае тайните и навиците ни. Котка, пусната в дупката от добронамерена мишка.

— Аз не съм добронамерена мишка, синко — възрази Старейшината. — За шинг го мислиш, така ли?

— Или за тяхно оръдие.

— Всички сме оръдия на шингите. Ти какво би направил с него?

— Бих го убил преди да се пробуди.

През прозорците нахлу нов порив на вятъра, който носеше звуци от шепнещите треви на Сечището.

— Чудя се — рече Най-Старата Жена, — дали не е по-скоро жертва, отколкото оръдие. Може шингите да са разрушили ума му като наказание за нещо, което е направил, или помислил. Няма ли тогава само да продължим наказанието им?

— Че това ще е истинско милосърдие — отвърна Меток.

— Смъртта е измамно милосърдие — отвърна с горчилка Най-Старата Жена.

Така продължиха още дълго да обсъждат въпроса, едновременно спокойно и с тежест, която включваше в равни порции морална загриженост и тревога, присъстваща неизменно всеки път щом някой произнесеше думата „шинг“. Парт, която бе само на петнадесет, не взимаше участие в дискусиата, но ги слушаше напрегнато. Странна симпатия я свързваше с непознатия и тя искаше да остане жив.

Рейна и Кретян се присъединиха към групата, Рейна бе подложила непознатия на всички психологически тестове, които знаеше, докато Кретян следеше ума му за реакция. Нямаха кой знае колко да съобщят, освен че нервната му система и рецепторните области, както и зоните управляващи двигателната активност, изглеждали напълно нормални, въпреки че физическите му реакции и двигателни умения съответствали на едногодишно дете и че всички опити за предизвикване на възбуда оставали напразни.

— Сила на зрял мъж, координация на бебе, празен ум — заключи Рейна.

— Ако не го убием като див звяр — подметна Конски кестен — остава да го опитомим като див звяр...

— Изглежда, че си заслужава да опитаме — съгласи се Кай, братът на Кретян. — Защо пък ние младите да не се погрижим за него и да видим какво може да се направи. И без това едва ли ще се наложи да го учим на Вътрешните Завети. Поне да му покажем как да не си ляга подмокрен... Интересно, дали е човек? Ти какво мислиш, старейшино?

Зов разпери грамадните си ръце.

— Кой знае? Ще чакаме кръвните проби на Рейна. Не съм чувал шингите да имат жълти очи, или други видими отлики от земните хора. Но ако той не е шинг, или човек, какъв е тогава? Нито едно създание от Външните Светове не е стъпвало на Земята от хиляда и двеста години насам. Да знаеш, Кай, и аз като теб съм съгласен да рискуваме като го оставим тук — от чисто любопитство...

Ето така решиха гостът да остане жив.

В началото той създаваше известни затруднения на младите, които го наглеждаха. Постепенно възстановяваше силите си, спеше много, дълго седеше или лежеше без да върши нищо. Парт го кръсти Фалк, което на диалекта на Източната Гора означаваше „жълт“, заради бледата му кожа и опаловите очи.

Една сутрин няколко дни след пристигането му, когато стигна до една лишена от шарки ивица на дрехата, която тъчеше, Парт остави задвижвания от слънчева енергия стан да си мърка долу в градината и се изкачи на затворената със завеси тераса, сега обитавана от Фалк. Той не я забеляза, че влиза. Седеше на рогозката си и зяпаше с празен поглед в небето. Слънчевото сияние предизвикваше сълзене в очите му и той ги търкаше често-често с ръка, понякога вперваше учуден поглед в ръката си и отново продължаваше да ги търка. Стискаше и разпускаше пръсти с намръщено, почти озадачено лице. Накрая отново вдигна глава към слънцето и го закри с разтворена длан.

— Това е слънцето, Фалк — рече Парт. — Слънцето...

— Слънцето — повтори той, загледан право в огненото кълбо и празнотата вътре в него се изпълни със слънчева светлина и с отгласа на името.

Така започна обучението му.

Парт се качи от избата и докато пресичаше Старата кухня зърна Фалк подпрян на един от прозорците, самотен, загледан в снега, който покриваше посивялата земя. Десет дни бяха изминали откакто бе ударил Роса и го бяха заключили докато се успокои. Дълго след това настроението му остана мрачно и той отказваше да разговаря. Странно бе да видиш това възмъжало, зряло лице, набърчено от виновна детска гримаса.

— Ела при огъня, Фалк — повика го Парт, но не спря да го почака. Озърна се едва долу, в големия хол, където огънят бумтеше радостно, но видя че го няма и потърси нещо друго, с което да

приповдигне настроението си. Нямаше с какво да се захване, снегът навън продължаваше да се стеле, къщата бе изпълнена с до болка познати лица, а всички книги разказваха за неща, които са се случили отдавна и отдавна не са истина. Навсякъде около притихналата Къща и близките нивя се издигаше непроходимата стена на гората — безкрайна, монотонна и равнодушна, зима след зима, и тя никога нямаше да напусне тази Къща, защото къде щеше да отиде — къде?

На една от празните маси Рейна бе забравила своя тьоанб, плосък музикален инструмент с клавиши, за който казваха че е с Хейнски произход. Парт изсвири няколко тона в меланхоличния ритъм на Източните Гори, сетне нагласи инструмента на неговата първоначална скала и започна отново. Не я биваше кой знае колко с тьоанба, трудно намираще нотите и непрестанно изоставаше с музикалния съпровод към думите, които се нижеха от устата ѝ.

*Зад шепота на вятъра в дърветата
зад плясъка на бурята в моретата
на стъпала от слънцето огрени
изправена на Айрек дъщерята*

Тя изгуби верния тон, сетне го намери отново:

...смълчана, с пустота в ръката.

Легенда, кой знае колко стара, от един неописуемо далечен свят, чийто текст и мелодия от векове бяха станали част от наследството на човечеството. Парт пееше съвсем тихо, сама в просторната, озарена от огъня стая — зад прозорците плътна завеса от сняг.

Зад нея се разнесе някакъв шум и тя се извърна, за да открие, че там стои Фалк. Странните му очи бяха изпълнени със сълзи.

— Парт... спри... — прошепна той.

— Какво има, Фалк?

— Боли ме — рече той и извърна лицето си, което толкова ясно пресъздаваше неговия беззащитен и разхвърлян ум.

— И това ако не е комплимент за изпълнението ми — присмя му се тя, но беше трогната и спря да пее. По-късно същата нощ видя Фалк изправен до масата с тъоанба. Той вдигна ръка, но не посмя да докосне инструмента, сякаш се боеше да не освободи затворения вътре сладникав безжалостен демон, който бе проплакал под ръката на Парт и бе превърнал гласа ѝ в музика.

Моето дете се учи по-бързо от твоето — заяви Парт на Гара, — но твоето расте по-бързо. За щастие.

— Твоето и без това е пораснало достатъчно — кимна Гара и се загледа през кухненската градина към ручея, където стоеше Фалк, вдигнал на рамене бебето на Гара. Ранният летен следобед пееше с гласовете на щурци и комари. Косата на Парт танцуваше на немирни кичури докато тя редеше и разместваше плетките в стана. Изпод совалката ѝ бавно изпълзяха издължени жеравови шии, следвани от закръглените им глави, оформени със сребристи и сиви нишки. Макар и само на седемнадесет тя бе най-добрата плетачка сред жените. Зимно време ръцете ѝ непрестанно бяха изцапани от багрилата, с които оцветяваше конците и преждата, а лятото минаваше в безспирно тачене край слънчевия стан, където образите във въображението ѝ се превръщаха в цветове и картини.

— Малко паяче — подхвърли майка ѝ, която стоеше наблизко, — шегата си е шегата. А мъжът си е мъж.

— Зная, че искаш да ида с Меток в Къщата на Катол и да разменя моя гоблен с жеравите за съпруг.

— Никога не съм го казвала — нали? — попита я майка ѝ и продължи да разравя лехите с марули.

Фалк приближи по пътеката, а бебето на раменете му се оглеждаше, мижеше на слънцето и сочеше захилено с пръстче. Той го постави на тревата, наведе се и го заговори, сякаш беше възрастен: „Ама че е горещо, а?“ После се обърна към Парт, погледна я с присъщата си навъсеност и попита:

— Парт, Гората има ли край?

— Така казват. Няма две карти да си приличат. Едно знам със сигурност — морето е натам, а в тази посока е прерията.

— Прерията?

— Широка равнина, цялата затревена. Нещо като Сечището, само че продължава няколко хиляди мили — чак до планините.

— Планините? — повтори той, невинно и неразбиращо като дете.

— Високи хълмове, със снегове по върховете през цялата година. Ей така изглеждат — тя остави совалката, допря дългите си кафеникави пръсти и изобрази стръмен връх.

Жълтеникавите очи на Фалк блеснаха неочаквано и лицето му придоби напрегнат изглед.

— Под бялото идва синьо, а още по-надолу — очертанията — на далечни хълмове...

Парт го погледна внимателно, но не каза нищо. По-голямата част от познанията му бяха дошли директно от нея, защото най-често тя се занимаваше с обучението му. Умовете им бяха в постоянна и тясна връзка. Процесът на изграждане на неговия нов живот се оказа изключително трудоемък.

— Виждам ги... виждал съм ги. Помня ги — добави той.

— Като проектиран образ ли, Фалк?

— Не. Не беше и от книга. Има го в ума ми. Съвсем ясно си спомням. Виждал съм тази картина в сънищата си. Само не зная името на планината.

— Можеш ли да я нарисуваш?

Той коленичи до нея и изрисува в праха очертанията на неправилен конус и под него линията на хълмовете. Гара надзърна през рамото му, огледа рисунката и попита:

— Планините са побелели от сняг, нали?

— Да. Сякаш ги гледам през нещо прозрачно — голям прозорец, някъде много високо... От твоя ум ли е, Парт? — попита малко разтревожено той.

— Не — отвърна момичето. — Никой от нас, в Къщата, не е виждал високите планини. Според мен няма нито едно възвишение от тази страна на Вътрешната река. Сигурно са много, много далеч от тук. — Говореше така, сякаш внезапно я бяха побили тръпки.

Остро, пронизително и злоещо стържене разкъса бледата пелена на съня, отеквайки надалеч. Фалк вдигна глава и седна до Парт: и двамата премигнаха с подпухнали от спането очи, озъртайки се на север, накъдето бе утихнал пулсиращият звук и където първите лъчи на изгряващото слънце придаваха призрачна бледнина на небето.

— Въздушна кола — прошепна Парт. — И друг път съм я чувала, но беше много отдавна... — Тя потрепери. Фалк обгърна раменете ѝ с ръка, завладян от същото безпокойство, усещането за някакво далечно, неразбираемо и злокобно присъствие, преминало над тях и изгубило се на север, през светлия сърп на зората.

Звукът утихна и в необятната тишина на Гората отново се разнесе песента на птиците. Светлината на изток ставаше все по-ярка. Фалк и Парт лежаха притиснати един до друг, наслаждавайки се на уютта на леглото. Фалк отново взе да се унася в сън. Когато Парт го целуна лекичко и се изправи, намислила да се заема с ежедневните задължения, той я повика тихо: „Не си отивай... постой още малко... щурче...“. Но тя се засмя, изплъзна се от протегнатите му ръце и той отново се унесе в дрямка.

Слънцето грееше ярко право в очите му. Той се извърна на една страна, после седна, прозя се и се загледа в гъстата корона на дъбовото дърво, чийто клони закриваха отгоре терасата. Едва сега осъзна, че преди да си тръгне, Парт бе включила хипноучителя до възглавницата му и говорителят продължаваше да нашепва тихо някакъв урок по сетиянска числова теория. Той се разсмя и хладината на ноемврийската утрин го разбуди докрай. Нахлузи ризата и бричовете — възтежички, изплетени собственоръчно от Парт от мека и топла вълна — изправи се до дървения парапет и зарея поглед към безкрайната редица от кафеникаво-зелени дървета, която обрамчваше Сечището.

Свежа, тиха и изпълнена със сладникави ухания бе утринта, докато се пробуждаха обитателите на къщата и излизаха навън, за да посрещнат издигащото се над горските простори слънце. Утрините тук си приличаха като две капки вода, такива бяха и есените, но годините, които хората все така отброяваха, бяха много. Веднъж вече човешката раса бе завладявала тази земя, за да бъде покорена на свой ред, но сега всички те си бяха отишли — завоеватели и поробени, милиони и милиони човешки животи — изчезнали много отдавна в някаква неясна точка отвъд извивката на хоризонта. Звездите също бяха покорени и изгубени отново. А годините продължаваха да се нижат една след друга, толкова много, че Гората от най-древни времена, унищожена напълно в епохата, когато човечеството бе изграждало своя цивилизация, бе израснала наново. Подобен растеж отнема грамадни

периоди от време, съизмерими с цели исторически ери. Не всяка планета притежава такова богатство, не навсякъде човешкото око може да се любува на слънчевата светлина през клоните на полюшваните от вятъра дървета...

Фалк стоеше неподвижно, вдъхвайки с цялото си същество от свежестта на ноемврийската утрин, която сигурно беше като много други утрини, които не помнеше и това я правеше още по-безценна. Той се заслуша в чуруликането на някакво птиче скрито в клоните на дъба, протегна се, почеса се енергично по главата и слезе долу, за да се присъедини към другите обитатели на къщата.

Къщата на Зов беше висока и разхвърляна постройка, приличаща едновременно на замък, чифлик и горски заслон, със стени от дялан камък и греди; някои части бяха строени преди стотина и повече години. В нея имаше някакъв суров и привлекателен примитивизъм — стълби от опушено дърво, каменни огнища и изби, непокрити подове от полирани дъбови дъски. Строителите ѝ бяха помислили за всичко — стените и покрива бяха от огнеупорни и водоустойчиви материали, сред обзавеждането се срещаха немалко уреди със сложно устройство и изтънчена изработка — красивите, жълтеникави лампи с плутониеви батерии, библиотеката със записи на музика, думи и изображения, множеството автоматизирани инструменти за чистене, готвене, пране и градинска обработка, както и някои прецизни механизми, които стояха в работилницата на Източното крило. Всички те бяха неразделна част от Къщата, построени вътре или заедно с нея. Повечето машини бяха масивни и сравнително просто устроени, единствено познанията, с чиято помощ бяха създадени техните енергоизточници, бяха деликатни и незаменими.

Липсваше само един единствен вид технически устройства. В библиотеката имаше няколко ръководства по електроника, с чиято помощ децата бяха конструирали миниатюрни радиостанции и разговаряха на къси разстояние из къщата. Но никъде нямаше телевизор, телефон, радиоприемник, или телеграф, който да изпраща и получава сигнали отвъд Сечицето. Нито един инструмент за връзка на далечни разстояния. В гаража на Източното крило бяха паркирани няколко шейни на въздушна възглавница, плъзгачи местно производство, но те също се използваша най-вече от децата. А когато

хората се отправяха на път към някоя съседна Къща, тръгнаха пеша, или вземаха коне.

Работата в Къщата и фермата не беше особено тежка. Условиата бяха сравнително комфортни, храната, макар и не разнообразна, бе в достатъчно количество. Животът тук носеше белезите на спокойното комунално съществуване, скромно, монотонно и пестеливо. Четиридесет и четирима души живееха заедно тук. Къщата на Катол, най-близката до тяхната, бе на около трийсетина мили. Отвъд границите на Сечището започваше гората, хиляди мили от дива, неизследвана територия. Само пуцинак и небе. Място, където не човекът създаваше своя среда за обитаване, а природата го караше да се подчинява на законите ѝ. Да запазиш поне мъничко от постиженията на една почти изчезнала цивилизация бе несъмнено достойнство, което, за изненада на Фалк, местните намираха за съвсем обичайно. Може би защото, за разлика от тях, дори от децата, той идваше отвън, от безконечните горски простори, непознали човешки крак, обитаващи в зловеща самота, като чудовищата, които скитаха из тях. Тъкмо затова Къщата на Зов му приличаше на трепкаща запалена свещ сред море от мрак.

На закуска — хляб, сирене от козе мляко и тъмен ел — Меток му предложи да го придружи до скривалището на елените. Фалк се почувства поласкан. По-Старият Брат беше опитен ловец, но напоследък Фалк също бе показал завиден напредък в това умение. Така двамата все по-често намираха обща тема за разговор и сближаване. Тук обаче се намеси Старейшината:

— Днес ще вземеш Кай, синко. Искам да поговоря с Фалк.

Всеки обитател на къщата имаше своя собствена стая за учене или работилница, където освен това спеше, когато времето е студено. Стаята на Зов бе малка, с високи тавани и осветена от три прозореца, които гледаха на север, запад и изток. Загледан към гората отвъд полето с изсъхнала трева, Старейшината произнесе замислено:

— Ей там някъде те намери за първи път Парт. Беше преди пет години и половина. Много време! Не мислиш ли, че е редно да си поговорим вече?

— Сигурно е редно, старейшино — отвърна Фалк.

— Трудно ми е да определя с точност, но мисля че си бил на около двамайсест и пет, когато те открихме. Какво ти е останало сега от

тези двадесет и пет години?

Фалк протегна ръка.

— Само един пръстен — рече той.

— И споменът за планината?

— По-скоро спомен за спомена — сви рамене Фалк. —

Понякога, както съм ти казвал, чувам нечий гласове в главата си, или усещам движение или жест, разстояние. Неща, които нямат нищо общо с живота ми сред вас. Нито пък имат някакво значение, или смисъл.

Зов приседна на парапета на прозореца и подкани Фалк да си настани до него.

— Вече си приключил с растежа, а и двигателните ти умения няма накъде повече да се усъвършенстват. Трябва да призная, че възприемаше всичко, на което те учехме, с изумителна бързина. Често съм се питал, дали шингите, за които знам, че познават тайните на генетичното инженерство, не са ни селектирали още в далечни времена, да бъдем послушни и покорни, а по-бунтовните умове не са били изпратени на колониите. Ако е така, ти ще трябва да принадлежиш към някоя раса на мутанти, избягнали техния контрол. Какъвто и да си, ти си бил високо разумен човек... и сега пак си такъв. Интересно ми е да узная какво мислиш за своето загадъчно минало.

Близо минута Фалк мълча. Беше нисък, мускулист, добре сложен мъж, с живо и изразително лице, на което твърде често и с детинско откровение се изписваха вълнуващите го мисли.

— Това лято, докато учех с Рейна — поде той, когато приключи вътрешния си монолог, — тя ми показва по какво се различавам от обичайните човешки генетични стереотипи. Става дума само за една-две извивки на спиралата... съвсем минимално различие. Нещо като разликата между уей и о. — Зов вдигна засмяно глава при споменаването на Заветите, които бяха запленили Фалк, но младият мъж продължи все така сериозно. — Въпреки това няма никакво съмнение, че не принадлежа изцяло към човешкия род. Може наистина да съм мутант, роден от някое странно съчетание, или под въздействие на средата, или извънземен. Лично аз смятам, че съм рожба на генетичен експеримент, преднамерена или случайна, но без особен успех, след като експериментаторите са ме пуснали на свобода... въпреки че по ми се ще да съм пришълец от други светове. Тогава поне ще знам, че не съм единственото същество от моя вид във вселената.

— Какво те кара да мислиш, че има и други обитаеми светове?

Фалк го погледна изненадано, като дете, чиято вяра в напълно естествени неща, се опитват да разклатят.

— Има ли причина да мислим, че останалите светове от Вселенския съюз са били унищожени?

— Има ли причина да смятаме, че все още съществуват?

— Нали вие така ме учихте, вашите книги, историята ви...

— И ти повярва... повярва на всичко, което е казано там?

— А в какво друго да вярвам? — Лицето му пламна. — Защо ще ме лъжете?

— Бихме могли да те лъжем денем и нощем за всичко по две съвсем очевидни причини. Защото сме шинги. Или защото мислим, че им служиш.

В стаята се възцари мълчание.

— Бих могъл да им служа без да го зная... — промълви Фалк, забил поглед в пода.

— Напълно възможно — кимна Старейшината. — Помисли върху това, Фалк. От нашите Меток винаги е твърдял, че умът ти е бил програмиран. Но въпреки това дори той не те е лъгал. Нито веднъж. Никой от нас не го е правил съзнателно. Още преди хиляда години Речния Поет е казал: „...в правдата се крие мъжеството...“ — Зов произнесе тази строфа с глас на опитен рецитатор, но после се засмя. — С раздвоен език, като всички поети. Е, добре, Фалк, вече знаеш всички факти и истини. Но може би не всички предположения и легендите, разни такива неща, дето вървят преди фактите...

— На тях кой ще ме научи?

— Ние не можем. Научихме те да познаваш света такъв, какъвто го знаем ние — а той за теб може да е чужд свят. Направихме те отново човек, но никога няма да ти върнем детството. Всеки го има само веднъж...

— И без това между вас се чувствам като дете — тросна се малко ядосано Фалк.

— Не си дете. Ти си зрял и опитен мъж. Ти си инвалид, защото детето в теб го няма, откъснат си от своите корени, от първоизточника си. Нима би могъл да кажеш, че това тук е твоят дом?

— Не — отвърна Фалк като потрепна. Но после добави: — Макар да бях щастлив тук.

Старейшината замълча, колкото да си поеме дъх и пак се върна към въпросите.

— Мислиш ли, че животът ни тук е добър и че пътят, който следваме, е достоен за човеците?

— Да.

— Друго ще те питам. Кои са враговете ни?

— Шингите.

— Защо?

— Защото те унищожиха Вселенския съюз, отнеха на хората свободата и правото на избор, унищожиха всички човешки достижения, заличиха архивите ни и преустановиха еволюцията на расата. Те са тирани и лъжци.

— Но те не ни пречат да водим достойно съществуване тук.

— Ние сме в нелегалност — скрити далеч от погледите им. Стига само да опитаме да построим някоя от великите машини, да се събираме на големи групи, или да основем градове и те ще проникнат сред нас, за да саботират работата ни и да ни разпръснат. Повтарям онова, което съм научил от вас и в което вярвам, старейшино!

— Зная. Чудех се, дали зад фактите не си доловил... легендата, предположенията, надеждите...

Фалк не отговори.

— Ние се крием от шингите. Но се крием също и от онова, което сме били. Разбираш ли ме, Фалк? Живеем добре в нашите Къщи — достатъчно добре. Но позволяваме да ни управлява страхът. Било е време, когато сме летели с кораби между звездите, а сега не смеем да се отдалечим на повече от стотина мили от домовете си. Съхраняваме не повече от зрънце познание и не правим нищо с него. А някога сме го използвали за да плетем шевицата на живота върху мрака и хаоса. Да отправяме предизвикателства към обкръжаващия ни свят. И да го покоряваме.

След още една, по-продължителна пауза, Зов продължи, загледан в чистото ноемврийско небе:

— Представи си всички тези светове, обитавани от най-различни хора и чудовища, съзвездията в техните небеса, градовете, които са строяли, песните и обичаите им. И всичко това е загубено, поне за нас, толкова безвъзвратно загубено, колкото твоето детство. Какво всъщност знаем за епохата на нашето величие? Няколко имена на

светове и герои, засъхнала утайка от факти, които се опитваме да сглобим в история. Законът на шингите забранява убийствата, но те самите убиват познанието, изгарят книгите, и което е още по-лошо, фалшифицират малкото, което остава непокътнато. Благодарение на тях Лъжата се прокрадна между нас и остана завинаги. В нищо вече не сме сигурни и най-вече в онова, което знаем за Епохата на Съюза — колко ли документи са били фалшифицирани? Едно искам да запомниш от мен — шингите са наши закleti врагове. Не е трудно да живееш с мисълта, че не съществуват, или са недостижимо далеч — най-много да чуеш някоя от въздушните им коли докато цепи простора. Тук, в Гората, те не ни закачат и може би е така навсякъде по Земята — кой може да каже. Ще ни оставят да си живуркаме докато сме съгласни да не напускаме тази клетка на невежеството и пущинаците и скланяме покорно глава всеки път, когато прелитат над нас. Но те ни нямат доверие. И как биха ни имали, дори след хиляда и двеста години? Те не знаят какво е това доверие, защото не познават истината. Не зачитат никакви договори, нарушават всички обещания, съдят както им е угодно, предават, когато им е изгодно и лъжат неизчерпаемо. В някои летописи от времето на Разпадането на Съюза се говори, че могат дори да лъжат в мислите си. Именно Лъжата доведе до разгрома на Съюза и ни превърна в роби на шингите. Запомни го, Фалк. Никога не приемай за чиста монета онова, което ти казват Враговете.

— Ще го запомня, старейшино, ако някога ги срещна.

— Няма да ги срещнеш никога, освен ако не отидеш сам при тях.

На лицето на Фалк се изписа тревога. Изглежда бяха стигнали до главната тема на разговора.

— Искаш да кажеш, че ще напусна Къщата — рече той.

— Ти сам си мислил за това.

— Така е, наистина. Но не виждам как ще стане. Искам да живея тук. Парт и аз...

Той се поколеба и Зов побърза да се намеси, настоятелен и предпазлив.

— Уважавам чувствата между теб и Парт и споделям радостта ви. Но ти се отби при нас по пътя за някъде другаде, Фалк. Посрещнахме те и те приехме като свой. Връзката ти с дъщеря ми се оказа безплодна, но въпреки това аз я одобрявам. И все пак вярвам

дълбоко, че тайнството на твоето съществуване и появата ти тук имат голямо значение и че не бива да бъдат зачерквани с лека ръка, че трябва да продължиш пътя си, защото те чака още работа...

— Каква работа? Кой може да ми каже?

— Работата, която не ни позволяват да вършим, а на теб са отнели. Ще го узнаеш от шингите — бъди сигурен в това.

В гласа на Зов се долавяше неприкрита горчивина, каквато Фалк не бе забелязвал никога досега.

— Да не искаш да кажеш, че ще узная истината от онези, които познават единствено лъжата? И как ще разбере какво търся, дори когато го открива?

Зов замълча и сетне произнесе с обичайното си самообладание:

— Ще ми се да вярвам, синко, че в теб лежи някаква надежда за човека. Не мога толкова лесно да изоставя тази надежда. Но само ти можеш да търсиш своята истина и ако ти се струва, че пътят ти свършва тук, може би това е твоята истина.

— Ако си тръгна — произнесе неочаквано Фалк, — ще пуснеш ли Парт да дойде с мен?

— Не, сине мой.

От градината ехтеше жизнерадостна детска песен — четиригодишният син на Гарра подскачаше радостно сред треволяка и се дереше с цяло гърло. Високо в небето една след друга се плъзгаха V-образните ята на мигриращите птици, насочени с остро на юг.

— Бяхме се уговорили с Меток и Търо да отскочим до Търовия дом за да му вземем невеста — подхвърли Фалк. — Смятахме да потеглим при първа възможност — преди да се е развалило времето. Ако ще вървя, смятам да мина покрай Рансифеловата Къща.

— През зимата?

— Чух, че на запад от Рансифел имало и други къщи, където да поискам подслон и храна.

Нито каза, нито Зов попита защо смята да поеме тъкмо на запад.

— Може и да е така, не зная. Нямам представа дали ще се съгласят да приютят непознати. Но тръгнеш ли, ще бъдеш сам — трябва да бъдеш сам. Вън от тази Къща, по цялата земна повърхност за теб няма да има безопасно място.

Говореше, както винаги, свършената истина... и заплащаше цената за това усилие с невероятно самообладание и болка.

— Зная го, старейшино — кимна припряно Фалк. — Не за безопасността ще ми е мъчно...

— Ще ти кажа какво мисля за теб. Мисля, че ти не си бил роден на Земята и че си дошъл тук от някой изгубен свят. Появил си се — първият Пришълец след толкова много години — за да ни донесеш някаква вест или знак. Ала шингите са ти запушили устата, е сетне са те прогонили в гората, за да не ги обвинят, че те са те убили. След това дойде при нас. Ако си тръгнеш, ще тъгувам и ще се боя за теб, защото зная колко си самотен. Но също така ще се надявам — заради теб и заради всички нас! Защото ако наистина носиш в себе си думи, предназначени за човечеството, рано или късно ще си ги спомниш. Трябва да има някаква надежда, или поне знак — не може вечно да живеем така.

— Ами ако расата ми не е била в приятелски отношения с човечеството? — попита Фалк като вторачи жълтите си очи в Зов. — Кой знае за какво са ме пратили тук?

— Ще откриеш тези, които го знаят. А след това ще го направиш. Не се боя от теб. Дори и да служиш на Враговете, значи и ние им служим — тогава всичко е загубено и няма какво повече да се губи. Ако пък не, следователно в теб е скрито онова, което всички ние — човеците — сме изгубили: своята съдба. Тръгнем ли след теб тогава, може би ще ни дариш всички с надежда...

2

Зов беше преживял шейсет години, Парт само двадесет, но през онзи студен следобед в Продълговатите полета тя изглеждаше неопишимо състарена — като да беше забравена от времето. Пророческият дар наследен от баща ѝ сега бе само тъжна неспособност да вярва в илюзията. Тя знаеше, че Фалк ги напуска. Каза само: „Ти няма да се върнеш.“

— Ще се върна, Парт.

Тя го притисна в обятията си, но отказа да слуша обещанията му. Единственият Чувац в Къщата бе сляпата Кретян, никой от останалите не владееше паравербалната комуникация, или езика на мисълта. Методите за усвояване на мисловната реч не бяха забравени, просто вече се практикуваха твърде рядко. Най-интензивната и съвършена форма за общуване между хората се бе превърнала в най-голямата опасност.

Мисловната реч между две разумни същества може да бъде несвързана и дори невменяема и разбира се може да съдържа грешки, неточности и противоречия — с нея обаче не може да се злоупотребява. Между мисълта и произнесената дума съществува празнина, в която нерядко се вмества намерението, което променя смисъла и отваря път на лъжата. Между мисълта и излъчената мисъл не съществува празнина — те са едно цяло. Няма място за лъжа.

Някои хроники и легенди от късните години на Вселенския съюз, които Фалк бе изучавал, говореха, че в онези времена употребата на езика на мисълта е била изключително широко разпространена, а самите телепатични умения — високо усъвършенствани. Земята късно открила тези умения, които били донесени тук от представители на друга разумна раса и наречени в някои книги Забравеното изкуство. Имаше сведения за размирици и вълнения през управлението на Вселенския съюз, предизвикани от разпространяването на тази нова форма на общуване, която изключвала възможността за измама и лъжа. Но всичко това бе станало твърде отдавна и времето го бе превърнало в

полулегенда — като цялата история на човечеството. Едва след разпадането на Съюза и появата на шингите хората започнали да се отнасят с недоверие към паравербалната реч и да прибегват отново към словесната. На свободния човек е дадено правото да говори свободно, ала беглецът или робът трябва да умеят да прикриват истината и да лъжат. Това бе научил Фалк в Къщата на Зов, където почти не му се отдаде възможност да практикува уменията си в мисловната реч. Въпреки това, опита се да подкрепи думите си с мислено послание, докато уверяваше Парт:

— Повярвай ми, мила, ще се върна!

Но тя отказваше да го чуе.

— Не, не желая да разговаряме с езика на мисълта — произнесе гласно.

— Значи криеш мислите си от мен.

— Да, крия ги. Защо да ти показвам мъката си? Ако ме беше излъгал вчера все още щях да си мисля, че отиваш само до Рансифел и до седмица ще си бъдеш у дома. Сега вече не ми остана нищо — нито ден, нито час. Всичко ми е отнето. За какво ми е твоята истина?

— Парт, ще ме чакаш ли една година?

— Не.

— Само година...

— А след година и един ден ти ще се завърнеш на сребрист жребец, ще ме отнесеш в царството си и ще ме направиш своя кралица. Не, Фалк, няма да те чакам. Защо да чакам някой, който лежи мъртъв в гората, застрелян от Скитниците в прерията, а може би обезумял в Града на шингите, или отлетял към някоя звезда на стотици светлинни години? За какво да го чакам? Не си мисли, че ще си търся друг мъж, защото няма да го сторя. Ще си остана тук, в бащиния дом. Ще боядисвам преждата в черно и ще плета дрехи за зимата, черни като траурното облекло. Но няма да чакам никого и нищо. Никога.

— Нямах право да го искам от теб — произнесе той с болезнено сгърчено лице, а тя го прекъсна с думите: „О, Фалк, та аз не те обвинявам!“

Седяха един до друг върху склона на последния хълм пред Продълговатите полета. Неголямо стадо овце и кози се беше разпръснало на миля наоколо и животните хрупаха беззвучно. Яки,

мускулести жребци подскачаха по тревата и се катереха върху кобилите. Задуха пронизващ ноемврийски вятър.

Ръцете им лежаха една в друга. Парт докосна златния пръстен на лявата му ръка.

— Пръстенът е знак, който да напомня — произнесе тя. — Знаеш ли, понякога се питам дали не си имал жена? Представяш ли си, ако сега те чака... — тя потрепери зиморничаво.

— И какво от това? Какво ме е грижа за това какъв съм бил? Защо въобще трябва да тръгвам от тук? Всичко, което съм сега, Пат, е твое... то идва от теб, ти ми го дари...

— Направих го от все сърце — прекъсна го тя и заплака. — Вземи го и си върви. Върви нататък... — тя се хвърли в обятията му и двамата застинаха така.

Къщата постепенно се скри зад гъсто сплетените клони и черните стебла на дърветата. Дори пътеката се губеше съвсем близо зад него.

Денят беше сив и студен, съвсем тих, ако се изключеше шумоленето на вятъра в листата — лишен от смисъл шепот, който никога не спираше. Меток вървеше най-отпред. Крачеше спокойно, без да бърза. Следваше го Фалк, а младият Търо бе най-отзад. И тримата бяха облечени леко, с качулести ризи и бричове от кожа — истинско зимно облекло, върху което нямаше нужда от да слагат палта дори ако завалеше сняг. Всеки от тях носеше неголяма раница с подаръци и разни дребни стоки за размяна, спален чувал и достатъчно изсушена концентрирана храна за да издържат дори на едномесечна виелица. Конски кестен, която от рождение не беше напускала Къщата, изпитваше прекомерен страх от опасностите и заплахите, които дебнеха в Гората и затова се бе постарала да ги оборудва с всичко необходимо. Освен това, всеки от тях бе въоръжен с лазерен пистолет, а раницата на Фалк беше подсилена — около два фунта повече храна, медикаменти, компас, втори пистолет, кат сухи дрехи, въже и малка книга, която му бе подарил Зов още преди две години — всичко на всичко петнадесет фунта багаж, цялата му земна покъщнина. Безгрижен и неуморен, Меток подприпкваше най-отпред, а на десетина стъпки отзад го следваше Търо. Вървяха леко, почти беззвучно, ако се изключеше шумоленето на листата под краката им.

На третия ден трябваше да стигнат в Рансифел. Вечерта на втория навлязоха в местност, която се различаваше от земите край Къщата на Зов. Гората тук бе разредена, а теренът неравен. Сред хълмовете се виждаха неголеми езера, между които струяха потоци. Вдигнаха лагер на една открита площадка, върху южния склон на хълма, защото от северната вятърът вече напомняше за идващата зима. Търо донесе цял наръч сухи дърва, докато другите почистиха сухата трева и подредиха в кръг камъни.

— Днес следобед пресякохме водораздела — съобщи му Меток, докато работеха. — Ручеите от тази страна се спускат на запад. Право към Вътрешната река.

Фалк се изправи и втренчи поглед на запад, но ниските хълмове и мрачината на хоризонта пречеха да разгледа какво се крие в далечината.

— Меток — рече той. — Мислех си, че няма смисъл да ходя до Рансифел. По-добре да тръгна от тук. Следобеда пресякохме нещо като пътека, която водеше покрай големия поток. Ще се върна и ще я хвана.

Меток погледна нагоре и въпреки че не прибягна до мисловна реч, мисълта му бе повече от очевидна: „Да не си решил да се връщаш обратно у дома?“

За разлика от него Фалк използва езика на мисълта за да му отвърне:

„Не, по дяволите, не съм!“

— Прощавай — произнесе гласно По-Възрастният Брат с типичния си мрачен и меланхоличен глас. Не беше се опитвал да скрие факта, че се радва, задето Фалк си тръгва. За Меток нямаше нищо важно от безопасността на Къщата, всеки непознат бе заплаха, дори непознатият, който познаваше от пет години, любовникът на сестра му и верен другар в лова. — В Рансифел ще те посрещнат добре — продължи въпреки това той. — Защо не тръгнеш от там?

— А защо не от тук?

— Ти избираш. — Меток постави последния камък в кръга и Фалк се зае да стъкмява огъня. — Ако това, което сме пресекли, наистина е пътека, не зная нито откъде идва, нито къде отива. Но виж утре заранта ще пресечем истински път — стария Хирандски път. Къщата на Хиранд беше далеч на запад, на около седмица ход, но никой не я е посещавал от шейсет или седемдесет години. Пътят обаче

все още го имаше последния път, когато идвах по тези места. Другото може да е животинска пътека и да те отведе право в някое мочурище.

— Е, добре, ще хвана Хирандския път.

Настъпи мълчание, след което Меток попита:

— Защо поемаш на запад?

— Защото Ес Ток е на запад.

Това рядко произнасяно име прозвуча категорично и странно тук, под открито небе. Търо, който тъкмо се задаваше с нов наръч дърва, се огледа с безпокойство. Меток не повтори въпроса си.

Тази нощ на хълма, край лагерния огън, бе последната, която Фалк щеше да прекара с двамата, станали му като родни братя. Малко след зазоряване на следващия ден вече бяха поели на път и по обед излязоха на разклонението, поемащо вляво от пътеката за Рансифел. Два склонени един над друг бора ознаменуваха началото ѝ с нещо като врата. Спряха под сведените им клони, където все още цареше мрак.

— Върни се с нас, братко — рече младият Търо, обезпокоен от зловещия изглед на гората, в която предстоеше да хлътне Фалк. А Меток добави лаконично: "Дай ми манерката си" и в замяна му подари своята собствена манерка от гравирано сребро. След това се разделиха, те — на север, той — на запад.

Когато провървя малко Фалк спря и се огледа назад. Другите двама вече се бяха изгубили от погледа, пътеката за Рансифел бе скрита от първата редица дървета и високия храсталак, който очертаваше от двете страни Хирандския път. Самият път изглеждаше сякаш е бил използван, макар и нередовно, но не е бил поддържан от много години. Наоколо се виждаше само гора, безкраен пущинак. Стоеше съвсем сам под сенките на дърветата. Почвата под краката му беше мека, застилана с листа в продължение на хиляди години. Въздухът бе почти неподвижен. Тук-там трепваше някоя закъсняла светулка.

Фалк отпусна леко една от презрамките на раницата и пое по пътя.

По здрач вече имаше чувството, че е напуснал много отдавна Къщата, която се намираще на огромно разстояние зад него и че завинаги ще живее в самота.

Занизаха се съвсем еднакви дни. Сива зимна светлина, нарастващо фучене на вятъра, гористи хълмове и долини, дълги

невисоки склонове, скрити от храсталак потоци, затревени мочурища. Не беше никак трудно да следва Хирандския път, макар на места да беше съвсем обрасъл и да заобикаляше с широки завой по-високите хълмове. На места пътят се сливаше с някаква древна магистрала, защото бе изсечен в склоновете и изглеждаше добре запазен, въпреки че сигурно беше на две хиляди години. Тук-там го скриваха гъсти горички от борове, ели и бучиниш, срещаха се дъбове, букове, цикории, елши, ясен, бряст, високо над тях разтваряха корони кестени, от които все още се сипеха жълтеникаво-кафяви листа, покривайки като плътен килим пътя. Привечер Фалк обикновено изпичаше на огън заека, или катерицата, които се бяха оплели в примките му, случваше се да хване и някой охранен фазан, с каквито бе пълно в това безмерно горско царство и тогава си устройваше истинско пиршество. Освен това събираше кестени, грудки и изсушени плодове, от които приготвяше лакомства в жарта. Но все пак нощите бяха непоносими, най-вече заради сънищата, които го следваха още от първия ден на пътуването. В най честия от тях някаква зловеща фигура се спотайваше наоколо, но не можеше да я види заради мрака. Другият сън бе още по-лош. Сънуваше, че е забравил да вземе нещо със себе си, нещо съществено, жизненоважно, без което скоро ще се изгуби в гората. А когато се събуждаше, откриваше, че това е самата истина — беше изгубен, защото бе забравил да вземе себе си. Ако не валеше, стъкмяваше огън и клечеше край него, вторачен в пламъците, прекарвайки остатъка от нощта в просъница. Понякога разлистваше книгата със Старите Завети и търсеше утеха в мястото, където се казваше, че когато всички пътища бъдат загубени остава само Пътя. Самотният човек е окаяна картина. А той дори не беше човек — просто някакво полусъщество, опитващо се да намери изгубените си спомени като пресече цял един континент под равнодушните звезди. Дните си приличаха като две капки вода, но той изпитваше облекчение, когато нощите си отиваха.

Все още броеше дните и на единадесетия от разклонението, тринадесетия от началото на пътуването, стигна края на Хирандския път. Някога тук също бе имало сечище. Пътят почти се губеше между изгнилите стволове и не след дълго стигна четири порутени черни кули, които стърчаха сред стърнищата и храсталаците, покриващи всичко наоколо — комините на срутената Къща.

Фалк остана сред руините още няколко часа, привлечен единствено от мисълта, че някога това място е било обитавано от хора. Изрови няколко ръждясали части от отдавна изгнили машини, парчета от строшени грънци, които надживяваха дори човешките кости и окаляни парцали, които се разпаднаха на прах в ръцете му. Не след дълго махна с ръка и пое по пътеката, която продължаваше на запад. Малко по-нататък се натъкна на странно явление — площадка, на площ около квадратна миля, с гладка, стъклоподобна повърхност, на цвят тъмно виолетова, без никакви пукнатини. Околната земя бавно настъпваше по краищата ѝ, вятърът бе навял отгоре изпочупени клони и листа. Приличаше на грамадно разтопено петно от аметист. Какво ли е имало тук — площадка за изстрелване на някакъв невъобразим летателен апарат, огледало за предаване на сигнали до далечни светове, екран на силово поле? Каквото и да е било, донесло е нещастие на Хиранд. Защото е надхвърляло рамката, в която шингите позволяваха на хората да се развиват.

Фалк заобиколи странната площадка, стигна отсрещния край на гората и потъна вътре.

Тук дърветата бяха предимно широколистни, разположени не толкова гъсто едно до друго. Местността отново взе да става хълмиста, склоновете бяха разположени предимно в посока север-юг — напреко на пътя му — и докато се спускаше от единия, замислен как да изкатери следващия, той попадна в някаква мочурлива долчинка, набраздена от множество поточета. Огледа се за брод, но наоколо виждаше само влажна трева и кал. Когато най-сетне откри изход от мрачната долина, времето взе да се оправя и горе на склона го посрещна слънцето, пробило през свъсените облаци — ведрите му лъчи караха клоните и стеблата на дърветата да сияят в златиста светлина. Гледката го ободри и той продължи малко по-живо, решил да върви до свечеряване и едва тогава да намери място за лагер. Въздухът бе невероятно прозрачен, в гората цареше абсолютна тишина, ако се изключеше тропота на стичащите се от листата капки и далечната песен на птиците. После, като насън, до слуха му достигнаха стъпки, които го следваха отзад и вляво.

Един паднал ствол на дъб, който бе запречил пътя му, се превърна в подходящо прикритие: той се сви зад него, измъкна пистолета и извика:

— Кой е там? Покажи се!

Известно време нищо не помръдваше.

„Излизай!“ — повтори Фалк, този път на езика на мисълта и побърза да залости ума си за чуждо вмешателство, защото се боеше от нежелано паравербално надзъртане. Завладя го някакво странно усещане, из въздуха се носеше неприятна смрадлива миризма.

Между дърветата се показва охранено диво прасе, пресече пътя и спря да подуши земята. Огромно гротескно прасе с могъщи плещи, остър гребен по дължината на гръбнака и къси, окаляни крачета. Чифт ситни като маниста, зловни очички, разположени над зурлата и завитите бивни, се вторачиха във Фалк.

— Аах, аах, аах, чо-х-век, аах — произнесе, сумтейки, животното.

Фалк почти подскочи от изненада и ръката му неволно стисна дръжката на пистолета. Но се въздържа да стреля. Раненият глиган може да бъде невероятно бърз и опасен. Стараеше се да стои съвършено неподвижно.

— Чо-х-век, човек — повтори дивото прасе с плътен, нисък глас, идещ от покритата с белези зурла — мисли с мен. Мисли с мен. Трудно е да говоря.

Ръката с пистолета затрепери от напрежение. Изведнъж той извика:

— Не говори, тогава. Аз няма да разменям мисли с теб. Върви си по свинските пътеки.

— Аах, аах, човек, мисли с мен!

— Върви си, или ще стрелям! — Фалк се изправи, насочил дулото. Ръката му вече не трепваше.

— Грешно е да се убива — произнесе прасето.

На Фалк му беше необходимо още известно време за да се съвземе. Той раздвижи леко пистолета, прицели се отново и повтори: „Върви си!“ Прасето наведе глава и се подвоуми. После, с невероятна скорост, сякаш бе стрела изстреляна от лък, то изчезна в посоката, от която се беше появило.

Фалк постоя още малко, а когато отново продължи по пътя си, държеше пистолета в ръка. Все още трепереше. Беше чувал най-различни истории за дивите зверове в гората от хората на Зов, но ги бе смятал за измислици. Гадеше му се от неприятното преживяване, ала

колкото и да бе странно, същевременно го избиваше на смях. „Парт — прошепна той, защото изпитваше нужда да разговаря с някого, — току що получих урок по добри обноски от едно диво прасе... О, Парт, ще се измъкна ли някога от тази гора? Има ли край?“

Той продължи да се изкачва по стръмния, насечен склон на следващия хълм. Гората горе на билото се разреждаше и Фалк забеляза късче небе и слънчева светлина. Още няколко крачки и се озова на самото било, което се спускаше полегато надолу към просторни ливади, сред които се виждаха овощни градини, разорани ниви и широка, пълноводна река. На отвъдния бряг на реката, зад дълга телена ограда, пасеше стадо крави, а по-нататък, зад купите сено и още овощни градини, започваше следващият хълм. Съвсем близо на юг от мястото, където стоеше Фалк, реката правеше широк завой около ниска могила, върху която, позлатени от залязващото слънце, бяха кацнали червените комини на къща.

Цялата долина бе изпълнена с някакво причудливо и неземно спокойствие, сякаш запазило се от златната ера и останало недокоснато от хода на времето. Тихо убежище, място на ведро съвместно съществуване и най-вече — несъмнено дело на човешките ръце. Душата на Фалк се изпълваше с примаяло облекчение при вида на димните струйки, които се виеха над червеникавите комини. Огън, който топли сърцето... Той се втурна надолу по склона, пресече първата овощна градина и излезе на пращен път, който следваше брега на реката сред шубраци и приведен върбалак. Не се виждаше нито едно живо същество, освен пасящите на отвъдния бряг крави. Вечен покой изпълваше тази огряна от слънцето, зимна долина. Фалк забави крачка, когато наближи най-ниско разположените градини, сред които се издигаше и къщата. Стените бяха иззидани от червени тухли и камък и отраженията им трепкаха върху гладката водна повърхност. Той спря, смутен и разколебан и реши първо да извика, за да предупреди обитателите на къщата и след това да я доближи съвсем. В този момент зърна някакво движение в разтворения прозорец над входната врата. Докато пристъпваше от крак на крак, внезапно почувства остра раздираща болка под гръдната кост, олюля се и после се свлече, превит на две, върху твърдата настилка.

Болката продължи не повече от миг. Не изгуби съзнание, но не можеше да помръдне, нито да говори.

Наоколо се появи хора, виждаше ги като през мъгла, но не можеше да чуе гласовете им. Сякаш бе оглушал, а тялото му — напълно парализирано. С мъка полагаше усилия да мисли през лепкавата завеса, която обгръщаше мозъка му. Носеха го някъде, а той не чувстваше допира от ръцете им, напълно зашеметен и объркан. Когато най-сетне това усещане взе да преминава, мислите му се втурнаха в пълен безпорядък, прескачайки се една друга. Вътре в ума му взеха да кънтят нечий чужди гласове, макар че околният свят все така се люшкеше, отстъпваше и прииждаше като морски приливи, потънал в тишина. Кой си ти откъде идваш Фалк къде отиваш не зная човек ли си отивам на запад не зная където ми видят очите човек или не... Вълни и екот и безспирен поток от думи, настойчиви въпроси, отговори, нови въпроси, тих далечен плач, който бавно утихва.

Пред очите му се спусна черна пелена. Само по края ѝ имаше светло сияние.

Маса, ръб на маса. Тъмна стая, осветена от лампа.

Той започна да вижда, да усеща. Седеше в кресло, стаята тънеше в мрак, пред него имаше продълговата маса с лампа отгоре. Бяха го завързали за облегалката, усещаше въжетата, прорязващи китките му и притискащи гърдите му назад. Движение: от мрака, вдясно от него, изплува мъж. Другите седяха като него, подредени край масата. Разговаряха помежду си, без да му обръщат внимание. Гласовете им звучаха така, сякаш идеха зад висока стена, или отдалеч и той не можеше да разбере думите.

Потрепери от студ. Това сякаш го тласна обратно към света, от който до скоро бе отделен и той започна да си възвръща контрола върху ума. Слухът му се проясни, езикът му се развърза. Произнесе нещо, което трябваше да означава: „Какво сте направили с мен?“

Отговор нямаше, ала не след дълго мъжът отляво пъкна лицето си в това на Фалк и извика ядосано:

— Защо си дошъл тук?

Фалк чу думите, след секунда ги разбра и след още няколко успя да отговори:

— Убежище търсех. От нощта.

— Убежище от кого?

— От гората. Бях сам.

Студът ставаше все по-нетърпим. Опита се да размърда пръсти, за да закопчае копчетата на ризата. Все още долавяше болезнената точка под гръдната кост.

— Не мърдай с ръце — нареди мъжът. — Не е само програмиран, Аргерд. Нито един хипнотичен блок не би удържал при такава доза пентон.

Този отляво, едър мъж, с мършаво лице и чевръсти очи, отговори с притихнал съскащ глас:

— Какви ги дрънкаш... нима познаваме всичките им гадни номера? Пък и откъде знаеш какъв е неговият праг на издръжливост? Ей, Фалк, къде се намира това място, откъдето идваш — Къщата на Зов?

— На изток. Тръгнах... — Не можеше да си припомни точното число. — Мисля, преди четиринадесет дни.

Откъде знаеха името на Къщата? Почти се бе съвзел и не му беше необходимо много време за да се досети. Спомни си, че веднъж двамата с Меток излязоха на лов с парализиращи игли, които можеха да убиват, дори попаднали в крайниците на жертвата. Стрелата, която го бе повалила, или инжекцията, която му бяха направили по-късно е съдържала лекарство, спомагащо да се освободят задръжките върху говорния център и примитивните подсъзнателни блокове, отговарящи за телепатичните центрове в мозъка, превръщайки го в разтворена книга за всякакви въпроси. Вероятно досега се бяха ровичкали из ума му. Тази мисъл пробуди студени тръпки в гърба му, последвани от безпомощен гняв. Защо им беше необходимо подобно насилие? Защо още преди да разговарят с него бяха решили, че ще ги излъже?

— Да не смятате, че съм шинг? — попита ги.

Лицето на мъжа отдясно внезапно изскочи в осветения от лампата кръг и разтвореният му пестник зашлеви Фалк през лицето. Главата му отхвъркна назад, ушите му зазвъняха, а в устата си почувства вкуса на кръв. Последва втори, трети удар. Мъжът не спираше да съска:

— Няма да произнасяш това име, няма да го казваш, няма, няма, чуваш ли... няма...

Фалк направи отчаян и безпомощен опит да се защити, поне да се освободи. Мъжът отляво каза нещо кратко и отсечено. В стаята се възцари тишина.

— Не съм дошъл тук с лоши намерения — произнесе накрая Фалк, опитвайки се да запази самообладание въпреки гнева, болката и яда си.

— Добре де — въздъхна този отляво, Аргерд. — Да чуем сладката ти история. Защо всъщност дойде тук?

— Щях да помоля да ме приютите за една нощ. И да ви попитам дали няма някой път на запад.

— И защо си тръгнал на запад?

— И вие защо питате? Вече ви го казах, с мисловна реч, където и дума не става за лъжа.

— Странен е твоят ум — произнесе с тихия си глас Аргерд. — И очите ти са странни. Никой не идва тук да моли за убежище, или да пита за пътя. Никой въобще не идва тук. А когато се появят слугите на другите, ние ги убиваме. Убиваме чуждите оръдия, говорещите зверове, Скитниците, дивите прасета и вредителите. Ние не се подчиняваме на закона, който казва, че било грешно да се отнема живота, нали, Дренъм?

В отговор брадатият се захили, показвайки два реда жълтеникави зъби.

— Ние сме човеци — продължи Аргерд. — Хора, свободни хора, убийци. А ти какво си, с твоя пустеещ ум и очи на нощна птица и защо да не те убием? Човек ли си?

В относително краткия живот, който помнеше, Фалк не бе познал нито веднъж подобна жестокост. Хората, които го бяха върнали към света, бяха великодушни, храбри и добронамерени. Между тези двама мъже се чувстваше беззащитен като дете и тази мисъл едновременно го объркваше и ядосваше.

Опита се да измисли някакво оправдание, но не можа. Единственото, което можеше, бе да говори истината.

— Не зная кой съм, нито откъде съм дошъл. опитвах се да го разбера.

— А къде отиваш?!

Той премести поглед от Аргерд към Дренъм. Даваше си сметка, че отговорът им е известен и че Дренъм щеше да го удари отново, ако произнесе думата.

— Отговаряй! — извика брадатият, надигна се и се надвеси над него.

— В Ес Ток — рече Фалк и Дренъм го зашлеви през лицето. Понесе удара с мълчаливото унижение на дете, наказвано от непознати.

— Няма смисъл, той няма да каже нищо повече от онова, което научихме с помощта на пентона. Остави го.

— А после какво? — попита Дренъм.

— Дошъл е да прекара тук нощта, ще си го получи. Ставай!

Въжето, което го придържаше към креслото, бе развързано. Той се изправи несигурно на крака. Когато зърна черния отвор в пода и стръмните стъпала, към които го водеха, направи опит да се възпротиви, но мускулите отказваха да му се подчиняват. Дренъм му изви ръката и го избута надолу. Вратата се хлопна зад него още докато се мъчеше да запази равновесие.

Цареше мрак, непрогледен мрак. Никаква светлина не се процеждаше през процепа на вратата. Фалк приседна на най-горното стъпало и подпря глава на коленете си.

Постепенно телесната умора и объркването в мислите му започнаха да избледняват. Той вдигна глава и се огледа, напругайки зрение. Притежаваше изключително изострена способност да вижда в тъмното, която първа бе забелязала Рейна, обяснявайки я с широките му зеници. Ала пред очите му се мяркаха само неясни очертания и отънъци, не можеше да различи нищо. Изправи се и се спусна предпазливо по тясното стълбище.

Двадесет и едно стъпало... и две... и три... равно. Пръстен под. Фалк продължи бавно напред, протегнал ръка, ослушвайки се.

В мрака се долавяше нещо като физическо напрежение, което го изпълваше с усещането, че ако положи достатъчно усилия ще може да вижда. Бавно, методично, стъпка по стъпка, той обходи голямата изба — първото от цяла серия помещения, които — ако се съдеше по ехото — продължаваха безкрайно. Той намери обратния път до стълбите, които се бяха превърнали в нещо като отправна точка. Седна на най-долното стъпало. Беше гладен и жаден. Бяха му взели раницата, без да му оставят нищо.

Сам си си виновен, рече си Фалк горчиво и в ума му се зареди нещо като диалог:

„Какво съм им сторил? Защо ме нападнаха?“

„Зов ти го каза — не се доверявай на никого. Те не вярват на никого и са прави.“

„Дори на някой, който идва при тях и моли за помощ?“

„С твоето лице — и очите ти? Когато от пръв поглед личи, че не си нормално човешко същество?“

„Въпреки това, можеха да ми дадат поне вода“ — опъваше се като нацупено дете Фалк.

„Имаш късмет, че не те убиха веднага“ — отвърна другата страна в разговора и повече не се обади.

Всички обитатели на Къщата на Зов естествено бяха привикнали с вида му, гости там идваха извънредно рядко, та досега не беше чувствал така болезнено физическите си различия от нормалния човешки стандарт. Във всеки случай тези различия му се струваха далеч по-маловажни от неговата амнезия и първоначалното му невежество, което го бе поставило в изолация толкова дълго време. Сега за първи път си даваше сметка, че всеки непознат, зърнал лицето му, няма да види в него човек.

Онзи, когото наричаха Дренъм, се боеше от него и тъкмо затова се беше нахвърлил с юмруци отгоре му. Защото ненавиждаше пришълците. Боеше се от чуждото, необяснимото, чудовищното.

Отново си припомни с тъга предупреждението, което му бе отправил Зов: „Трябва да се придвижваш сам, винаги сам.“

Не му оставаше друго, освен да се опита да заспи. Той се сви, доколкото можа, върху най-долното стъпало, защото подът бе влажен и затвори очи за тъмнината.

По някое време по-късно бе събуден от мишките. Търчаха наоколо в мрака и издаваха тихи писукащи звуци, докато дращеа с нокти по земята. Едва след това долови, че нашепват с беззвучни гласчета: „Грешно е да се убива, да се убива е грешно здравей здравееееей не ни убивай не ни убивай.“

— Ще ви избия всичките! — изрева Фалк и те замлъкнаха.

Трудно му беше да заспи отново, или по-скоро бе невъзможно да определи, спи ли или е буден. Лежеше и се чудеше ден ли е или нощ, колко още ще го държат тук, наистина ли смятат да го убият, или ще използват отново лекарството за да разтворят ума му, докато накрая го погубят, колко още ще издържи на жаждата, преди да стане нетърпима,

как да улови някоя от мишките без помощта на примки и капан и колко ще изкара на диета от сурово мише месо.

На няколко пъти поема на разузнаване из подземията, най-вече за да се освободи от неканените мисли и притеснения. Скоро се натъкна на преобърнатата каца или бъчва и сърцето му подскочи обнадено, но стените ѝ кънтяха на кухо, а не след дълго напипа няколко строжени дъски в основата ѝ. Никъде по време на сляпата си експедиция не откри други стъпала или врати — само безкрайни, невидими стени.

Накрая стана така, че изгуби всякаква ориентация и не можа да открие стълбите. Седна върху пръстения под и си представи гората, окъпана от проливен дъжд и озарена в мъждива светлина, докато той се лута из нея. Започна да си повтаря мислено малкото, което бе запомнил от Стария Завет:

*„Когато всички пътища бъдат изгубени
остава само Пътя...“*

Устата му бе толкова пресъхнала, че макар и с погнуса, се опита да събере влага от пода, ала по езика му полепна само прах. Мишките продължаваха да припкат съвсем наблизко, шепнейки.

Далеч нататък по коридора се разнесе метално дрънчане на брава, следвано от пронизително изскърцване и ослепителен лъч светлина. Светлина...

Помътнели очертания и сенки, сводове, арки, бурета, греди, канали, изплуваха и потъваха сред мъждивата реалност около него. Той се изправи болезнено и се затича, олюлявайки се, към светлината.

Идеше от ниска врата, отвъд която се виждаше някаква купчина пръст, върховете на дърветата и порозовялото вечерно, или утринно небе, което заслепяваше очите му като ярко слънце по пладне. Именно заслепението го накара да се спре на прага, а може би и защото от другата страна бе застанала една неподвижна фигура.

— Излизай — разнесе се познатият притихнал, дрезгав глас на Аргерд.

— Чакайте малко. Нищо не виждам.

— Излизай. И продължавай да вървиш. Да не си посмял да погледнеш назад, че ще ти изгоря врата.

Фалк пристъпи отвъд вратата и отново се спря нерешително. Спомни си за онова, което си бе мислил в тъмното. Щом са решили да го пуснат на свобода, сигурно се боят от него.

— Мърдай!

Той реши да рискува.

— Нито крачка без раницата — произнесе с пресипнало гърло.

— Това тук е лазерен пистолет.

— Какво чакаш тогава? Не мога да пресека континента без оръжие.

Сега Аргерд бе този, който пристъпваше нерешително. Гласът му изведнъж прерасна в писък, докато крещеше на някого:

— Гретен! Гретен! Донеси вещите на непознатия!

Последва тягостна пауза. Фалк продължаваше да се гуши в мрака зад вратата. Аргерд, неподвижен, го разглеждаше отвън. Дотича едно момче, нарамило раницата на Фалк, пусна я на земята до краката му и изчезна.

— Взимай! — нареди Аргерд и Фалк излезе навън. — А сега се махай.

— Почакай — промърмори Фалк, коленичил, докато ровеше из раницата. — Къде ми е книгата?

— Каква книга?

— Старите Завети. Ръчнопечатана, не електронна...

— И си мислеше, че ще ти позволим да я отнесеш?

Фалк втренчи поглед в него.

— Не знаехте ли, че съдържа Човешките Завети? Вие за какво я взехте?

— Не ти е работа да знаеш какво си мислим и по-добре тръгвай, преди да съм ти опърлил ръцете. Ставай и се махай, хайде, шавай по-бързо! — Отново познатият писклив тон, говорещ, че Аргерд е на ръба на търпението си. Той вдигна глава, зърна омразата, разкривила чертите на другия и сякаш наелектризиран от чувствата му, събра набързо багажа, метна го на рамо, заобиколи едрия навъсен мъж и потъна сред треволяка, с който бе обрасла от тази страна къщата. Едва сега осъзна, че се свечерява, беше малко след залез. Насочи се право към него. Чувстваше някаква тъничка еластична нишка от огромно чисто напрежение, която свързваше тилната част на главата му с лазерния пистолет, който държеше Аргерд. Пресече високите тръстици

край реката, мина по дървения мост и започна да изкачва насрещния склон, а нишката все не се късаше. Стигна билото. Едва сега спря, обърна се и погледна към скритата долина. Видя му се същата като първия път — окъпана в златиста светлина, сладка и мирна, с щръкнали към небето димящи комини. Побърза да се скрие в горския мрак, където вече царуваше нощта.

Измъчван от глад, жажда и потиснатост, Фалк продължи своето безцелно пътуване през Източната Гора, ширнала се незнайно колко надалеч пред него, изгубил надежда да срещне приятелско сърце през дългия и монотонен път. Беше разбрал, с цената на един горчив урок, че не бива да търси, а трябва да избягва пътищата и да се крие от хората и техните поселища сякаш е див звяр. Една едничка мисъл все още озаряваше радостно душата му, когато приклепна да пие вода от първия срещнат поток и тя бе, че не беше изгубил самообладание нито за миг по време на това ужасяващо премеждие. Успял бе да надвие тези двама жестоки мъже върху тяхната собствена земя, да ги принуди да го пуснат безнаказано. Ето това го обнадеждаваше, толкова малко се познаваше, че всяко негово действие или постъпка бе като поредния акт на саморазкриване и опознаване, като този на малко момче и осъзнавайки колко много му липсва, той бе доволен да узнае, че поне притежава храброст.

След като утоли глада и жаждата си той продължи, малко по-бодро, из озарената от лунна светлина гора, изпълнена с множество сенки и извървя почти миля от къщата на Страх, преди да помисли за нощувка. Едва тогава, напълно изтощен, той се отпусна на брега на едно малко езеро и без да запали огън, остана да лежи, загледан в обсипаното със звезди зимно небе. Нищо не нарушаваше тишината, освен редките крясъци на нощните птици. След часовете в тъмната, обитавана от кошмарни гласове, зловеща изба, пустотата му се струваше благословена и изпълнена с безкраен покой.

Занизаха се нови дни на еднообразно пътуване през този свят на дървета. Времето следваше своя неумолим ход.

Книгата не беше единствената му невъзвратима загуба — бяха задържали сребърната манерка на Меток и малката сребърна кутийка с дезинфекциращ мехлем. Не знаеше защо са прибрали книгата — дали наистина им е трябвала, или подтиквани от неясен ритуал. Имаше моменти, когато загубата ѝ му тежеше особено, защото тази книга бе

единствената материална връзка с хората, които обичаше и на които вярваше и дори една вечер, докато седеше край огъня, той си каза, че още на другата сутрин ще поеме обратно, ще открие къщата на Страхата и ще си вземе книгата. Но на следващия ден продължи на запад. За ориентиране използваше компаса и слънцето, но си даваше сметка, че тези средства не му позволяват да определя с точност местоположението си и ще е почти невъзможно да открие обратния път към Къщата на Страхата. Нито скритата долина на Аргерд, нито Сечището, където Парт продължаваше да плете, под бледите лъчи на зимното слънце. Всичко останало назад, бе загубено.

Може би беше по-добре, че му бяха взели книгата. Какво значение щеше да има за него този мъдър и търпелив мистицизъм на една много древна цивилизация, този глас, който идеше отвъд епохата на забравени войни и невъобразими бедствия? Човечеството бе надживяло катастрофата, а той бе избягал от човечеството. Беше твърде далеч, твърде самотен. От известно време се прехранваше само с лов и това забавяше темпа на придвижване. Дори когато гората гъмжи от животни, ловът не бива да е припряна работа. Пък и нали убитото животно трябва да бъде почистено и приготвено, а след това изядено, бавно, спокойно, край топлината на огъня, да се построи заслон, където добре нахраненият ловец да поспи — скрит от студения дъжд. В такъв живот нямаше място за книги, пък били те и със старите канони на Бездействието. Почти беше сигурен, че нямаше да я чете, дори ако я бе задържал. Ловуваше, хранеше се, спеше и вървеше и съвсем престана да мисли. Живееше сред смълчаната гора като сивкава сянка, която се плъзга бавно и лениво на запад.

Времето ставаше все по-студено и мрачно. На няколко пъти край лагера му се мяркаха едри диви котки с дълга козина, облизваха се при вида на месото и пристъпваха предпазливо и бдително към оглозганите кокали, които им подхвърляше — животните, с които се прехранваха, бяха поели на юг, далеч от студата. Нито един звяр не бе го заговарял на мисловната реч откакто напусна къщата на Страхата. Животните, които обитаваха просторната, гориста равнина, която пресичаше вече близо седмица, вероятно никога не бяха подушвали човешко същество, нито пък умовете им са били докосвани по мисловен път. Колкото по-голямо разстояние го отделяше от къщата, толкова по-странна му се виждаше тя — израснала сред скритата

долина, с подземия, гъмжащи от мишки, които разговарят с човешка реч и обитатели, владеещи напредничави научни подходи — като лекарства, които те принуждават да казваш истината — и същевременно обсебени от жестоко, варварско невежество. Враговете бяха оставили дирите си тук.

Всъщност, това, че Враговете някога са посещавали тези места, бе повече от съмнително. Никой никога не е бил тук. Никой нямаше да дойде. От клоните го подкачаха присмехулно сойки. Под краката му хрущяха кални, замръзнали по краищата локви, наслоени с изгнили листа. Строен и неописуемо красив благороден елен го посрещна наперено от отсрещния край на малкото езеро, сякаш го питаше какво право има да нарушава владенията му.

— Няма да те застрелям — подвикна му Фалк. — Тази сутрин свалих два фазана.

Еленът продължи да го разглежда сякаш бе рядко насекомо и най-сетне си тръгна, без да губи и малко от царствената си осанка. Никой не се боеше от Фалк по тези места. Никой не разговаряше с него. Замисли се, че накрая и той самият може да изгуби способността си да общува и да стане отново такъв, какъвто е бил — ням, обезумял, лишен от всичко човешко. Намираше се прекалено далеч от местата, обитавани от хора и прекалено навътре в царството на животните.

На отсрещния бряг се препъна в полузаровен каменен блок, върху който бяха изписани латинските букви „Ч К О“.

Значи все пак тук е стъпвал човешки крак, може би дори наблизо са живели хора. Дали пък някъде дълбоко под краката му, под влажната, богата на хумус и разложени листа почва, под корените на дърветата, не лежеше цял един град. Само че той бе дошъл в този град хилядолетие или две по-късно.

3

Дните, които Фалк отдавна бе престанал да брой, ставаха все по-къси и може би вече бе отминало зимното слънцестоене. Въпреки, че времето не беше толкова лошо, колкото може би е било, когато тук се е издигал градът — благодарение на значително по-топлия метеорологически цикъл — то си оставаше мрачно и студено. Сняг валеше често, снеговалежите все още не бяха достатъчно обилни, за да се образува покривка, но достатъчни, за да си даде сметка, че щеше да изпитва неимоверни страдания, ако в Къщата на Зов не го бяха снабдили с топло зимно облекло и спален чувал. Северният вятър бе станал толкова неприятно хаплив, че Фалк все по-често се улавяше да завива в южна посока и винаги избираше южните склонове на хълмовете, когато имаше такава възможност.

В сумрачния следобед на един кишаво-дъждовен ден той се спускаше към вътрешността на една долина, чийто отсрещен край сочеше на юг, провирайки се между ниските, сгърчени дръвчета. Ала неочаквано шубраците свършиха и той бе принуден да спре. Пред него се беше ширнала огромна река, с мътна лъщяща повърхност, набраздена от дъжда. Долната ѝ част бе скрита от гъста речна мъгла. Фалк беше като потресен пред тази величествена гледка, пред красотата на този грамаден, притихнал воден път под ниското тъмно небе. Отпърво си помисли, че е стигнал Вътрешната река, един от малкото ориентири за централната част на континента, слухът за които бе стигнал чак до къщите в Източната Гора, но за нея се знаеше, че тече право на юг и маркира границата на гористата страна, докато тази ръка се спускаше на запад. Вероятно това бе някой от главните ѝ притоци, помисли си Фалк. Реши да поеме по брега, първо, защото се надяваше притокът да го изведе при Вътрешната река и второ, тъй като тук бе по-лесно да се придвижва, отколкото през хълмовете, пътят щеше да е по-кратък, а и винаги щеше да разполага с прясна вода под ръка. Ето защо Фалк смени посоката от западна на южна, следвайки студените води на реката.

През една от тези крайречни утрини той застреля дива патица, с каквито речните разливи буквално гъмжаха. Беше я ударил в крилото и птицата бе още жива, когато се наведе да я вдигне. Тя изпърха с криле и записука с пронизителния си, птичи глас: „Отнема... живот... отнема... живот... отнема...“ В този миг той ѝ изви врата.

Думите продължаваха да отекват в главата му още дълго след това. Последния път, когато го бе заговорил див звяр в гората едва изпадна в паника. Някъде сред тези самотни сиви хълмове е имало, или имаше, хора, спотаили се също като семейството на Аргерд, а може би това бяха Скитниците, които щяха да го убият заради странните му очи, или слуги на Враговете, готови да го отведат при господарите, където го очакваше робство или смърт. Вярно, че в края на пътя, който бе поел, може би също го очакваше среща с тези господари, но Фалк предпочиташе това да стане доброволно, а не пряко волята му. Не вярвай на никого, избягвай хората! Този урок вече го знаеше добре. Този ден той продължи да напредва с изключителна предпазливост, толкова безшумно, че дори дивите патици от реката се плашеха едва, когато се озоваваха в краката му.

Не пресече нито един път, нито пък срещна никакви признаци от човешко присъствие. Но към края на краткия следобед ято бронзово-зеленикави диви кокошки се вдигна пред него и се понесе ниско над реката, крякайки и подвиквайки пискливи човешки думи.

Не след дълго той спря, доловил мириса на дим във въздуха.

Вятърът духаше нагоре, срещу течението на реката. Фалк продължи с удвоено внимание. Малко преди да се свечери, далеч пред него, сред редките дървета на брега на реката трепна светлинка, изчезна и се появи отново.

Не страхът, или предпазливостта го накараха да спре този път, загледан в далечните отблясъци. Ако се изключеше неговият самотен огън, това бяха първите пламъци, дело на човешка ръка, които виждаше, откакто бе напуснал Сечището. Макар и отдалечен от него, огънят пробуждаше най-различни чувства.

Предпазлив в любопитството си като някое диво животно, той изчака да се спусне нощта и едва след това продължи напред, бавно и безшумно, придържайки се към сянката на върбите, докато наближи достатъчно за да зърне жълтеникавия правоъгълник на прозореца и островърхия покрив над него, побелял от снега, сгушен между

боровете. Над черната гора и реката бе увиснал Орион. Зимната нощ бе студена и безмълвна. Само понякога вятърът вдигаше сняг от клоните на дърветата и го застилаше над черните води на реката.

Фалк не откъсваше поглед от светлината на хижата. Приблужи се още и спря, застинал в неподвижно мълчание.

Вратата на хижата изскърца и върху тъмния сняг се очерта светло продълговато петно.

— Излез на светлото — нареди мъжът, изправен на прага, беззащитен в златистото сияние на огъня зад него.

Скрит в сянката на гъсталака, Фалк постави ръка върху дръжката на лазера и не помръдна.

— Аз съм Чуващ. Долавям ехото на мислите ти. Излез. Няма от какво да се боиш. Говориш ли този език?

Мълчание.

— Надявам се, че го говориш, защото нямам намерение да разговарям мисловно с теб. Тук сме само двамата — продължаваше тихият глас. — Зная, че си там, в тъмното. Ела тук и почукай на вратата, ако искаш поне за малко да се приютиш на топло.

Вратата се затвори.

Фалк постоя неподвижно още известно време. След това пресече разстоянието, което го делеше от хижата и почука на вратата.

— Влизай!

Той дръпна масивната врата и топлината на стаята го обгърна.

Пред огнището бе коленичил старец с дълга сива коса и тъкмо хвърляше съчки в огъня. Не се обърна да погледне новодошлия, сякаш изцяло вгълбен в работата си. Не след дълго произнесе с тих, напевен глас:

*„Само аз съм объркан
объркан
самотен
О, като птица в морето,
далеч от брега
като лодка
без котва...“*

Посивялата глава се извърна бавно назад. Старецът се усмихваше, присвитите му, заобиколени от бръчки очи гледаха нейде встрани от Фалк.

С дрезгав от продължителното мълчание глас Фалк отвърна със следващата строфа от Стария Завет:

*„Всеки е полезен
само аз единствен
ненавиждан чужденец.
От другите различен
търся аз, не спирам
майчиното мляко,
Пътя...“*

— Ха, ха, ха! — избухна в смях старецът. — Търсиш го значи, Жълтооки? Ела, седни край огъня. Чуждоземец си, няма съмнение. Но колко далеч е страната, откъдето идваш? Кой знае? Кога за последен път си се къпал с гореща вода? Кой знае? Къде е проклетият чайник? Студено е тази нощ навън, студено като целувката на предател. А, ето го, напълни го, моля те, от ведрото при вратата, а сетне ще го окачим над огъня. Аз съм тародоист, виждам, че знаеш какво означава това. Тук няма да откриеш кой знае какви удобства. Но горещата баня си е гореща баня, независимо, дали е съгрята от огъня, или от някой миниатюрен атомен реактор. Мда, ти наистина си чуждоземец, момко, и дрешките ти също имат нужда от пране. Какво е това — зайци? Хубаво. Ще ги запечем довечера със зеленчуци, да знаеш. Зеленчуците са нещо, което не можеш да ловуваш с лазерния си пистолет. Нито пък ще вземеш да слагаш зеле в раницата си. Тук живея съвсем сам, млади момко. Сам самичък. Живея си сам, защото съм най-великият от всички Чуващи. Бъбря със себе си, знаеш ли. Не съм се родил тук като гъба в гората, но там, където бях, непрестанно чувах мислите на другите, цялото това безспирно дърдорене, плач, тревоги и какво ли не още, дето ще ти го роди човешкият мозък. Та затова се преместих да живея сам в гората, където има само зверове. Виж, от техните мозъци ще чуеш много малко. Там няма смърт, нито лъжа. Сядай, сядай, зная, че идеш от далеч и краката ти са уморени.

Фалк седна на грубо скованата пейка.

— Благодаря ти за гостоприемството — отвърна той и тъкмо бе готов да се представи, когато старецът го прекъсна.

— Няма значение. Мога да те нарека с цял куп подходящи имена, поне за този край на света. Жълтоокият, Чуждоземецът, Гостът, каквото щеш. Не забравяй, че съм Чуващ, а не паравербалист. Аз не обръщам внимание на думите и имената. Просто не са ми нужни. Че има някоя самотна душа отвън в мрака го узнавам веднага, защото виждам как грее прозорецът ми в твоята душа. Това не е ли достатъчно, а, дори повече от достатъчно? Но имена не са ми нужни. Да знаеш, че моето е Сам-Самичък. Разбрано? А сега ела при огъня да се стоплиш.

— Вече се стоплих — отвърна Фалк.

Старецът отметна дългата си посивяла плитка през рамо и вторачи поглед в него. Раменете му бяха прегърбени, съвсем мършави, имаше припрян, ала лишен от нервност маниер и не спираше да дърдори. Нищо в него не би могло да породя страх.

Дните и нощите, които Фалк бе прекарал в гората, се бяха слели в една обща безформена маса, останала зад него. Това не беше бивак в гората, най-сетне бе намерил истинско човешко убежище. Нямаше смисъл да се безпокои за времето, тъмнината, звездите, чудовищата и дърветата. Можеше да си седи до насита пред огъня, изпружил уморени нозе, а после да се изкъпе в дървеното корито с димяща гореща вода. Трудно му беше да определи кое от двете удоволствия е по-голямо — топлината на водата, която щеше да измие мърсотията и да прогони умората от тялото му, или онази, другата топлина, дето вече топлеше душата му отвътре и която бликаше от човека пред него.

Още от началото взе за чиста монета всичко, което му казваше старецът — че можел да улавя ехото на мислите му, без да ги разбира и да чете настроенията му. Старецът несъмнено бе природно роден емпат. Сравнена с телепатията, емпатията е каквото е докосването, спрямо зрението — по-неясна и примитивна степен на възприятие. Тя не се учеше така, както можеше да се овладее телепатията, нито пък се срещаше особено често. Сляпата Кретян също притежаваше тази дарба, получена от природата в замяна на зрението. Ала Фалк не се безпокоеше ни най-малко, че неговият домакин непрестанно следи състоянието на духа му и е в течение на чувствата му. И той като

Аргерд надникваше в ума му, но тук намеренията бяха съвсем различни.

— Тази сутрин убих една дива кокошка — подхвърли Фалк, намерил подходяща пауза в безкрайните излияния на стареца. — И тя ми заговори, с думи. Някои от тях бяха от... Заповедите. Дали пък някой по тези места не учи на реч и говор животните и птиците? — Въпреки, че банята го бе отпуснала, той не посмя да произнесе името на Враговете — не и след урока, който бе получил в Къщата на Страх.

Вместо да даде някакво обяснение, старецът просто запита:

— Изяде ли кокошката?

— Не — отвърна Фалк, докато се триеше с кърпата, която му бяха подали край огъня. Кожата му се беше зачервила. — Не можах, след като я чух да говори. Убих един заек.

— Убил си я и не си я изял? Жалко, жалко. — Старецът избухна в писклив смях като стар, ядосан петел. — Животът трябва да се цени. Постарай се да вникнеш в Заповедите. Там се казва например, че не бива да убиваш, освен ако не си принуден. Пък и тогава ще помислиш трижди. Спомни си го, като стигнеш Ес Ток. Изсуши ли се? Прикрий голотата си, Адаме от Заветите на Йехова. Ето, увий се с това, не е ръчноплетено като дрехите ти, но поне е чисто.

— Откъде знаеш, че отивам в Ес Ток? — попита Фалк, докато се загръщаше в тънката платнена наметка, която му стоеше като тога.

— Защото не си човек — отвърна старецът. — Пък и не забравяй, че съм Чувац. Виждам ума ти като на карта, независимо дали го искаш, или не. Север и юг тънат в мрак, далеч назад — на изток грее някаква ярка звезда, но ти гледаш на запад. Слушай. Слушай ме, защото аз не искам да те слушам, гостенино прескъпи. Ако исках да се вслушвам в хорските приказки щях да си остана при човеците. Нямаше да вода свински живот сред свинете от гората. Едно ще ти кажа, преди да си легна. Чуй ме сега: от шингите няма и една шепа народ. Това хем е голяма новина, хем съвет и скрита мъдрост. Спомни си го, като излезеш от безкрайния мрак и стъпиш на улиците на Ес Ток. Ще видиш, че информацията си струва. А сега забрави изтока и запада и си лягай. Можеш да вземеш леглото. Може като тародоист да се противопоставям на всякакви прояви на лукс, но ще ти кажа, че приемам с разтворени обятия някои дребни радости на живота, като например удобното легло. Когато това е възможно, естествено. И

компанията на брат по съдба — ако срещна такъв. Макар хората да не ми липсват, колкото на теб. Да си сам, не значи да си самотен... — Докато говореше, старецът опъна две одеяла на пода и неочаквано се прехвърли на Късните Завети: „Не съм по-самотен от воденичния ручей, или ветропоказателя, или северната звезда, или южняка, или априлския дъжд, или януарското топене, или първия паяк в нова къща... Не съм по-самотен от гмурца в езерото, който се киска така оглушително...“

После той каза: „Лека нощ!“ и потъна в мълчание. Тази нощ Фалк спа дълбок, непробуден сън, първият, откакто бе потеглил на запад.

Той остана още два дни и нощи в хижата край реката. Трудно му беше да напусне стареца, който го бе обградил с толкова неочаквана топлина и добросърдечност. Старият чудак рядко слушаше какво му говорят и никога не отговаряше на зададените въпроси, но все пак Фалк успя да измъкне малко полезна информация от безконечните му на пръв поглед словоизлияния. Оказа се, че познава доста добре пътя на запад и онова, което го очаква в тази посока. Но какво следваше отвъд Ес Ток? Старецът нямаше представа за това. Фалк предполагаше, че може би там лежи загадъчното Западно море, отвъд което е Източният континент и още по нататък — Източното море и пак Гората. Че светът е кръгъл бе общоизвестен факт, въпреки че отдавна не съществуваха никакви карти. Фалк имаше чувството, че старецът би могъл да начертае някоя карта без особени затруднения, но така и не можа да си обясни защо му бе хрумнала подобна мисъл.

— Внимавай с дивите кокошки, надолу по реката — посъветва го старикът на сутринта преди Фалк да се отпрати отново на път. — Някои от тях могат да говорят. А други — да чуват. Също като нас двамата, а? Аз говоря — ти слушаш. Аз съм Чуващ, а ти — Вестоносец. Да върви по дяволите логиката. Та запомни за кокошките и избягвай онези, които пеят. Виж, с петлите можеш да бъдеш съвсем спокоен — те само се дуют. И върви сам. Така ще си по-добре. Можеш да поздравяваш от мое име всички Принцове и Скитници, които срещаш и най-вече Хенстрела. Между другото, снощи докато се любувах на сънищата ти, сетих се, че сигурно ти е омръзнало да вървиш и моят плъзгач може да ти бъде от полза. Съвсем я бях забравил шейната. Едва ли някога ще ми дотрябва. Решил съм да

остана тук, докато дойде време да се прощавам с този свят. Дано някой да мине насам като издъхна и да ме погребее, преди да са ме докопали мравките и плъховете. Хич не ми се нрави мисълта да гния в тази стая, след като толкова години съм я поддържал чиста. В гората, естествено, плъзгачът няма да ти послужи, защото почти не са останали използвани пътища, но ако тръгнеш по реката ще ти свърши страхотна работа. Също и като стигнеш Вътрешната река, която никак не е лесна за пресичане по време на топенето — освен ако не си някоя риба. Той е отзад в бараката — ако го искаш.

Фалк си спомни, че обитателите на Католската Къща, едно от най-близките родови поселища до Къщата на Зов, също бяха тародоисти — един от основните принципи на тяхното битие бе да се въздържат максимално от употребата на каквито и да било механизми и уреди. Следваха го кротко и спокойно, без някакъв излишен фанатизъм. Фактът, че старецът, който живееше далеч по-примитивно от тях и се прехранваше с полудиви зеленчуци и корени защото нямаше дори пушка, с която да излиза на лов, притежаваше едно толкова усъвършенствано средство за придвижване като реактивния плъзгач, бе достатъчен за да пробуди за първи път съмнение в душата на Фалк.

Прочел чувствата му Чуващият засмука шумно прогнилите си зъби и изграчи весело:

— По начало не биваше да ми вярваш много, чуждоземецо. Нито пък аз на теб. В края на краищата, има такива, които могат да се прикриват и от най-великия чуващ. Вземи плъзгача. Дните на моите пътешествия отминаха. Той е предназначен за един човек, а ти трябва да пътуваш сам. Мисля, че пътят, който те чака, е по-дълъг, отколкото човек може да измине на крак. Или с плъзгач.

Фалк не зададе никакъв въпрос, ала получи от стареца отговор:

— Май ще е по-добре, ако се върнеш у дома.

На раздяла, в бледата светлина на смълчаната мъглива утрин и под покритите със скреж клони на боровете, Фалк внезапно бе споходен от съжаление и благодарност. Той подаде развълнувано ръка на Господаря на Къщата — както го бяха учили — и неочаквано за себе си произнесе: „Тиокиой...“

— Как ме нарече, Вестоносецо?

— Ами това означава... татко, струва ми се. — Думата бе изплувала в съзнанието му невикана, неочаквано. Не беше съвсем сигурен нито за значението ѝ, нито пък от какъв език е точно.

— Сбогом, бедни, доверчиви глупчо! Устните ти говорят само истината и тази истина ще те дари със свобода. А може и да се лъжа, разбира се. Пътувай сам, скъпи глупчо, вслушай се в съвета ми. Ще ми липсват твоите сънища. Сбогом, сбогом. Рибите и гостите се вмирисват след третия ден. Сбогом!

Фалк се подпря с коляно на плъзгача, миниатюрна елегантна машина, с корпус от черен перистол, върху който бяха гравирани най-различни митични фигури. Изобилието от орнаменти почти скриваше контролното табло, но за щастие Фалк бе имал възможност да се упражнява с една подобна шейна още в Къщата на Зов и след като прегледа набързо пулта той докосна леко един диск отляво, плъзна пръста си по него докато плъзгачът се издигна безшумно на две стъпки височина, а после с помощта на втория диск го насочи през двора на хижата към брега на реката докато се озова над черното петно вода в подножието на пристана, отвъд което имаше само ледени блокове. Обърна се назад да махне за сбогом, но старецът вече затваряше вратата. Фалк се понесе надолу по поречието на реката и тишината отново го обгърна отвсякъде.

По извивките на реката пред и зад него се бяха насъбрали ниски облаци от ледена мъгла, скриващи дори върховете на дърветата край реката. Всичко изглеждаше еднакво сиво под покривалото на тази мъгла — дърветата, земята и небето. Само водата под него бе непрогледно черна — там, където надзърташе под напукания лед. А когато на следващия ден заваля сняг, снежинките бяха почти черни на фона на мрачното небе и бели, докато се спускаха над водата, за да се стопят и изчезнат сред бързеите.

Този метод на пътуване се оказа два пъти по-бърз от ходенето и значително по лесен и безопасен — всъщност, дори прекалено лесен, монотонен и скучен. Най-приятни бяха моментите, когато излизаше на брега за да вдигне лагер, или да си отдъхне. Патиците сами се пъхаха в ръцете му, а животните, които излизаха на брега за да пият вода го разглеждаха с безразличие, сякаш беше не човек, яхнал шейна, а ниско летящ жерав, или чапла и с готовност подлагаха беззащитните си хълбоци пред мерника на пистолета. А след това му оставаше само да

ги одере, да ги изчисти и сготви на огъня и да си построи малък заслон, колкото да прекара нощта скрит от дъжда. Сутрин хапваше студено месо, остатък от вечерята, и продължаваше нататък.

За да прогони скуката от еднообразното пътуване, понякога се заиграваше с плъзгача — издигаше го на няколко метра височина, където вятърът и въздушните течения правеха възглавницата нестабилна и можеха като на шега да преобърнат шейната, ако дори за миг изгубеше концентрация и го балансираше само с тяло, а после го насочваше надолу към гладката водна повърхност и се връзваше в нея сред грамаден облак от пръски и пара така, че плъзгачът започваше да подскача като запратен над водата плосък камък. Не се отказа от тези рисковани забавления дори след като на няколко пъти падна. Дрехите му бяха непромокаеми, та във водата можеше да се измокри малко повече, отколкото под дъжда. Зимните дрехи наистина чудесно съхраняваха топлината на тялото. Огньовете, които палеше, бяха по-скоро за да сготви храната, отколкото да се стопли. И без това, в цялата Източна гора сигурно нямаше да се съберат достатъчно сухи съчки за да запали истински горещ огън — следствие от дългите месеци на непрестанен дъжд, мокър сняг, мъгла и отново дъжд.

Един от любимите му трикове бе да кара на дълги диагонали между бреговете на реката, завивайки рязко в последния възможен миг преди сблъсъка. Тъкмо изпълняваше за пореден път този крайно опасен номер и се бе появил иззад един издаден навътре в реката нос, когато закова на място шейната и се люшна сред вдигнатата висока вълна. Далеч пред него, върху блестящо-стоманената повърхност на реката, една лодка се качваше нагоре по течението.

Видимостта бе отлична, вече беше твърде късно да се скрие под някое от надвисналите от брега дървета. Фалк се сниши над плъзгача, стиснал пистолета, и го насочи право към десния бряг на реката, като го вдигна на няколко метра над повърхността за да има поне известно тактическо преимущество спрямо хората в лодката.

Лодката отсреща се носеше леко, разпънала малко триъгълно платно. С приближаването вятърът докара до слуха му протяжна песен.

Макар вече да бяха съвсем близо, хората в лодката продължаваха да пеят безгрижно и изглежда не забелязваха.

Откакто се помнеше — а не беше кой знае колко отдавна — музиката винаги го беше привличала и плашила, изпълвайки го с

някакво мъчително удоволствие, понякога граничецо с мъчението. Звукът на пеещия човешки глас най-силно от всичко го караше да усеща, че не принадлежи към човешкия род, че цялата тази безкрайна игра на криеница му е напълно чужда, не защото я е забравил, а защото никога не е бил част от нея. Ала тъкмо това го привличаше в музиката и песните и дори сега, съвсем несъзнателно той забави скоростта на шейната и се заслуша в песента. Пееха едновременно четири, или пет гласа, извисяваха се, пригласяха си и се преплитаха с такава артистична хармония, каквато не бе чувал никога досега. Не разбираше думите. Струваше му се, че заедно с него, песента слушат дърветата в гората, безкрайните сиви водни простори и притихналите птици.

Песента постепенно утихна, заменена от радостен смях и ръкопляскане. В този момент между шейната и лодката имаше не повече от стотина метра. Висок, строен мъж се изправи на носа, размаха ръка и поздрави Фалк с ясен, ведър глас, който отекна надалеч по реката. И този път Фалк не можа да долови познати думи. Косите на мъжа и на седналите в лодката блестяха в златисти оттенъци под ярките лъчи на зимното слънце. Не можеше да различи лицата им, само сиянието на тези златисто-червени коси и гръмогласния им смях. Не знаеше дори колко са на брой. За миг, докато извиваше плъзгача към тях и забавяше скорост — маневра, която бяха повторили и от лодката — над невысокия борд му се мярна красиво женско лице.

— Карай след нас — повтори мъжът и Фалк едва сега разпозна езика и разбра какво му казват. Това беше галактика, старият Съюзен език. Фалк, също като останалите горски обитатели, го бе изучавал от записи и книги, защото всички документи от Великата епоха бяха написани на него в онези времена, когато е служил като езиков посредник между същества от различни раси и култури. Горският диалект също беше далечен наследник на галактика, ала за изминалите хиляда години бе претърпял съществени изменения и се различаваше дори в различните Къщи, където го говореха. Случваше се в Къщата на Зов да дойдат пътешественици от бреговете на Източното море, чийто диалект бе толкова неразбираем, че стопаните предпочитаха да общуват с тях на галактика — едва тогава Фалк бе чул да използват този език като жив, иначе той си оставаше само мъртва реч от

страниците на архивите и тихия шепот на хипноучителя. А ето, че сега звучеше кристално ясно от устата на кормчията.

— Карай след нас, отиваме в града.

— Кой град?

— Ами, нашия — отвърна мъжът и се разсмя.

— Градът, който посреща пътешественика — добави друг, сетне още един, в напевен тон, превръщащ се постепенно в песен: — Посрещаме добре онези, които мислят ни доброто. — Тук се намеси и звънлив женски глас. — Излез от пущинака, скитниче и ела да чуеш нашата среднощна песен.

Името, с което го наричаха, означаваше едновременно пътешественик и вестоносец.

— Кои сте вие? — запита ги той.

По реката се вдигнаха вълни от внезапния порив на вятъра. Лодката и шейната се плъзгаха съвсем безшумно между невидимите въздушни и водни течения, едновременно заедно и разделени, сякаш свързани със заклинание.

— Ние сме хора.

С този отговор омаята изчезна, издухана от вятъра като сладникавия мирис, идещ от изток. Фалк внезапно си припомни ранената птица, която се бореше в ръцете му, произнасяйки човешки думи с писклив нечовешки глас и също като тогава го побиха ледени тръпки. Без повече колебания той докосна сребристия диск и изпрати шейната надолу по реката с пълна скорост.

Нито звук не долетя от борда на лодката, въпреки че сега вятърът духаше откъм нея и когато след кратка вътрешна борба той изви глава назад тя бе изчезнала. Нищо не помръдваше върху просторната черна повърхност на реката — докъдето му стигаше погледът.

След този случай Фалк престана да си играе на надпревара с вятъра и пое надолу — безшумно и бързо колкото можеше, а същата нощ нито запали огън, нито посмя да мигне. Все пак, като че ли бе останало нещо от онази тайнствена среща. Сладкият примамлив глас бе споменал за град, елонае бе думата на древния език и докато се спускаше на идния ден по реката, Фалк повтори многократно полугласно тази дума. Елонае — Място за Човеци: милиони събрани заедно и не една, а хиляди къщи, гигантски мравуняк, с кули, стени, прозорци, улици и много открити пространства, където тези улици се

срещат и пресичат, както и пазарища, за които бе чел в древните книги, където изделията на човешката ръка се предлагат и разменят; правителственият палат, където всемогъщите на деня обсъждат великите дела, които са извършили, подравнени площадки откъдето излитат корабите, пресичайки стотици светлинни години до чуждите звезди; наистина ли някога Земята е притежавала подобни великолепно творения като Местата за Човеци?

Сега всички те бяха изчезнали. Останал бе само Ес Ток — Градът на Лъжците. В цялата Източна гора нямаше нито един град. Нямаше кули от камък, кристал и стомана — само дървета, тесни обрасли животински пътеки и безкрайна зелена пустош.

Ала видението на града остана във Фалк подобно на някакъв смътен, отдавна забравен спомен. По него съумя да прецени силата на измамата, илюзията, която успешно бе разпръснал и той се питаше, дали на запад — където лежеше източникът им — не го чакат и други подобни, или по-силни примамки.

Дните и реката се нижеха край него, докато един мрачен следобед светът отпред бавно се разтвори в безкрайна долина от мътни и кални води под също така безкрайното небе — мястото, където се сливаха Горската река и Вътрешната река. Сега вече си обясни защо мълвата за Вътрешната река бе стигнала на стотици мили назад, чак до Къщите, от които идеше: тя беше толкова огромна, че дори шингите не бяха в състояние да я скрият. Равна и блестяща водна шир, над която се вдигаха жълтеникаво-кафяви вълни, заливайки островчетата и шубраците опиращата в самия бряг гора и продължаваща далеч на запад, където едва се мерзелееха синкавите хълмове на отсрещната страна. Фалк продължи устремно напред като пикиращ над повърхността жерав, каквито тук ги имаше в изобилие. Най-сетне стигна западния бряг и за първи път осъзна, че Гората е останала зад него.

На север, запад и юг се виждаха полегати хълмове, обрасли с редки дървета, шубраци и гъсти горички, бележещи ниските места на мочурищата, но погледът стигаше свободно и надалеч без да се спира от горската преграда. Това беше открита страна, прерията, за която казваха, че била много широка, може би дори няколко хиляди мили, ала никой в Къщата на Зов не знаеше със сигурност.

Не видя планини, но през тази нощ зърна края на света, прорязал нощното небе. Никога досега не бе виждал хоризонта. Спомените му бяха свързани с неизменното горско присъствие, обрамчени с дървета и клони, скрити зад завеса от листа. Тук обаче, между него и звездите нямаше нищо и те горяха с ярка, заслепяваща красота, сякаш бяха светулки, полепнали по дъното на дълбока и тъмна купа. Някъде далеч под краката му кръгът се затваряше, защото час след час хоризонтът разкриваше нови аспекти от това невероятно красиво огнено представление. Половината от тази студена зимна нощ Фалк бе буден и така посрещна мига, когато над източната част на хоризонта блесна заревото на зараждащия се ден.

През този ден той продължи право на запад, ориентирайки се по компаса и на следващия ден също. Вече не се налагаше да следва меандрите на реката и маршрутът му описваше почти права линия. Управляването на шейната не бе толкова лесно и приятно, както по реката, корпусът ѝ се тресеше и подскачаше над неравната повърхност и се налагаше да следи внимателно контролното табло. Фалк хареса откритата равнина и неусетно стигна до извода, че да си самотен сред подобна безмерна самота може да бъде доста приятно начинание. Времето беше меко, земята бързо се стопляше от лъчите на слънцето. Винаги, когато си спомняше за Гората зад него, завладяваше го усещането, че е напуснал тясна и задушна стая и е излязъл на въздух. Макар и неимоверно по-просторна, прерията му напомняше за Сечището. Нерядко зърваше огромни стада рогат добитък, наброяващи сигурно десетки хиляди глави, които покриваха далечните равнини като буреносни облаци. Почвата бе почти черна, примесена със зеленикави оттенъци там, където вече се показваха първите твърди израстъци на прерийната трева, над и под нея непрестанно припикаха дребни гладни гризачи — зайци, полски мишки, плъхове, диви котки и къртици. Срещаха се и по-едри бозайници, антилопи, глутници подивели кучета, някога домашни любимци на една изчезнала цивилизация. Небето буквално гъмжеше от крилати създания. Привечер край реката се събираха ята от бели щъркели, крачеха тържествено из обраслите с тръстика плитчини и папрати, отразявайки се в черните води на реката.

Защо хората бяха престанали да обикалят света, който обитаваха? Това бе най-честият въпрос, който си задаваше Фалк,

докато придремваше вечер край утихващия лагерен огън, обгърнат в кадифения здрач на прерийната вечер. Защо хора като Зов и Меток се криеха в горите и нито веднъж през целия си живот не бяха излезли да се полюбуват на искрящото великолепие на Земята? Ето че сега той знаеше нещо за което те — хората, които го бяха учили — нямаха представа: че човек може да види с очите си как неговата родна планета се носи сред звездите...

Той продължи и на следващия ден — под непрестанно прихлупващото го небе и студения вятър от север, насочвайки плъзгача с умение, превърнало се в навик. Цялата равнина южно от него бе залята от гигантско рогато сборище на тревопасни, хиляди космати муцуни, обърнати срещу вятъра, с с бели косми по лицата и червеникави гърбове. Не повече от миля го делеше от тази безбройна животинска река. Една сива птица се плъзгаше право към него по теченията на вятъра. Носеше се все по-бързо и то без да се виждат разперени криле. Осъзнал твърде късно опасността, Фалк размаха безпомощно ръце и едва след това се помъчи да отклони плъзгача от първоначалния му курс. В мига, преди да стане сблъсъкът, той зърна малката лишена от очи глава, покрита със стоманена обшивка. Последва удар, писък на експлодиращ метал и безкрайно дълго пропадане.

4

— Старицата на Кеснокати казва, че щяло да вали — прошепна заговорнически глас току до ухото му. — Трябва да сме готови, ако възникне удобен случай да избягаме.

Фалк не отговори, а продължи да се вслушва в глъчката от лагера: гласове на непознат език, приглушени от разстоянието; зад стената на шатрата някой стържеше изсушена кожа; пукот на съчки в огъня.

— Хоресинс! — повика го някой отвън и той се надигна чевръсто, а сетне спря. Миг по-късно почувства ръката на жената върху рамото си и тя го изведе навън, където го очакваха — край общия лагерен огън в самия център на кръга от шатри. Празничната гощавка по случай успешния лов беше започнала. Той седна на земята и започна да се храни. По брадичката му се стичаше сок и мазнина от месото, но Фалк не си направи труда да ги избърше. Подобен жест бе под достойнството на всеки уважаващ себе си Ловец от Мзурското братство на баснашките. Макар и чужденец, пленник и при това сляп, той беше ловец и се стараше да се държи както подобава.

Колкото повече едно общество мисли за отбраната си, толкова по-конформистко е то. Хората, сред които живееше, следваха много тесен, мъчителен и ограничен Път през просторните, свободни равнини. Докато беше член на семейството им, той също трябваше да се придържа към този лъкатушещ път. Баснашката диета се състоеше от прясно полусурово месо, чесън и кръв. Диви пастири на подивелия добитък, също като вълците, те отделяха сакатите, ленивите и болните животни от стадото и ги изяждаха. Ловуваха с лазерни пистолети, а чужденците и нежеланите нарушители на територията прогонваха с птицебомби — миниатюрни самовзривяващи се ракети, програмирани да се насочват към всеки механизъм, снабден с атомно енергийно устройство — като онази, която бе разрушила плъзгача на Фалк. Те не произвеждаха, нито поправяха тези оръжия и боравеха с тях едва след като ги осветяваха и „пречистваха“. За Фалк остана пълна загадка

откъде се снабдяват с тях, макар че на няколко пъти долови разговори за някакво продължително пътешествие свързано с поклонение и предположи, че оръжията са от там. Баснашките не познаваха земеделието и домашното скотовъдство, бяха неграмотни, без да го осъзнават — ако се изключеха някои устно предавани митове и легенди за чутовни герои и за историята на човечеството. Те осведомиха Фалк, че не може да е дошъл от Гората, защото Гората била обитавана от огромни бели змии. Практикуваха монотеистична религия, чийто ритуали включваха мъчения, кастрация и човешко жертвоприношение.

Тъкмо благодарение на някое от безбройните суеверия, които се раждаха в тъмните им души, те бяха решили да оставят Фалк жив след залавянето му и да го направят член на племето. При друг случай — тъй като носеше лазерен пистолет и следователно стоеше над робската каста — щяха да го изкормят в тържествена обстановка, за да проверят, дали в стомаха и червата му няма имплантирани механизми, а след това жените щяха да го насекат на парчета. За щастие седмица или две преди срещата един старец от Мзурското братство бе напуснал този свят. И тъй като междувременно не се бе родило дете, което да получи името му, решиха да го дадат на пленника, който, макар и ранен, ослепял и идващ в съзнание само от време на време, бе подобър от никой — защото докато старият Хоресинс запазваше името си, духът му — зъл като всички духове — щеше да витае край племето и да смущава спокойния му живот. По тази причина духът бе изгубил името си, а Фалк бе получил ново название и същевременно бе посветен в братството на Ловците — церемония, която включваше шибане с камшик, тъпчене на стомаси, повръщане, танци, рецитал на съновидения, татуиране, групово изнасилване на една от жените и накрая неколкочасови монотонни молитви до Бога да бди за здравето на новия Хоресинс. Едва след това го захвърлиха на пода на една от шатрите, увит в наметало от конска кожа, трескав и горящ от висока температура, за да умре или да се изцери, докато духът на стария Хоресинс, останал без име и сила, се понесе с хленч над безкрайните простори.

Жената, която превързваше очите му като дойде на себе си и проми раните му, продължи да го наглежда и след това. Беше я зървал само веднъж, в сянката на палатката, докато сменяше превръзката на

очите му. Баснашките сигурно щяха да го убият въпреки всичко, ако бяха видели тези жълтеникави очи, или по-скоро щяха да му отрежат езика, за да не може да произнесе името си, а после да го изгорят жив. Това научи от жената, както и други неща за обичаите на баснашкия народ, но почти нищо за самата нея. По всичко изглежда тя също живееше отскоро в племето, доколкото успя да разбере, била се загубила из прерията и се присъединила към диваците за да не умре от глад. Те, разбира се, нямаха нищо против да приемат още една робиня, която да задоволява желанията на войните, пък и бяха намерили за полезни уменията ѝ в лекуването на различни болести и затова ѝ бяха дарили живота. Имаше червеникава коса, гласът ѝ бе тих и нежен и се казваше Естрел. Това бе всичко, което знаеше за нея, тя самата нито веднъж не прояви интерес към Фалк. Дори не попита за името му.

Като се имаше пред вид всичко досега, беше отървал кожата доста леко. Паристолис, благородният метал със сетиански произход, от който бе излят корпусът на плъзгача, бе издържал на страхотния сблъсък с бомбата, макар приборите за управление да бяха напълно разрушени. При взрива ракетата бе засипала със ситни шрапнели лявата половина на лицето и тялото му, но благодарение опитната ръка на Естрел повечето от металните проектили вече бяха извадени. Нито едно от раните не бе инфектирана, той се възстановяваше бързо и само няколко дни след кървавото му кръщаване с името Хоресинс двамата вече обсъждаха планове за бягство.

Ала дните минаваха, а не се отдаваше удобен случай. Баснашките се оказаха хора бдителни, следящи зорко промените из околността, ревниво спазващи обичаите, правилата и табутата. Въпреки че всеки Ловец разполагаше със своя шатра, жените се държаха отделно от мъжете и ловците прекарваха времето си в компанията на други ловци. Всякакви опити за усамотяване незабавно будеха подозрение. По време на кратките им срещи разговаряха на галактика, език непознат за баснашките, защото Естрел не владееше Горското наречие.

— Най-удобният момент — каза му веднъж тя, — е по време на някоя снежна буря, когато снеговалежът ще прикрие следите ни. Въпросът е колко далеч можем да стигнем при виелица? Ти имаш компас, но студът...

Бяха конфискували зимните дрехи на Фалк, заедно с всички негови вещи, дори златния пръстен, с който никога не се беше разделял. Оставиха му само пистолета: предмет, неразривно свързан със статута му на Ловец. Вълнените му дрехи сега покриваха старите зиморничави кокали на Ловеца Кеснокати, а компасът все още бе у Фалк единствено благодарение на Естрел, която бе съумяла да го скрие докато са ровили из раницата му. Сега двамата носеха достатъчно топли баснашки одежди — кожена риза и гамаша, ниски ботуши и палто с качулка, но нищо не беше в състояние да скрие тялото от хапещия студ по време на прерийните виелици освен стени, покрив и огън.

— Ако успеем да се прехвърлим на самситска територия, само на няколко мили западно, можем да се скрием в едни Руини докато се откажат да ни търсят. Мислех да го пробвам още преди да се появиш. Но нямах компас и се боях, че ще се изгубя в бурята. Сега вече шансовете ни са далеч по-големи...

— Друга възможност няма. Трябва да опитаме — заяви Фалк.

Той вече не беше онзи наивен, безгрижен и лековерен Фалк отпреди залавянето. Предпочиташе да изчаква търпеливо и да обмисля внимателно всяко свое действие. Макар да бе пострадал от ръката на баснашките, не таеше злоба към тях. Те бяха варвари, вярно, но го приемаха като свой и бяха изрисували по ръцете му татуировките на побратимяването. Друг бе въпросът, че техният път не бе неговият. Неговият кален в горските прежеждия и свободолюбив дух настояваше отново да се измъкне на свобода и да се подчинява единствено на собствената му воля. Тези хора не отиваха никъде, нито пък идваха отнякъде, защото бяха прерязали пъпната връв, свързваща ги с миналото на човечеството. Животът в тази лишена от промени среда го задушаваше, караше да го се чувства подтиснат и това усещане понасяше по-трудно дори от превръзката на очите.

Същата вечер Естрел се отби в шатрата му за да го предупреди, че започва да вали сняг и двамата тъкмо обсъждаха шепнешком плана за бягство, когато зад чергилото се разнесе силен, настойчив глас. Естрел побърза да преведе думите на Фалк.

— Той казва: Слепи Ловецо, желаеш ли Червената жена за тази нощ? — Тя не добави никакво обяснение. Фалк познаваше обичая на племето за общо ползване на жените, но в момента умът му бе зает с

обмисляне на последните подробности от плана и той отговори с най-употребяваната дума от краткия списък на баснашки звукосъчетания, които бе запомнил: „Миег! — не.“

Мъжкият глас добави нещо в заповедна форма.

— Ако продължи да вали, тогава може би утре — прошепна Естрел на галактика. Фалк не отговори, все още потънал в размисъл. Малко след това тя се изправи и напусна шатрата. Трябваше да мине известно време преди да се досети, че Червената жена е всъщност самата Естрел и че другият мъж желае да се съвкуплява с нея.

Можеше просто да каже „да“, вместо „не“ и когато се замисли за нежния ѝ глас, за мекото докосване на пръстите ѝ и за мълчанието, с което бе прикрила одевете унижението си, той се разтрепери, задето с толкова лека ръка я бе предостъпил на друг и се почувства също толкова унижен.

— Тази вечер тръгваме — прошепна ѝ на следващия ден, когато я срещна край Женската шатра. — Ще те чакам в моята шатра. Гледай да дойдеш по-късно.

— Коктеки ми нареди тази нощ да отида в неговата шатра.

— Не можеш ли да се измъкнеш?

— Ще опитам.

— Коя е шатрата на Коктеки?

— Зад общата шатра на братството. Над чергилото има голяма кръпка.

— Ако не успееш, аз ще дойда да те взема.

— Утре вечер може да е по-безопасно...

— Но и снегът ще е по-малко. Зимата идва и бурите ще стават по-редки. Тръгваме тази нощ.

— Добре, ще дойда в шатрата ти — сведе покорно глава тя.

Беше повдигнал леко превръзката за да се ориентира незабелязано в обстановката и втренчи поглед, за да я разгледа по-внимателно, но зърна само неясните контури на тялото ѝ.

Естрел дойде късно същата нощ, безшумна като стелеция се върху шатрата сняг. И двамата бяха приготвили багажа си предварително. Не разговаряха. Фалк стегна връзките на палтото и се наведе да вдигне чергилото. Той зяпна от изненада, когато пред вратата се изправи нечий мъжки силует — беше Коктеки, завладян от гняв и ревност задето е бил пренебрегнат.

— Хоресинс! Червената жена... — поде той, зърнал сянката ѝ върху отсрещната стена. Едва тогава видя как са облечени и мигновено прозря намеренията им. Той отстъпи назад, за да спусне чергилото, или да избегне атаката на Фалк и отвори уста да закрещи. Без да мисли, подтикван от необичайно бързия си рефлекс, Фалк го застреля от упор с лазера и краткият блясък на лазерния лъч пресече надигания се в гърлото на дивака вик, изгаряйки в обща безформена маса устата, лицето и мозъка му.

Фалк се пресегна в здрача зад себе си, хвана ръката на жената и я поведе, прекрачвайки трупа на убития. Насочиха се на запад, между разпръснатите шатри. Чуваше се само тихото хлипане на Естрел. След няколко минути двамата напуснаха лагера и от всички страни ги обгърна само тъмнината на нощта и безкрайна снежна пелена.

Лазерните пистолети в Източната гора притежават няколко програми и функции: дръжката например служеше и като фенерче, където енергията на лазерния лъч се превръщаше в тесен сноп светлина. Фалк нагласи фенерчето така, че да различава посоките на компаса и местността на няколко метра пред тях.

Снегът на хълма, където баснашките бяха вдигнали зимния си лагер, бе изгънял от силните пориви на вятъра, ала веднага щом слязоха в низината, ориентирайки се единствено по стрелката на компаса, той стана дебел и затрудняваше придвижването. Нерядко затъваха в преспи до пояса и след третото пропадане на Естрел, Фалк извади една от вървите на палтото си и я завърза през кръста, а другия край на връвта оплете около ръката си. При едно от паданията ѝ тя едва не го събори в снега, той се обърна и заслепен от шибация го в очите вятър започна да я търси, докато откри, че лежи в краката му. Тогава коленичи, освети лицето ѝ и го видя за първи път отблизо, докато тя му шепнеше: „Това е по-лошо, отколкото си представях...“

— Почини си малко. Вземи си дъх. Тук поне не духа вятър.

Двамата постояха още известно време сгушени в прясната, докато снегът се носеше с тихо свистене над заснежената равнина.

Тя прошепна нещо, което той в началото не можа да разбере.

— Защо го уби?

Фалк не бързаше да отговори. Все още се съвземаше от бягството и трудните първи стъпки. Накрая се засмя и попита:

— А какво друго?

— Не зная. Сигурно е трябвало.

Лицето ѝ беше съвсем преbledняло и изпънато от напрежение. Беше твърде студено за да останат повече тук. Той я дръпна към себе си.

— Да тръгваме. Сигурно е близо до реката.

Ала не беше. Тя беше дошла в шатрата му доста след смрачаване — сигурно часове, ако трябваше да използва думата за време на Горското наречие, макар значението ѝ да не му беше напълно ясно. Лишени от средства за комуникация и постоянна работа, хората бяха изгубили способността — и необходимостта — да измерват пространството и времето. Важното бе, че до края на студената зимна нощ оставаше още много. Двамата продължиха, продължи и нощта.

Развиделяването ги завари да се спускат по един стръмен склон, където шубраците се показваха над дебелия снежна покривка. Неочаквано от снега се надигна едро, косматото туловище и побягна пред тях. Фалк се ослуша и долови сумтенето на други крави наблизо, а минута по-късно двамата се озоваха в самия център на стадото и навсякъде, накъдето поглеждаха, се виждаха само влажни муцуни и ноздри, от които бликаше пара. Пресякоха необезпокоявани това рогато сборище и спряха на брега на малката река, която обозначаваше границата между териториите на баснашките и самсите. Макар и плитка, реката не беше замръзнала. Решиха да я пресекат на същото място и запристъпваха по хлъзгавите камъни, а когато свършиха, нагазиха до глезени в леденостудената вода. Краката на Естрел се подкосиха още преди да стигнат отсрещния бряг. Фалк я метна на рамо и продължи, а когато излезе на суша, отпусна се задъхан в една уютна преспа.

— Трябва да продължим — извика ѝ той през вятъра. — Трябва да запалим огън.

Тя не отговори.

Той я притисна към себе си. Гамашите и ботушите им бяха покрити с дебела кора от твърд лед. Лицето на жената, подпряно на рамото му, беше мъртвешки бледо.

Той извика името ѝ, опитвайки се да я свести.

— Естрел! Естрел! Събуди се. Не можем да останем тук. Още малко усилие. Хайде, събуди се, малка моя, събуди се, щурче... — В

огромната си умора я бе нарекъл така, както и Парт в една утрин безкрайно отдавна.

Най-накрая тя се подчини, изправи се, олюлявайки се, на крака, а Фалк непрестанно я придържаше и стъпка по стъпка го последва нагоре по склона, докато стигнаха билото, където вятърът бръснеше право в очите.

Продължиха покрай реката на юг — както се бяха уговорили по време на подготовката. Той бе изгубил всякаква надежда, че могат да открият убежище в тази безконечна снежна въртележка, непрогледна като най-черната нощ. Малко по-късно стигнаха един ручей, който се вливаше в реката и свърнаха нагоре по течението му, където започваше плитко дефиле. Изкачването ставаше все по-трудно. Фалк все по-често трябваше да се бори с нарастващото желание да легне и да заспи, но не можеше да го направи, защото някой друг разчиташе на него, някой, който много, много отдавна го бе изпратил на това пътешествие и сега на свой ред той отговаряше за друг човек...

Естрел изхриптя мъчително нещо в ухото му. Пред тях неочаквано бе израснала малка гора от пънове, обвити в заскрежени снежни кожуси и тя го дърпаше за ръката. Двата се запрепъваха по северната страна на замръзвания поток, търсейки нещо. „Камък е — прошепна тя. — Гледай за камък.“ Той продължи да се озърта и да рови в снега, макар да нямаше ни най-малка представа за какво им е дотрябвал този камък. И двамата вече пълзяха на четири крака, когато тя откри знака, който търсеше — високо няколко стъпки правоъгълен каменен блок, покрит със снежна купчина.

Естрел изтри с гола ръка полепналия по източната му страна сняг и напипа с пръсти цепнатината. Залитащ от изтощение Фалк се надвеси за да ѝ помогне. Разнесе се остър стържещ звук и отдолу се показа метален капак. Естрел направи безуспешен опит да го отвори. Малко по-късно забеляза скритото лостче, завъртя го, но изглежда пантите бяха замръзнали. Фалк вложи последните си резерви от сила за да вдигне капака, докато осъзнае, че проблемът може да се реши далеч по-лесно. Едва тогава извади лазерния пистолет, нагласи го на най-ниската мощност и размрази залепналия метал. Заедно те вдигнаха капака и се вторачиха в мрачното стълбище, водещо надолу, което изглеждаше като съновидение сред цялата тази бяла пустош.

— Всичко е наред — успокой го Естрел, прекрачи парапета и започна да се спуска надолу по стълбите. — Хайде, идвай!

Той се прехвърли след нея и затвори капака отгоре. Изведнъж ги обгърна непрогледен мрак и Фалк включи с вкочанени от студа пръсти фенерчето в дръжката на пистолета. Под него се показва бледото лице на Естрел. Той я последва, потапяйки се в морето от мрак. Мъждукащата светлина от фенерчето не достигаше нито стените, нито пода и тавана. Цареше пълна тишина, а въздухът бе съвсем неподвижен и застоял.

— Не може да няма сухи дърва наоколо — прошепна с пресипнал глас Естрел. — А, ето, помогни ми. Трябва да се стоплим...

В един от ъглите на входното помещение беше струпан цял наръч сухи съчки. Фалк побърза да вземе горния наръч и стъкми огъня в средата на помещението, където в кръг бяха подредени потъмнели и опушени камъни. Естрел изчезна за малко в тъмнината и се появи с няколко дебели одеяла. Дватама съблякоха вледенените си дрехи, разтриха телата си, а след това се увиха в одеялата и се изтегнаха край огъня. Пламъците му горяха ярко, сякаш дърпани от невидим комин, там някъде изчезваше и димът. Огънят не беше в състояние да затопли просторното помещение, или подземна галерия, но отблясъците му прогонваха умората и студа. Естрел извади от торбата си изсушено месо и двамата се заеха да го дъвчат, въпреки че устните им бяха покрити с рани от измръзвания. Постепенно топлината на огъня проникваше в премръзналите им тела.

— Кой друг е използвал това място?

— Всеки, който знае за него, предполагам.

— Ако това е мазе, значи тук някога е имало Къща — разсъждаваше на глас Фалк, загледан в трепкащите по стените сенки. Кой знае защо му напомняха за избата в Къщата на Страхата.

— Казват, че някога тук е имало цял град. Започва зад онази врата. Не зная, не съм ходила там.

— А откъде знаеше за това място — да не си самситка?

— Не.

Фалк се отказа да я разпитва, но Естрел изглежда бе твърдо решена да изяснят въпроса.

— Аз съм Скитничка. Ние познаваме много такива места, убежища... Чува си, предполагам, за Скитниците.

— Малко — отвърна Фалк загледан в младата жена. Лицето ѝ бе озарено от огъня, а нефритният амулет на гърдите ѝ отразяваше светлината от огъня.

— В Гората не знаят много за нас.

— Скитниците никога не са стигали далеч на изток до моята Къща. Това, което съм чувал за тях, повече приляга на баснашките — диваци, ловци, номади. — Той премигна уморено, опитвайки се да прогони съня.

— Някои Скитници наистина са диваци. Други — не. Всички ловци на добитък са съвсем диви и се придържат фанатично към своите територии — това включва баснашките, самсите и арските. Ние обаче обикаляме надалеч. На изток стигаме чак до Гората, на юг до устието на Вътрешната река, а на запад до Великите планини и Западните масиви. Виждала съм с очите си как слънцето изгрява над океана, зад веригата от сини острови, която започва недалеч от брега, където някога, преди голямото земетресение, е била страната Калифорния... — Мекият ѝ глас следваше някакъв неуловим ритъм, сякаш диктуваше слова от древна балада. „Продължавай“ — прошепна Фалк, но тя не отговори и не след дълго той се унесе в сън. Известно време Естрел разглеждаше спящото му лице. Накрая разрови въглените в жаравата, промълви няколко думи на амулета си, сякаш се молеше и се сгуши до него.

Когато Фалк се събуди, тя подреждаше няколко тухли край огъня, за да постави отгоре котле пълно със сняг.

— Навън изглежда е късен следобед — подхвърли тя — но може и да е сутрин. Бурята още не е отминала. Това е добре, защото няма да могат да ни проследят. Дори и да тръгнат след нас, едва ли ще намерят това скривалище... Намерих котлето в нишата с одеялата. Там има и чувал с изсушен грах. Няма да умрем от глад тук. — Тя го погледна с изнурена усмивка. — Само тази тъмнина ме изнервя. Не ми харесват тези дебели стени и тъмнината.

— По-добре е от превръзката на очите. Кое то ми напомни, че ако не беше ти, сигурно щях да издъхна от раните. Какво те накара да ме спасиш?

Тя сви рамене, все още усмихвайки се загадъчно.

— Братя по съдба... За Скитниците казват, че са изобретателни и находчиви. Не знаеш ли, че ме бяха нарекли Жената-Лисица? Я дай да

ти погледна раните. Нося си торбата с чудеса.

— Всички Скитници ли са добри знахари?

— Знаем някои нещица.

— Между които и Стария език. Виждам, че за разлика от баснашките вие все още съхранявате наследството на човечеството.

— Да, моето племе говори галактика. Я виж, крайчеца на ухото ти е замръзнало вчера. Нали свали шнура на качулката за да ме завържеш.

— Не мога да го видя — оплака се Фалк. — Ще мина и без него обаче.

Докато превързваше все още незарастналата рана, пресичаща лявото му слепоочие, тя се вгледа в лицето му отблизо. Най-сетне събра смелост и попита:

— Много ли от Горските имат очи като твоите?

— Никой.

Изглежда нещо в гласа му я бе сепнало. Тя не посмя да продължи с темата. Ала Фалк не успя да се пребори толкова добре с любопитството си и попита:

— Нали не те плашат много, тези мои котешки очи?

— Не — поклати глава тя. — Само веднъж ме изплаши. Когато стреля толкова... неочаквано...

— Той щеше да вдигне по тревога лагера.

— Зная, зная. Но ние не носим оръжия. А ти стреля толкова бързо, че се уплаших... напомни ми за една ужасна сцена, на която присъствах като съвсем малка. Един мъж уби друг, застреля го с бързината на мисълта, ей така. Той беше от Разрушените.

— Какви са тия Разрушени?

— О, живеят горе, в Планините. — Тя се поколеба и продължи с очевидна неохота обясненията. — Чувал си за Закона на Господарите. Те забраняват да се убива — знаеш го. Когато в града се появи убиец, те не могат да го застрелят и за да го спрат, превръщат го в Разрушен. Правят нещо с мозъка му. След това го пускат, а той е невинен като младенец. Оставят го да започне живота си отначало. Човекът, за когото говоря, е по-възрастен от теб, но умът му е като на малко дете. Ала държеше пистолет в ръцете си и изглежда знаеше как да си служи с него защото... застреля друг човек от упор, почти като теб...

Фалк мълчеше. Неволно погледна към раницата, върху която лежеше лазерният пистолет — същият, който му бе осигурявал прехраната вярно през всичките тези дни и беше озарявал пътя му през нощите. Дали и неговите ръце знаеха как да си служат с него? Меток го научи да стреля. Всъщност, той му даде началото, а после Фалк се упражняваше сам — по време на лов. Важното бе, че не носеше това умение в себе си предварително. Не беше някой престъпник, с реконструиран от Господарите мозък, а после прогонен в гората.

Малко успокоение след странните сънища, които го спохождаха и тревожните размисли за неговия произход.

— И какво правят с човешкия мозък?

— Нямам понятие.

— Може би постъпват така не само с престъпниците, а и с бунтовниците.

— Какви са тези бунтовници?

Естрел говореше галактика далеч по-добре от него, но ето, че не познаваше тази дума.

Тя приключи с превръзката на раната и се зае да прибира грижливо шишенцата с билки в чантата си. Той втренчи поглед в нея и тя се отдръпна уплашено назад.

— Естрел, виждала ли си някога очи като моите?

— Не.

— Познаваш ли Града?

— Ес Ток? Да, била съм там.

— Значи си виждала шингите?

— Ти не си шинг.

— Не. Но отивам при тях. — Говореше почти гневно. — Страх ме е обаче... — Фалк замлъкна.

Естрел затвори торбата с лекарства и я прибра в раницата си.

— Ес Ток ще се види странно място на един пътешественик от далечната Гора и Самотните Къщи — рече тя с притихналия си, загрижен глас. — Много пъти съм обикаляла из улиците му без да ме спрат. Хората, които живеят там, не се боят от Господарите. Не мисля, че трябва да се страхуваш. Господарите наистина са много могъщи, но немалко от слуховете, които се разпространяват за Ес Ток, са преувеличени.

Очите ѝ срещнаха неговите.

— Аз спасих твоя живот, а ти моя. Сега сме съдружници и Скитници-побратими — поне за известно време. Въпреки това никога няма да те заговоря на мисловна реч — нито когото и да било. Никога.

— Значи въпреки всичко ме мислиш за шинг? — попита я иронично той, унижен от собствената си неувереност по въпроса.

— Кой би могъл да знае със сигурност? — отвърна тя с вяла усмивка. — Ще призная, че ми е доста трудно да ти се доверявам... Почакай, снегът в котлето се е стопил. Ще ида да взема още. И двамата сме жадни. Тебе... Фалк ли те казват?

Той кимна, без да откъсва очи от нея.

— Трябва да ми вярваш, Фалк — продължи тя. — Дай ми възможност да ти докажа, че нямам лоши намерения. езикът на мисълта не доказва нищо, докато доверието е нещо, което се гради върху човешките действия — през дните, прекарани заедно.

— Добре, иди за вода — кимна той. — Дано наистина ти повярвам.

Късно същото нощ той се събуди от дълбокия си сън за да открие, че Естрел седи край жаравата, подпряла глава с ръце. Той я повика по име.

— Студено ми е — отвърна тя. — Топлината си отиде съвсем...

— Ела при мен. — Той ѝ протегна усмихнато ръка. Тя не отговори, но малко по-късно се изправи над него, гола, ако се изключеше полюшващият се между гърдите ѝ амулет. Имаше стройно тяло и цялата трепереше от студ. Беше си представял какво са вършели диваците с нея и отначало не смееше да я докосне, но тя сама го подкани с думите: „Стопли ме, дай ми малко утеха.“ Това му стигаше да забрави всички предразсъдъци и да я притегли жадно в обятията си. Тази нощ двамата прекараха прегърнати край пепелта от угасналия огън.

Още три дни и три нощи останаха в галерията, докато виелицата утихне, прекарвайки времето си в сън и ласки. Естрел беше всеотдайна, покорна на всички негови желания. Самият Фалк бе малко смутен от чувствата, които пробуждаше в него. Нерядко си спомняше за Парт и тяхната любов, за дните, прекарани в Сечището. Ала дори тези спомени не бяха в състояние да утолят страстта му по Естрел и той отново я привличаше до себе си, готов да я люби до пълно

изтощение. Веднъж объркването му дори прерасна в безпричинен гняв.

— Отдаваш ми се — обвини я той, — защото си мислиш, че в противен случай ще те взема насила.

— Не би ли го направил?

— Не! — отвърна той и наистина го мислеше. — Не искам да ме обслужваш и да ми се подчиняваш сякаш съм някой дивак. Не разбираш ли, че търся в теб човешка топлина?

— Разбирам — прошепна тя.

Известно време след това спречкване той странеше от нея и си повтаряше, че повече няма да я докосне. Взе пистолета и тръгна да изучава галерията. След няколкостотин крачки тя започна да се стеснява, превръщайки се в мрачен тунел с високи стени и равен под. Дълго време тунелът следваше права линия, после, без да се разклонява или стеснява, той започна да извива. Стъпките му кънтяха глухо. Нищо не отразяваше светлината от фенерчето. Фалк вървя докато се умори и огладня, после свърна назад. Тунелът изглежда не водеше никъде. Върна се при Естрел, при спотаените в тялото ѝ обещания и всезадоволяващата ѝ прегръдка.

Бурята беше отминала. Нощният дъжд бе оголил земята от снежното ѝ покривало, само тук-там се виждаха тъмни кишави преспи. Изправен на стълбите Фалк мижеше от слънчевата светлина, а вятърът рошеше косите му. Чувстваше се като къртица, надзърнала от дупката си.

— Да тръгваме — извика той на Естрел и се върна обратно в галерията за да ѝ помогне със събирането на багажа.

Беше я попитал дали знае местонахождението на нейните хора, а тя му бе отвърнала: „Сега вече сигурно са далеч на запад.“

— Знаеха ли, че възнамеряваш да пресечеш сама земята на баснашките?

— Сама ли? Само в приказките от Епохата на Градовете жените са тръгвали сами на пътешествие. С мен беше един мъж. Баснашките го убиха. — Нежното ѝ лице изглеждаше съвсем безизразно.

Едва сега Фалк можа да си обясни нейната странна примиреност, склонността ѝ да се отдава без съпротива, която преди толкова го дразнеше. Беше преживяла твърде много за да запази свежестта на чувствата си. Кой ли бе мъжът, когото баснашките бяха убили? Не

беше работа на Фалк да го знае, стига тя самата да не пожелае да му го разкрие. Но гневът му се бе изпарил и от този момент нататък той се отнасяше към Естрел с увереност и нежност.

— Искаш ли да ти помогна да открием твоите?

— Ти си добър човек, Фалк — отвърна протичко тя. — Но те са твърде далеч напред, а и не ни е по силите да претършуваме Западните Равнини...

Остана трогнат от тъжната, търпелива струна в гласа ѝ.

— Тогава тръгни с мен на запад — докато чуеш нещо за тях. Знаеш къде отивам.

Все още му беше трудно да произнася името „Ес Ток“, което на Горския език звучеше като проклетие. Не беше привикнал с начина, по който Естрел говореше за града на шингите — като за някое най-обикновено място.

Тя се поколеба, но той продължи да я увещава и накрая склони. Това го зарадва, дали защото не спираше да я желае, или понеже я съжаляваше. Може би дългите дни на самота в гората също оказваха влияние. Така или иначе, двамата поеха отново заедно под нетоплещите лъчи на зимното слънце и вятъра. Точно в този ден краят на пътешествието нямаше никакво значение. Защото денят бе слънчев, из небето се носеха облаци като огромни платноходки и пътят бе всичко, от което се нуждаеха. Той вървеше, а до него крачеше нежната, покорна, неуморима жена.

5

Те пресякоха пешком Великите Равнини — което е лесно да се каже, но трудно да се осъществи. Дните бяха по-дълги от нощите, а пролетните ветрове вече размекваха почвата, когато зърнаха за първи път тяхната цел — бариерата, избледняла от снега и разстоянието; стената, пресичаща целия континент от север на юг...

Фалк се изправи и втренчи поглед в Планините.

— Ес Ток е там горе — съобщи му Естрел, като го разглеждаше внимателно. — Надявам се, че там ще намериш онова, което търсиш.

— Аз пък повече се боя, отколкото се надявам... Но все пак се радвам, че видях планината.

— Време е да тръгваме на път.

— Ще помоля Принца да ни разреши утре да поемем. — Но преди да си тръгне, той се извърна и погледна на изток, към пустинята отвъд градините на Принца, сякаш проследяваше невидимия път, по който двамата бяха стигнали тук.

Вече имаше нелоша представа за тайнствения и обезлюден свят, който хората обитаваха в тези късни дни от своята трагична история. Случвало се бе дни наред двамата да не зърнат жива душа по пътя си.

В началото на дългото пътешествие те пресякоха предпазливо териториите, завладени от самсите и някои други народи, препитаващи се с лов на подивял добитък, за които Естрел твърдеше, че били не по-малко жестоки и хищни от баснашките. Но постепенно навлязоха в по-цивилизована страна и вече можеха да се придържат към пътищата, които използваша и други — най-вече за да се снабдяват с вода. Въпреки това Естрел продължаваше да бъде на щрек и по нейно настояване се криеха винаги щом долавяха близостта на други хора. Имаше добра обща представа за страната, която пресичаха, а понякога, когато навлизаха в непозната местност и не знаеха накъде да продължат, казваше: „Да почакаме до сутринта“, а сетне се отдалечаваше за да се помоли минута-две на своя амулет. После се връщаше, увиваше се в одеялото и заспиваше, а на сутринта неизменно

избираше най-вярната посока. „Скитнически инстинкт“ — обясняваше, когато Фалк се чудеше на уменията ѝ. „Докато се придържаме към водоизточниците и страним от непознати, ще бъдем в безопасност“ — добавяше тя.

Ала веднъж, много дни след като напуснаха галерията, следвайки извивката на една прорязана от речно корито долина, двамата неочаквано се озоваха пред едно селище и постовете ги наобиколиха още преди да успеят да избягат. Селцето и часовете бяха останали скрити зад гъстата завеса на дъжда и мъглата. За щастие хората се оказаха гостоприемни и им предложиха да се приютят и да отдъхнат ден-два, преди да продължат.

Членовете на това племе се наричаха Пчелари. Бяха чудаци, грамотни и въоръжени с лазерни пистолети, мъже и жени облечени еднакво, с дълги до петите кожени наметала, извезани на гърдите кафяви кръстове, гостоприемни и необщителни. Настаниха ги в една от дъсчените бараки, дълги, прихлупени и сумрачни помещения със стени от дърво и кал и обща маса в средата, върху която подреждаха цели купища от храна, но почти не разговаряха с тях, както и помежду си — като да бяха неми. „Дали са обет за мълчание. Не ме питай защо, никой не разбира нравите и ритуалите им“ — обясни му с нескрито безразличие Естрел. Очевидно презираше Пчеларите, но те се държаха така, сякаш не я забелязват. Обръщаха се към Фалк: „Твоята желае ли нов чифт обувки?“ Сякаш му е кон, а те са забелязали, че се нуждае от подковаване. Техните собствени жени носеха мъжки имена, трудеха се и живееха наравно с мъжете, а лицата им бяха угрижени и покрити с бръчки. Малцина от Пчеларите надхвърляха четиридесетте и нито един не беше под дванадесет. Приличаха на забравена от своите генерали армия, която е вдигнала тук лагер, сякаш очаквайки войната да я застигне отново — тъжна, отритната и предизвикваща възхищение. Водеха прост, следващ строго определен ред начин на живот, който напомняше на Фалк за неговия Горски дом, и усещането за някакъв скрит, но изпълнен със значимост смисъл на тяхното съществуване. Изглеждаха толкова самоуверени, тези причудливи безполови воители, макар за страничния наблюдател причината за тази увереност да оставаше неразгадаема.

— Размножават се като крадат жени от другите племена и ги оплождат. Прекланят се пред някакъв Мъртъв Бог и за да го почетат

извършват жертвоприношение — човекоубийство. Предполагам, че са наследници на някое древно суеверие — осведоми го Естрел, когато Фалк сподели с нея възхищението си от Пчеларите. Въпреки привичното си покорство, изглежда не ѝ беше никак приятно, че се отнасят с нея като с някакво низше същество. Спотаеният гняв на тази инак безропотна жена едновременно трогна и развесели Фалк и той реши да се пошегува с нея:

— Като стана дума за суеверия... теб също те видях да се молиш на своя амулет.

— Никой не може да се отърве от наследството си — отвърна притихнало тя.

— Питам се, срещу кого са се въоръжили?

— Срещу Враговете, естествено. Сякаш ще могат да надвият шингите! Пришълците дори няма да си направят труда да се занимават с тях.

— Значи искаш да тръгваме, така ли?

— Така. Тези хора не ми вдъхват доверие. Крийт твърде много неща за себе си.

Същата вечер Фалк направи посещение на старейшината за да го осведоми за намеренията им да продължат пътя си. Старейшината всъщност бе млад, зеленоок мъж на име Харидан, по-млад дори от Фалк. Харидан изслуша безстрастно благодарностите му, а сетне произнесе с равнодушния, монотонен глас, с който разговаряха Пчеларите:

— Мисля, че в думите ти се крие истина. За това ти благодаря. Ако беше дошъл сам, щяхме да те посрещнем по-открито и да разговаряме с теб за нещата, които знаем.

Фалк се поколеба, преди да отговори.

— Съжалявам за това. Ала не бих стигнал при вас без помощта на моя водач и другар. Пък и... тук всички живеете заедно, старейшино Харидан. Бил ли сте някога сам?

— Рядко — отвърна другият. — Самотата е смърт за душата: човекът, това е човечеството. Така казва една наша поговорка. Но нашите мъдреци говорят и друго: не се доверявай на никого, и на брат си — дори да го познаваш от малък. Ние се придържаме стриктно към това правило. Аз лично го смятам за много важно.

— Но аз нямам брат, нито роднини, старейшино — възрази Фалк, поклони се по маниера на Пчеларите и излезе, а рано призори двамата с Естрел поеха отново на запад.

По пътя си нередко срещаха и други селища или лагери, отстоящи на значителни разстояния един от друг — бяха разпръснати на територия от няколкостотин мили. Ако зависеше от Фалк, той щеше да се отбие във всеки от тях. Беше въоръжен, а лагерите изглеждаха съвсем миролюбиви — десетина шатри на брега на замръзнал поток с малко стадо полудиви червеникави крави, или тънък, виещ се в небето дим почти на хоризонта. Беше напуснал Гората за да търси истината за себе си, намек за своята същност, нещо, което би отключило забравените спомените за миналото му — как щеше да го постигне, ако не рискуваше? Но Естрел се боеше да се отбиват дори в най-малките прерийни селища.

— Тук не обичат Скитниците — обясняваше тя, — нито непознатите. Когато хората живеят в усамотение, те започват да се страхуват. Тъкмо защото се боят от нас, ще ни приемат, ще ни дадат убежище и храна. Но през нощта ще ни завържат и убият. Особено ти, Фалк — тя го погледна в очите. — Как мислиш ще реагират, като им кажеш — аз съм ваш брат? Те знаят че сме тук, защото следят всичко. Видят ли ни, че продължаваме по пътя си, няма да ни закачат. Но ако останем, ако се приближим към тях, ще си имаме неприятности. Страхът е, който убива.

Обгорял от слънцето, с обветрено лица, изморен от дългия път Фалк приседна до огъня и остави вятъра да роши косите му. Бяха разположили своя бивак в подножието на един полегат хълм.

— Сигурно си права — промълви той без да откъсва тъжен поглед от лъкатушешката към небето черна струйка дим.

— Сигурно по тази причина шингите не убиват — продължи Естрел, надявайки се да го разсее от мрачните мисли.

— И защо, според теб?

— Защото не се страхуват.

— Може би. — Беше го накарала да се замисли за друго, ала челото му оставаше все така сбърчено. — Е, след като така и така съм решил да отида при тях и да ги попитам за себе си, ако решат да ме убият, поне ще зная със сигурност, че се боят от мен.

— Няма да те убият — поклати глава Естрел. — Казах ти — те не убиват никого.

— Дори и хлебарките? — погледна я насмешливо той, сякаш я предизвикваше на спор. — Как постъпват с хлебарките в техния Град — може би ги дезинфекцират, а сетне ги пускат на свобода като Разрушените, за които ми разправяше?

— Не зная — сви рамене Естрел, приела въпроса съвсем сериозно. — Но законът им гласи, че животът е свято нещо и те го спазват докрай.

— Те не почитат човешкия живот. И защо им трябва — та те не са хора.

— Тъкмо затова законът се отнася за всички форми на живот. Учили са ме, че откакто шингите дошли на Земята, всички войни били прекратени. Както и на другите светове. Човеците са, които се избиват помежду си!

— Нито един човек не би могъл да ми стори по-голямо зло от това, което са в състояние да направят шингите. Аз почитам живота, уважавам го защото е много по-сложен и крехък от смъртта, а най-сложното му достижение е разумът. Шингите са спазили своя закон и са ме оставили да живея, ала в замяна на това са унищожили моя разум. Това не е ли убийство? Убили са човека, който съм бил, детето, което съм бил. Ровичкали са се из мозъка ми, сякаш е купчина боклуци. Това ли е техният закон? Не, аз го наричам лъжа — грандиозна измама.

Стъписана от гнева му, Естрел се отдръпна в другия край на огъня и се зае да дере заека, който беше застрелял. Лицето ѝ изглеждаше унесено, очите ѝ го поглеждаха с безкрайно търпение. Както винаги, тя успя да го покори и привлече със своята необичайна кроткост и безропотност. Все не успяваше да я разбере, макар да живееха толкова близко един до друг. Дали всички жени са като нея? Беше като изгубена стая в огромна къща, като чекмедже, от което нямаше ключ. Не криеше нищо от него, ала тайната ѝ оставаше неразкрита.

Ноцта се спусна неусетно над подгизналата от дъждовете земя. Огънят вдигаше червеникави езици нагоре към тъмното небе.

— Вечерята е готова, Фалк — повика го тя не след дълго.

Той се изправи, заобиколи огъня и коленичи до нея.

— Спътнице моя, любов моя — произнесе със сподавен глас като взе ръката ѝ в своята. Дватама седнаха един до друг, разделиха си месото, а после и съня.

Колкото по на запад се придвижваха, толкова по-суха ставаше прерията и по-чист въздухът. Няколко дни вървяха право на юг, за да заобиколят територията на едно свирепо номадско племе, което Естрел наричаше Конниците. След неприятната среща с баснашките Фалк се осланяше изцяло на опита и познанията ѝ за тукашните народи. На петия, или шестия ден от този заобиколен маршрут навлязоха в хълмиста местност и стигнаха едно равно, безводно плато, над което непрестанно се носеха прашни ветрове. Локвите от краткия дъжд, който валя през нощта, на сутринта изсъхнаха за броени минути. Лятно време тук сигурно бе предпустиня, дори през пролетта влагата бе съвсем оскъдна.

На два пъти докато пресичаха платото, минаха покрай древни руини, повечето глинени къщи, покрити с навята трева и обрасли в шубраци, но с разчистени пространства от улиците между тях. От пръстта се подаваха парчета от глинени съдове, стъклени предмети и обезобразени пластмасови детайли. Най-малко от две-три хиляди години тук не бе живял никой. Почвата не изглеждаше особено плодородна, вероятно основният поминък на местното население е бил животновъдството — преди да настъпи епохата на великото преселение към звездите.

— Не ти ли се струва странно — заговори я Фалк, докато заобикаляха второто от тези изоставени селища, — като си помислиш, че някога по тукашните улици са играели деца... жените са перяли и простирали... толкова отдавна. В една друга епоха, която сега е подалеч и недостижима от нас, колкото са светове на далечните слънца.

— Епохата на Градовете — рече Естрел, — Епохата на Войната... никога не съм чувала разкази за тези места от моите сънародници. Дали не сме слезли твърде на юг — в Южната Пустиня?

Същия ден те промениха посоката и поеха на север, а на следващия стигнаха една широка река, с бурни оранжеви води, която не беше особено дълбока, но пресичането ѝ щеше да е опасно. Целия ден вървяха по поречието, очаквайки да стигнат подходящ брод.

Западният бряг на реката — когато я пресякоха — бе значително по-стръмен от източния. Напълниха манерките си с вода от реката, тъй

като местността, в която навлязоха, бе още по-суха и безводна. Небето беше съвсем ясно, слънцето печеше през целия ден и за първи път от доста дни насам не се налагаше да вървят срещу студения вятър, а вечерта си легнаха сухи. Пролетта в тази страна сякаш настъпваше не с дни и седмици, а с часове, защото на заранта дръвчетата наоколо вече бяха разцъфнали, а сред тревата пъстрееха букети от горски цветя.

Изглежда Естрел се беше простудила, докато пресичаха реката. Не се оплакваше, ала Фалк забеляза, че лицето ѝ е придобило измъчен и побледнял изглед, а и походката ѝ вече не беше така лека и пъргава. Вечерта на третия ден, откакто преминаха брода, той предложи да вдигнат бивак по-рано. Докато се гушеше под одеялото край огъня, Естрел неочаквано се разхлипа и макар бързо да се овладя, това изглеждаше твърде много за човек, привикнал да сдържа чувствата си.

Обезпокоен от състоянието ѝ Фалк взе ръцете ѝ в своите и се помъчи да я успокои. Дланите ѝ пареха от високата температура.

— Не ме докосвай — дръпна се тя. — Недей, недей. Аз го изгубих, изгубих го. Какво ще правя сега?

Едва сега видя, че кожената връв, на която носеше амулета, се беше скъсала.

— Сигурно е паднал в реката — изхлипа тя и най-сетне му позволи да я прегърне.

— Защо не ми каза...

— Какъв смисъл?

На последното нямаше отговор. Тя потъна в мълчание, но Фалк долавяше почти осезаемо тревогата и безпокойството ѝ. През нощта състоянието ѝ се влоши и на сутринта болестта я беше повалила напълно. Отказа да се храни, дори да пие, въпреки че устните ѝ бяха изпръхнали от жажда. Водата им отново бе на свършване и след като я зави с двете одеяла, той взе манерките и тръгна да търси водоизточник.

Докъдето му стигаше погледа се виждаше само жилава трева и храсталаци, утринната мараня вече беше скрила чертата на хоризонта. Слънцето отрано печеше силно, пустинните чайки огласяха небето с песните си. Фалк пое право на север, после сви на изток и заобиколи в широка дъга лагера. Докато вървеше назад и се озърташе за огъня и Естрел, вниманието му бе привлечено от някакво тъмно-зелено петно на много мили в западна посока, което можеше да е гора. Миг по-късно зърна дима от лагерния огън и се затича натам, въпреки че беше

доста уморен, а и ниското слънце го заслепяваше. Естрел бе хвърлила влажна трева в пламъците за да му помогне да се ориентира. Лежеше край износения спален чувал и не вдигна глава, когато се приближи.

— Не много далеч на запад видях дървета — съобщи ѝ задъхано той. — Там може да намерим вода. — Той клекна и се зае да прибира вещите в раницата. Наложил се да ѝ помогне, за да се изправи на крака, след което тръгнаха. Естрел крачеше приведена напред, без да се озърта и да гледа къде стъпва. Изминаха няколко мили и стигнаха невисок хълм.

— Ето там — посочи ѝ Фалк. — Виждаш ли — наистина са дървета. Сигурно има вода.

Но Естрел се свлече бавно върху тревата, все така превита и с болезнено изкривено лице. Очите ѝ бяха затворени. Повече не можеше да върви.

— Да има да няма две мили. Ще стъкмя огън, ще взема манерките и ще ида за вода. Ти си почивай... докато се върна. Скоро ще съм тук. — Тя остана да лежи, а той събра изсъхнала трева и клони от шубраците и накладе огън до нея. — Веднага се връщам — рече ѝ преди да тръгне.

Неочаквано тя се изправи и вдигна ръка да го спре.

— Чакай! Не ме оставяй! Не искам да съм сама... остани...

Тресеше я, очевидно не знаеше какво говори. Беше болна и объркана и изплашена, не биваше да я оставя сама, когато нощта бе толкова близо. Наведе се, вдигна я на рамо и продължи, залитайки от слабост и изтощение.

На следващия хълм отново забеляза дърветата — не изглеждаха кой знае колко по-близо. Далеч на запад слънцето се спускаше над безкрайния океан от пясъци и камънаци. Тялото на Естрел изглеждаше съвсем отпуснато и все по-често се налагаше да спира, за да си поема дъх. Струваше му се, че ако погълне само няколко глътки вода, или дори си накваси устните, ще му бъде по-леко.

— Май виждам къща — зашепна пресипнало той. — Да, наистина има къща, между дърветата. — Този път тя го чу, изви тяло и се помъчи да се изправи на крака.

— Не отивай там — изстена едва чуто Естрел. — Недей, моля те, не отивай. Не отивай в къщата. Рамарен не бива да влиза в чужди

къщи. Фалк...-тя проплака тихо, сякаш го молеше за помощ. Той продължаваше напред, приведен под тежестта ѝ.

В здрача ярко блесна светлина и го удари в очите — високите прозорци на къщата грееха, скрити между дърветата.

Откъм къщата долетя глух екот, последван от вопли и започна да се приближава към тях. Той се олюля несигурно, зърна някакви тъмни, носещи се през гората фигури и спря, като се озърташе. Наобиколиха го плътни, подвижни сенки, които едва му стигаха до кръста и подскачаха неспирно. Заради Естрел не можеше да извади пистолета, а и не смееше да помръдва. Светлините на големите прозорци продължаваха да озаряват околността само на няколко крачки от него. Той се помъчи да извика: „Помощ! Помогнете ни!“, но от гърлото му излетя нисък, дрезгав шепот.

Разнесоха се и други гласове, издаващи заповеди някъде отдалече. Сенките на зверовете отстъпиха малко назад и притихнаха в очакване. На тяхно място се появиха хора, а той продължаваше да притиска неподвижното тяло на Естрел към себе си и бавно се отпусна на колене.

— Вземете жената — чу мъжки глас, а друг попита: — Я, какво имаме тук — още две оръдия на пришълците? — Наредиха му да се изправи, но вместо да се подчини, той се зае да ги моли:

— Не я наранявайте... моля ви... тя е болна...

— Хайде, ставай! — нечии груби ръце го дръпнаха нагоре. Фалк им позволи да вземат Естрел. От умора и изтощение му се виеше свят, беше изгубил представа къде се намира и колко време е минало. Някой му подаде метално канче със студена вода и той го изпи на един дъх, преизпълнен с благодарност.

Отново седеше. Говореха му на непознат език и му тикаха в ръката стъклена чаша със студена течност. Той вдигна чашата и отпи. Течността бе зеленикава на цвят, с тръпчив, ароматен вкус. Не беше пил от стъклена чаша откакто напусна Къщата на Зов. Поклати доволно глава, усещайки как се проясняват мислите му и вдигна очи.

Намираще се в стая, просторна стая. Подът бе от гладък, полиран камък и в далечния му край се отразяваше насрещната стена, върху която грееше жълтеникав диск. Същият диск излъчваше приятна мека топлина, която Фалк долавяше върху лицето си. На половината разстояние между него и сияйния диск върху гладко полирания под бе

поставено масивно дървено кресло, до което бе приклекло неподвижно, но бдително, някакво чудовище.

— Какво си ти?

В креслото седеше някой, виждаше се само леко извитият силует на лицето му. Гласът беше дълбок, твърд като камък. Не говореше галактика, а неговият собствен Горски език, макар и с непознат акцент. Той отговори бавно, както винаги истината.

— Не зная какво съм. Преди около шест години са ми били отнети всички спомени. Човешките обичаи научих в една Горска Къща. Тръгнал съм за Ес Ток за да узная истинското си име.

— Тръгнал си към Града на Лъжите за да научиш истината, така ли? Земята гъмжи от глупци и хора-инструменти, но чак такава тъпотия, или измама, досега не бях чувал. Кой те доведе в моето Кралство?

— Спътницата ми...

— Да не искаш да кажеш, че тя те е довела тук?

— Болна е... търсех вода. Тя как е?

— Затваряй си устата. Добре че не каза, че тя те е довела тук. Познаваш ли това място?

— Не.

— Намираш се в Канзаска област. Тук аз съм господар. Повелител на всички, принц и Господ Бог едновременно. Каквото реша, това става. Тук не обичаме да си играем на дребно. Играта, дето сме я подхванали, се казва „Кралят на Замъка“. Правилата са много стари. Те са единствените закони, които трябва да спазвам. Останалото решавам сам.

Укротеното слънце от стената озаряваше с меката си светлина цялото помещение — от тавана до пода и от едната стена до другата, докато говорещият се изправяше от креслото. Светлината очерта орлов нос, високо и полегато чело, масивно, кипящо от жизненост тяло, което се движеше с котешка пъргавина. Фалк се размърда едва забележимо и в същия миг приклеклото до трона чудовище подскочи и изръмжа заплашително. Струваше му се, че мислите му все още са замъглени от странно ухаещата течност, която го бяха накарали да изпие — инак как да си обясни поведението на този човек, който наричаше себе си крал, или принц и се държеше като вманиачено величие.

— Значи още не си узнал името си, така ли?

— Наричат ме Фалк — така са ме кръстили онези, които са ме открили.

— Да тръгнеш да дириш истинското си име — каква по-добра цел в живота на един истински мъж? Не се изненадвам, ще те приема като Участник в Играта — произнесе тържествено Принцът на Канзас. — Не всеки ден пред вратата ми застава странник с кехлибарени очи като твоите. Да те прогоня би означавало да постъпя недостойно, оставя ли те тук несъмнено рискувам, но какво е царстването, ако не постоянен риск и съблюдаване на достойнството? Другите може да те наричат Фалк, но не и аз. В играта ще бъдеш Опалов камък. Можеш да се движиш свободно. Грифон, стой мирно!

— Принце, моята спътничка...

— ...е шинг, тяхно оръдие, или просто жена — за какво ти е нужна? Имай търпение, човече, не бързай с отговорите си пред краля. Зная, за какво ти е била нужна. Но тя няма име и не участва в играта. За нея ще се погрижат моите каубойки — да не говорим повече за тази жена. — Принцът вървеше бавно към него по гладкия лъщящ под. — Моят помощник се казва Грифон. Срещал ли си в старите Завети или Легенди едно същество, което наричали куче? Грифон е куче. Както сам виждаш, твърде малко прилича на жълтоглавите джавкачи, които се скитат из равнините, макар да са негови далечни потомци. Видът му е изчезнал напълно, както кралските родове. Опалов камък, кое е най-страстното ти желание?

Принцът бе застанал пред него, втренчил поглед в лицето му, докато очакваше отговора. Уморен, объркан, Фалк нямаше никакво желание да си играе на думи.

— Да се върна у дома... — призна чистосърдечно той.

— Да се върнеш у дома... — Принцът на Канзас беше черен като силуета или сянката си, много по-стар, отколкото изглеждаше на пръв поглед, с лице, сякаш изсечено в камък. Той заобиколи Фалк и застана до масата от едната му страна. Горната ѝ част — едва сега забеляза Фалк — бе хлътнала няколко инча навътре и съдържаше цяла мрежа от златни и сребърни струни, върху които бяха нанизани мъниста по такъв начин, че да могат на определени места да се преместват от една струна на друга и от едно ниво на съседното. Имаше стотици мъниста, с големина от бобово зърно до ябълково семе — глинени, каменни,

дървени, метални, пластмасови, стъклени и аметистови, ахати, опали, топази, тюркоази; кехлибарени, аквамаринови, кристални, гранатови, изумрудени и диамантени. Това беше рамка за мотиви, каквато имаше Конски кестен в Къщата на Зов. Смяташе се че произлиза от далечната и древна култура на давенантите, изчезнала заедно с предишната земна цивилизация — използваше се за предсказване на бъдещето, за изчисления, като принадлежност за мистични упражнения и дори като играчка. По време на краткия си втори живот Фалк така и не бе успял да научи много за тези странни изделия. Конски кестен веднъж бе споменала, че са необходими най-малко четиридесет-петдесет години за да се научиш да боравиш с подобна рамка, тя самата я имаше по наследство от баба й. Доколкото си спомняше, не надхвърляше десетина квадратни инча с не повече от двайсет-трийсет мъниста...

С тих, ясен звук кристалната призма се удари в една метална сфера. Тюркоазът отскочи вляво, две гладко полирани кокалени топчета се плъзнаха вдясно и надолу, докато огненият опал блесна ярко за миг в самия център на пламъка. Черни, издължени, силни пръсти дърпаха струните, играейки с камъните на живот и смърт.

— Така — рече Принцът, — значи искаш да се върнеш у дома. Но погледни! Можеш ли да разчиташ мотивите? Пустош. Ебонит, диамант и кристал — все огнени камъни и сред тях опалът, който ту блесва, ту загасва. Отвъд Къщата на Принца, отвъд Затвора с прозрачни стени, отвъд хълмовете и пещерите на Коперник — камъкът лети между звездите. Готов ли си да разрушиш мотива, мотива на времето? Виж сам!

Движението и блясъкът на пъстрите мъниста заслепяваше Фалк. Той се подпря на ръба на грамадната маса и промълви:

— ...Нищо не разбирам от мотиви...

— Това е играта, която играеш, Опалов камък, независимо дали я разбираш, или не. Добре, направо чудесно. Тази нощ кучетата ми подушиха странник, а той се оказва принц от звездите. Опалов камък, когато дойда да искам вода от твоя кладенец и подслон зад стените на твоя дом, ще ме пуснеш ли? Онази нощ ще бъде по-студена от тази... И след дълги години! Дошъл си от много, много отдавна. Може да съм стар, но ти си по-стар, трябвало е да умреш преди столетие. Ще си спомниш ли след още стотина години, че си срещнал един Крал в

пустинята? Върви, върви, нали ти казах, че можеш да се движиш свободно. Наредил съм да ти дадат всичко, което ти е нужно.

Фалк пресече просторната зала към скритата зад завеса врата на отсрещния край. В коридора зад вратата вече го очакваше дребничко момче, което побърза да повика останалите. Без учудване или прекомерна сервилност, внимателни дотолкова, доколкото оставяха на Фалк да ги заговори пръв, те го отведоха в банята, предложиха му чисти дрехи, поднесоха вечерята и накрая го настаниха в чисто легло в една тиха стая.

Общо тринадесет дена остана Фалк в Кралската къща на Канзаска област, докато се стопиха и последните петна сняг и пролетните дъждове отминаха на юг, далеч зад пределите на пустинната земя, заобикаляща градината на Принца. Естрел, която все още се съвземаше от изтощението и болестта, живееше в една от помалките постройки зад Къщата. Можеше да я посещава винаги, когато пожелае... беше напълно свободен във всяко свое действие. Принцът бе абсолютен господар на своето царство, но никога не налагаше волята си със сила: другите по-скоро я възприемаха като чест, сякаш с правото да служат на този изключителен човек те потвърждаваха собствените си човешки достойнства. На брой бяха не повече от двеста души — каубои, градинари, занаятчии и механици, техните жени и деца. Едно наистина малко царство. Ала само след няколко дни Фалк се изпълни с увереността, че дори да живееше тук съвсем сам, Принцът на Канзас пак щеше да е царствена особа. Не само заради осанката, а и заради силата, която се спотайваше в него.

Този затворен и странен свят му направи такова огромно впечатление, така завладя и погълна мислите му, че дни наред той въобще не се замисляше, нито си спомняше за външния свят и за пътешествието, което бе предприел. Ала на тринадесетия ден, докато обсъждаха с Естрел въпроса кога отново да тръгнат, той започна да се чуди за връзката между тази чудна Област и околния свят.

— Мислех, че шингите не са на почит и уважение сред хората. Защо му позволяват да охранява границата си и да се нарича Принц, или Крал?

— А защо да не му позволяват? Канзаската област е голяма по територия, но е почти незаселена. Защо им е на Господарите на Ес Ток

да му се месят в работата? Предполагам, че за тях той е като малко, глупаво хлапе, което обича да се хвали и да дрънка небивалици.

— За теб също ли?

— Донякъде... видя ли кораба, който прелетя над нас вчера?

— Да, видях го.

Беше въздушна кола, Фалк я бе познал по характерния пулсиращ шум в небето. Беше прелетяла точно над къщата, но толкова високо, че още няколко минути се виждаше с просто око. Почти всички обитатели на Къщата изтичаха в градината, вдигайки невъобразим шум с тигани и кречетала, кучетата и децата нададоха ужасяващ вой, а Принцът се появи на своя балкон и изстреля цял ред оглушителни фойерверки, докато най-сетне корабът се изгуби в далечната мараня.

— Те са почти толкова глупави, колкото баснашките, а старият чудак е умопобъркан.

Въпреки отказа на Принца да се срещне с Естрел, подчинените му се отнасяха добре с нея и Фалк остана изненадан от горчивината, с която бяха пропити думите ѝ.

— Баснашките са забравили древните човешки обичаи — отвърна ѝ той. — Докато тези хора ги помнят и тачат. — Той се засмя. — Пък и корабът наистина продължи по пътя.

— Не защото го изплашиха с фойерверки, Фалк — отвърна тя, като го погледна със съвсем сериозно изражение, сякаш се опитваше да го предупреди за нещо.

Той вторачи учуден поглед в нея. Едва сега осъзна, че за Естрел ритуалните, почти религиозни действия, които бяха придружили преминаването в небето на въздушната кола на шингите, имаха по-скоро налудничаво обяснение. Какво толкова я безпокояха няколко фойерверка? Откакто изгуби амулета и се разболя, тя бе станала необичайно тревожна и неспокойна и докато Фалк намираще случката с въздушната кола за забавна, за Естрел тя бе истинско изпитание. Наистина беше време да си вървят.

— Ще ида да кажа на Принца, че възнамеряваме да си тръгнем — опита се да я успокои той. Остави я да седи на рогозката под напъпилата върба и пое обратно към къщата. Пет дългокраки черни кучета с яки мишци го следваха неизменно по петите — почетна гвардия, която щеше да му липсва, когато напусне това място.

Канзаският Принц седеше в своята тронна зала и четеше. Дискът, покриващ източната стена на залата през деня сияеше с хладна, сребриста светлина, само нощем от него се излъчваше приятна, мека топлина. Тронът от черно полирано дърво, докарано от южните пустинни области, бе нагласен точно под него. Единствено през първата нощ Фалк бе видял Принца да сяда в него. Сега се беше настанил в едно от гравирани кресла, а зад гърба му прозорецът с отметната встрани завеса, гледаше право към хълмовете на запад. Още по-нататък, в далечината, се виждаха планини със заснежени върхове.

Принцът вдигна изсеченото си лице и изслуша думите на Фалк. Вместо отговор той докосна корицата на книгата, която четеше — не един от масивните, подвързани с кожа томове в библиотеката, а малко, изписано на ръка книжле.

— Чел ли си този Завет?

Фалк надникна към страницата, която сочеше и прочете:

*Трябва да се боим от онова,
Кое то поражда страха човешки.
О, опустошение!
То все още не е стигнало
пределите свои!*

— Зная го, Принце. Когато тръгнах на това пътешествие, носех същата книжка в раницата си. Но не мога да прочета страницата от ляво в твоя екземпляр.

— Това са символите, на които е бил написан за първи път, преди около пет-шест хиляди години: езикът на Жълтия император — мой далечен родственик. Изгубил си значи своята по време на пътя? Взemi я, тогава. Сигурно и нея ще загубиш: „Докато следваш Пътя, пътя ще изгубиш“. О, опустошение! Защо винаги говориш само истината, Опалов камък?

— Не зная точно. — Вярно бе, че някак неусетно Фалк бе взел решението винаги да казва само истината, независимо с кого и при какви обстоятелства разговаря. — Ако използваш оръжието на врага значи си съгласен да играеш по неговата свирка...

— А, тая игра са я спечелили отдавна. Тръгваш, значи. Върви, върви, няма съмнение, че е време. Ще задържа приятелката ти още малко.

— Казах й, че ще й помогна да открие своя народ, Принце.

— Своя народ? — Суровото, скрито от сенки лице се завъртя бавно към него. — Ти за каква я мислиш?

— Тя е Скитничка.

— Тогава аз трябва да съм зелен орех, ти си риба, а онези планини там са направени от печени овчи говна! Да бъде както го желаш. Който казва истината, истината чува. Събирай плодовете от моите разцъфнали градини докато вървиш на запад, Опалов камък, и пий от млякото на моите хиляда извора в сянката на грамадните папратови дървета. Не е ли великолепно кралството, което управлявам? Навсякъде само миражи и прахоляк. Кое те кара да държиш на нея — страстта или лоялността?

— Дълъг път изминахме заедно.

— Не й се доверявай!

— Тя ми помогна, вдъхна ми надежда, ние сме другари по съдба. Вярваме си — нима мога да пристъпя тази вяра?

— О, глупако, о, опустошение! — произнесе Принцът на Канзас. — Ще ти дам десет жени, които да те придружат до Двореца на Лъжата, с лютни, флейти, тамбурини и противозачатъчни таблетки. Ще ти подаря петима верни другари, въоръжени с фойерверки. Ще ти дам и куче — наистина ще ти дам, живо, отдавна изчезнало куче, което ще ти е най-верният приятел. Знаеш ли защо са измрели кучетата? Защото са верни до гроб. Върви сам, човече!

— Не мога.

— Прави каквото щеш. Играта тук свърши. — Принцът се надигна, приближи трона под лунния диск и се настани в него. Така и не извърна глава, когато Фалк се сбогува с него.

6

Завладян от самотния спомен за самотно стърчащия връх, олицетворяващ думата „планина“, Фалк си мислеше, че стигнат ли веднъж планините ще се озоват в Ес Ток, без да си дава сметка, че ще се наложи да се катерят по склоновете на тази безкрайна планинска верига, пресичаща по дължина целия континент, сякаш бе негов гръбнак. Планинските масиви се издигаха един след друг, дните се нижеха неусетно, а двамата продължаваха да пълзят нагоре към света под небесния покрив и въпреки това целта на техния път оставаше все така далеч на югозапад. От време на време сред горите, или между каменистите сипеи зърваха по някое самотно селище, или неголям лагер. Често не можеха да избегнат срещата с обитателите им, тъй като селищата бяха разположени върху единствения възможен път. Пресичаха ги, без да слизат от гърбовете на мулетата, които Принцът им бе подарил на раздяла, и никой не се опитваше да ги спре. Естрел му каза, че планинците, обитаващи подножието на царството на шингите, са хора предпазливи, никога не нападали пътниците, ала и не допусkali да им се месят в работата.

Макар и април, в планината беше доста студено и още първата вечер двамата решиха да останат в селцето, което бяха стигнали, вместо да вдигат бивак някъде нагоре. Селото беше съвсем малко, не повече от четири дървени колиби, вдигнати на брега на бурна планинска река, която бе изсякла каньон в обветрените скали. Въпреки дребните си размери, то имаше свое име — казваха му Бесдио и Естрел се бе отбивала веднъж тук, преди много години, когато била малко момиче. Неколцина селяни, русокоси и светлокожи като Естрел, излязоха да ги посрещнат и размениха няколко думи с нея. Говореха езика, който използваша и Скитниците — Фалк бе разговарял с Естрел само на галактика, та не знаеше нито дума от западния диалект. Естрел обясняваше нещо, като сочеше с ръка на запад и изток, планинарите кимаха с хладни изражения, разглеждаха я втренчено и само от време на време хвърляха по някое око към Фалк. Не зададоха много въпроси,

донесоха им храна и ги приютиха, ала се държаха на дистанция, на моменти почти враждебно, та Фалк си повтаряше, че трябва да бъде на щрек.

Оборът, където ги пуснаха да преспят, беше топъл, с живата топлина на обитаващите го крави и овце, а пръхтенето и миризмата на животните му придаваха някакъв особено примамлив уют. Докато Естрел разговаряше с домакините в една от колибите Фалк подреди легло от слама, застла го със спалните чували, и се отпусна уморено в него. Вече се унасяше в сън, когато Естрел се върна, но се пробуди достатъчно, за да ѝ подхвърли:

— Добре, че дойде... тук мирише на нещо, но така и не можах да определя на какво.

— Подуши ме и ще разбереш.

За първи път я чуваше да се шегува и това го изненада.

— Радваш се, че приближаваме града, нали? — попита я той. — Де да можех и аз да се радвам.

— А не бива ли? Там се надявам да открия роднините си, дори и да не успея, Господарите ще ми помогнат. И ти ще откриеш каквото търсиш — ще си върнеш изгубеното наследство.

— Наследство ли? Мислех, че ме смяташ за Разрушен.

— Ти? Никога! Фалк, наистина ли мислеше, че шингите са се ровичкали в мозъка ти? Вярно, че веднъж го подхвърли, още като пресичахме платото, но тогава не те разбрах. Как можеш да се мислиш за Разрушен, за обикновен човек? Ти не си роден на Земята!

Никога досега не му бе говорила с такава завладяваща увереност. Думите ѝ пробуждаха в душата му нова надежда, ала същевременно го озадачаваха, защото в последно време тя бе станала твърде загрижена и мълчалива. Внезапно той зърна нещо да се полюшва на кожената връв около шията ѝ.

— Подарили са ти друг амулет. — Ето я причината за неочакваната ѝ обнадежденост.

— Да — кимна тя и погали доволно камъка. — Ние с планинците сме от една вяра. Сега вече ще ни потръгне отново.

Той се подсмихна лекичко на суеверието ѝ, но беше доволен, че камъкът ѝ дава сили. Легнаха си, но той знаеше, че тя не е заспала, а гледа с невиждащи очи в мрака. Отвсякъде ги обгръщаше топлото ухание на животните. Призори, когато петелът го събуди, той откри, че

Естрел вече е станала и шепне молитви на амулета си на езика, който не разбираше.

Продължиха нагоре, но избраха заобиколен маршрут, за да избегнат високите върхове, където бурите бяха често явление. Оставаше им да прехвърлят последната планинска верига. Четири дни се катериха нагоре по склоновете ѝ, въздухът ставаше все по-студен и разреден, небето все по-тъмносиво, а яркото априлско слънце продължаваше да блести по перестите облаци, които надзъртаха в отсрещните долини. Когато стигнаха най-високата точка на прохода небето внезапно се смрачи и заваля сняг, скривайки в бяла покривка червеникаво-сивите гранитни скали. Тук се натъкнаха на заслон и се приютиха вътре заедно с мулетата, докато облакът отmine и снеговалежът спре.

— Нататък пътят става по-лесен — рече Естрел като го погледна над самара на мулето, сякаш бе доловила нарастващия му страх. Малко по-късно поеха отново към Ес Ток.

С приближаваше пътят постепенно се разширяваше и не след дълго настилката му стана съвсем равна, а из околностите взеха да се мяркат ферми, колиби и къщички. Хора почти не срещаха, валеше непрестанно и местните жители изглежда предпочитаха да са на сухо под покривите. На третата сутрин, откакто напуснаха прохода, небето се проясни и след като пояздиха няколко часа Фалк дръпна юздите на мулето и погледна въпросително Естрел.

— Какво има Фалк?

— Това е Ес Ток, нали? Стигнахме.

Неусетно бяха излезли в просторна равнина, затворена почти на хоризонта от далечни планински върхове, а пасищата и ливадите от предишните дни постепенно бяха отстъпили място на къщи, къщи и още къщи. Имаше най-обикновени колиби, бараки, хижи, обиталища, страноприемници, дюкяни, където стоките не само се предлагаха, но и произвеждаха; навсякъде се виждаха деца, хора по пътя, хора по пресечките, едни пеш, други яхнали коне или мулета, някои на шейни, в непрестанно движение; мястото бе многолюдно и същевременно пусто, шумно и притихнало, мръсно и нерадостно, под яркото мрачно небе на планинската утрин.

— До Ес Ток има не повече от миля.

— Какъв е тогава този град?

— Това са покрайнините на града.

Фалк продължаваше да се оглежда, смаян и развълнуван. Пътят, който бе следвал още от къщата в Източната Гора се беше превърнал в улица, чийто край очевидно бе съвсем близо. Двамата се придържаха към средата на улицата и минувачите ги поглеждаха с любопитство, но никой не ги заговаряше. Жените криеха лицата си, или ги извъръщаха встрани. Само децата проявяваха нескрит интерес и дори ги сочеха с пръсти, а сетне се разбягваха с весел смях из околните улички. Нищо от това не отговаряше на представите на Фалк, но какво всъщност трябваше да очаква?

— Не знаех, че на света има толкова много хора — изрази той на глас притесненията си. — Скупчили са се около шингите като рояци мухи край конска фъшкия.

— Конските фъшкии привличат и червеите — поправи го сухо Естрел. Погледна го крадешком, пресегна се и го потупа успокоително по ръката. — Тук живеят прокудените и бедняците — тези, за които няма място зад стената. Изчакай докато влезем в града, в истинския Град. Дълъг път изминахме за да го видим...

Продължиха да яздат и скоро съгледаха стърчащите над дървените покриви слепи стени на зелените коли, блеснали на слънчевата светлина.

Сърцето на Фалк заби по-силно и той забеляза, че Естрел говори на амулета, който бе получила в Бесдио.

— Не можем да яздим мулетата вътре в града — рече му тя. — Ще ги оставим тук.

Спряха пред една страноприемница, където бяха навързани и други животни и Естрел размени няколко думи на непознатия Западен диалект с човека, натоварен да ги пази.

— Тук ще са на сигурно място — успокои го тя, когато Фалк я погледна въпросително.

— Уверена ли си?

— И още как. Ако не му платим за наглеждането може да ги задържи. Нямах никакви пари, нали?

— Нямам — отвърна смутено Фалк. Не само че нямаше, а и никога не бе виждал как изглеждат — въпреки че на галактика имаше дума за пари, подобно понятие бе непознато в Горския език.

Конюшната на страноприемницата бе последната сграда, отвъд която следваше тясна, покрита с чакъл ивица, разделяща предградията от каменните стени на истинския град. Имаше една единствена врата, заобиколена от високи мраморни колони. Върху лявата колона бе изписано на галактика:БЛАГОГОВЕНИЕ ПРЕД ЖИВОТА. На дясната пък се мъдреше някаква дълга сентенция на непознат за Фалк език. Около вратата нямаше никакво движение, не се виждаше и охрана.

— Това са колоната на Лъжата и колоната на Тайната — произнесе гласно той докато ги подминаваха, ала миг по-късно двамата се озоваха в града и той млъкна втрещен от гледката.

Градът на Земните Господари беше построен върху два отсрещни бряга на каньон — грандиозна цепнатина, пресичаща снагата на планината, тясна, с фантастични очертания, чийто черни стени близо половин миля се спускаха отвесно надолу до сребърната лента на реката в сенчестото им подножие. Градските кули бяха кацнали върху двата срещуположни ръба и стърчаха високо в небето, а между тях, прехвърляйки бездната, имаше стройни, на пръв поглед крехки мостове. Из въздуха се носеха хеликоптери, с бясно въртящи се витла, а по осветените отвътре улици и мостове безшумно се плъзгаха шейни. Слънцето, едва преваляло над високите масивните върхове на изток, хвърляше издължени сенки в града, само високите зелени кули лъщяха под ярките му лъчи.

— Ела — покани го Естрел и тръгна пред него със светнал поглед. — Няма от какво да се боиш тук, Фалк.

Той я последва. По улицата, която се спускаше надолу сред пониските сгради, към двете най-високи кули, не се виждаше жива душа. Той хвърли боязлив поглед към вратата, но нещо се бе спуснало безшумно, затваряйки прохода между двете колони.

— Къде отиваме?

— Зная едно място, къща, където се срещат моите сънародници. — Тя го хвана за ръката, за първи път, откакто бяха тръгнали заедно и продължи напред, свела поглед надолу. Постепенно приближаваха сърцето на града и сградите от едната им страна ставаха все по-високи, докато от другата — без никаква стена или парапет — зееше разтворената черна паст на каньона.

— Ами ако ни поискат пари...

— Те ще се погрижат за нас.

Ярко и причудливо облечени хора прелитаха край тях на шейни, високо по стените на сградите имаше открити площадки, върху които се приземяваха въртолети. От каньона с грохот излетя въздушна кола, направи широк завой и се изгуби зад една от сградите.

— Всички тези... шинги ли са?

— Някои от тях.

Съвсем несъзнателно бе поставил ръка върху дръжката на лазера. Без да го поглежда, Естрел го посъветва засмяно:

— Не използвай лазерния си пистолет тук, Фалк. Не забравяй, че си дошъл, за да си възвърнеш паметта, а не да я загубиш.

— Къде ме водиш, Естрел?

— Тук.

— Тук. Че това е някакъв палат!

Блестящите зелени стени се губеха от погледа високо над тях. Те спряха и стената се проряза от правоъгълна плъзгаща се врата.

— Те знаят, че съм тук. Не се страхувай. Ела с мен.

Все още го държеше за ръката. Той се подвоуми. Озърна се и забеляза неколцина мъже на улицата, първите, които се движеха пешком. Приближаваха се към тях. Това го уплаши и той прекрачи прага, следван от Естрел. И този път вратата се спусна безшумно и автоматично зад тях. В мига, когато се озова вътре, той бе завладян от мисълта, че е извършил ужасна, непоправима грешка.

— Какво е това място? Естрел...

Намираха се в просторна зала, озарена от плътна зеленикава светлина, сумрачна като подводна пещера, имаше много врати и коридори, по които към тях бързаха хора. Естрел го пусна и пристъпи встрани. Завладян от паника той се обърна назад, но вратата беше затворена. Не се виждаха дръжки. Неясни фигури на мъже тичаха към него и викаха. Той опря гръб в затворената врата и посегна да извади лазера. Оръжието беше в ръката на Естрел. Тя стоеше зад мъжете, докато заобикаляха Фалк, той се опита да пробие кръга им, но го хванаха, повалиха го с удари на земята въпреки яростната му съпротива и последното, което чу, преди да изгуби съзнание бе нейния смях.

В ушите на Фалк отекна неприятно дрънчене, а устата му бе изпълнена с метален вкус. Главата му се люшна, когато се опита да я изправи, очите му отказваха да фокусират околните предмети, а и

изглежда не можеше да се движи свободно. Постепенно осъзна, че се свестява от безсъзнание и че не може да помръдне, защото е наранен или упоен. Едва тогава забеляза, че ръцете му са оковани с къса верига, както и глезените му. Световъртежът продължаваше да се усилва. Някакъв оглушително-боботец глас не спираше да ехти в ушите му: рамарен-рамарен-рамарен. Той разтърси глава да се отърве от него и извика от острата болка. Гласът го изпълваше с ужас. Пред очите му блещукаха светлини, нечий глас, който удивително приличаше на неговия, успя да надвика шума, произнасяйки: „Аз не съм...“

Следващия път, когато дойде на себе си, наоколо цареше мъртвешко спокойствие. Главата му се пръскаше от болка и все още не виждаше съвсем ясно, но веригите вече ги нямаше — ако въобще ги бе имало — и той знаеше, че за него се грижат и че е на сигурно място. Знаеха кой е и се радваха на завръщането му. Намираше се в безопасност, сред приятели, хора, които му вярваха, обичаха го и щяха да му дадат всичко, което му е нужно — засега това бе сън и почивка, докато тихият, нежен глас продължаваше да нашепва в главата му: марен-марен-марен...

Той се пробуди. Отне му известно време и усилия, но накрая отвори очи и дори успя да седне. Известно време се бори с пронизващата болка в главата и отпърво не забеляза, че седи на пода в някаква стая. Подът бе мек, топъл и податлив, сякаш лежеше върху хълбока на огромно животно. После вдигна глава, успя да фокусира зрението си и се огледа.

Беше съвсем сам в стая с такива неописуеми размери, че за известно време замайването му се върна. Нямаше никакви мебели. Стените, подът и таванът бяха направени от една и съща фосфоресцираща материя, която при допир потъваше и бе леко хлъзгава, сякаш от растителен произход. Под повърхността се виждаха някакви зловещи рисунки или гравюри, на пръв поглед незабележими, ала присъстващи осезателно. Ъглите, където стените се срещаха, бяха скрити зад завеси от оптическа илюзия, с кръстосани линии и паралели създаващи привидна декорация, нужно бе известно усилие на волята за да си представи, че някъде зад тях стените се срещаха под прав ъгъл, но дори в последното не беше съвсем сигурен. Ала нито една от тези привидни картини на обкръжаващата го среда не смущаваха толкова Фалк, колкото фактът, че светеците стени са

прозрачни. Отначало смътно, сякаш различаваше очертания под повърхността на горско езеро, той откри, че под него се вижда още едно помещение. Над главата му сияеше зеленикав диск, който можеше да бъде луната, замъглена и разкривена от един или няколко прозрачни тавани. Зад една от стените се движеха далечни, неясни очертания, в които не след дълго различи прелитащи въртолети и въздушни коли. Зад другата следваха още подредени стени, стаи, тънещи в мрак, коридори и врати. Из тях също се движеха сенки. Различаваше контурите им, но нищо повече — черти, облекла, размери, всичко се губеше. Всичко това му се стори необичайно красиво — тази скрита от светлини и сенки зеленикава феерия, тези танцуващи своя странен танц фигури във вътрешността на грамадната сграда.

Вниманието му бе привлечено от ярко светещо петно върху близката стена. Той се завъртя и замръзна от изненада и страх пред неочакваната гледка: диво, свирепо лице, което го разглеждаше зад две нечовешки жълтеникави очи.

— Шинг — прошепна ужасено той. Лицето му се подиграваше, устните повториха насмешливо „шинг“ и едва сега осъзна, че това е неговото собствено отражение.

Изправи се вдървено, приближи огледалото и прокара ръка по гладката му повърхност за да се увери, че е отражение. Нечий глас го накара да се обърне. В другия край на помещението стоеше фигура, чийто очертания бяха резки и ясни въпреки мъгливата светлина. Никъде не се виждаше врата, но мъжът бе влязъл и сега стоеше неподвижно и го разглеждаше: беше много висок, с бяло, спускащо се от широките му плещи наметало, побелели коси и прозрачни, светли, пронизателни очи. Гласът му бе нисък и спокоен.

— Добре дошъл при нас, Фалк. Отдавна те чакаме. Отдавна бдим над теб и те насочваме насам. — Светлината прерасна в ярко, ослепително сияние. В гласа се долавяше екзалтация. — Забрави страховете си и бъди добре дошъл сред нас, о, Пратенико. Тъмният път остана зад теб и сега краката ти са стъпили на другия път, който ще те отведе у дома. — Фалк непрестанно примигваше от засилващото се сияние и когато погледна отново, мъжът си бе отишъл.

И тогава неканени в главата му отекнаха думите, които бе чул преди месеци в устата на един старец от Гората: „Ужасяващият мрак и

ярките светлини на Ес Ток“.

Нямаше да позволи повече да си играят с него, да го мамят и тъпчат с лекарства. Беше глупак, че дойде тук, откъдето никога нямаше да се измъкне жив, но поне не биваше да става играчка в ръцете им. Втренчи поглед в стената отпред, опитвайки се да открие вратата, през която бе излязъл мъжът. Огледалото проговори с човешки глас: „Почакай още малко, Фалк. Илюзиите не винаги са лъжи. Ти търсиш истината“.

Стената отпред се разтвори и в прохода застанаха две фигури. Единият, строен и дребен, носеше плътно прилепнали бричове с изпъкнала предница, късо кожено палто и тясна шапка. Вторият, по-висок, беше омотан в дебела роба и пристъпваше накуцвайки, а дългата му, къдрава коса се спускаше чак до кръста. Приличаше на жена, за каквато го взе в началото и Фалк, ала заговори с плътен, мъжки глас.

— Стрела, знаеш, че ни снимат.

— Зная — отвърна дребният с гласа на Естрел. Никой от тях не поглеждаше към Фалк, държаша се, сякаш бяха съвсем сами. — Казвайте каквото имате да казвате, Краджи.

— Тъкмо смятах да те попитам защо се забави толкоз.

— Да съм се забавила? Несправедлив сте, Господарю. Как според вас можех да го открия в Гората източно от Шорг — там е непроходим пущинак. А и тъпите животни не ми оказаха никакво съдействие — бива ги само да дрънкат за Закона. Когато най-сетне ми спуснахте човекотърсача бях на двеста мили северно от него. А когато го открих, вече бе навлязъл в територията на баснашките. Нали знаете, че Съветът ги е оборудвал с птицебомби и други подобни съоръжения за да могат да избиват Скитниците и Солиа-пачимите. Наложих се да се присъединя към това мръсно племе. Не четохте ли докладите ми? Изпращах ги редовно, докато загубих преподавателя при пресичането на реката южно от Канзаската област. Добре че в Бесдио майка ми ми даде нов. Сигурна съм, че всички мои доклади са записани.

— Никога не слушам докладите. Пък и според мен всичко това бе напразна загуба на време и излишно излагане на риск, след като за седмиците, през които сте били заедно, не успя да му внушиш, че не бива да се страхува от нас.

— Естрел — извика Фалк. — Естрел!

Крехка и гротескна в своите мъжки дрехи, Естрел нито го чу, нито се обърна. Тя продължи да разговаря с омотания мъж. Фалк извика още няколко пъти името ѝ със сподавен от гняв и срам глас, после изтича напред и я сграбчи за рамото — но там нямаше нищо, само неясно светлинно сияние във въздуха и избледняващи цветове.

Вратата в стената отново се плъзна встрани и през отвора Фалк можеше да надникне в съседната стая. Там, с гръб към него, стояха Естрел и мъжът с робата. Той прошепна името ѝ, а тя се извърна и го погледна. Срещна погледа му открито, без следа от срам, или притеснение, спокойно, безстрастно, без намек от тържествуване — както винаги го беше гледала.

— Защо... защо ме излъга? — попита я той. — Защо ме доведе тук? — Знаеше защо, знаеше какъв е бил винаги и какъв ще бъде в очите на Естрел. Не разумът му го подсказваше, а чувството за собствено достойнство.

— Изпратиха ме да те доведе тук. Ти самият го искаше.

Изправен неподвижно, застинал от изненада, той правеше отчаяни опити да запази самообладание.

— И ти ли си шинг?

— Аз съм шинг — отвърна мъжът, като се усмихваше лекичко. — Всички шинги са лъжци. Дали тогава аз съм шинг, който те лъже, което би означавало, че не съм шинг, а не-шинг, който също те лъже? Лъжа ли е, че всички шинги лъжат? Но аз наистина съм шинг и също така е истина, че лъжа. Известно е, че земните жители и животните също лъжат; гущерите менят цвета на кожата си, буболечките се преструват на пръчки, камбалите замират неподвижно, все едно, че са камъчета, или пясък във водата. Стрела, този е по-глупав и от дете.

— Не, Господарю Краджи, той е много интелигентен — отвърна Естрел с тихия си, покорен глас. Говореше за Фалк така, както хората разговарят за някое животно.

Беше вървяла редом с него, делеяла бе залька с него и бе спала в обятията му... Фалк не откъсваше поглед от нея, притихнал, тя също го разглеждаше без да промълви дума, без да помръдне, сякаш очакваше сигнал за да продължи с представлението.

Не изпитваше омраза към нея. В момента не чувстваше абсолютно нищо. Тя се бе превърнала във въздух, в неясно сияние.

Страдаше единствено за себе си — беше изтощен до крайност, унижен и низвергнат.

„Върви сам, Опалов камък“ — бе казал Канзаският Принц. „Върви сам“ — го посъветва Харидан от племето на Пчеларите. „Върви сам“ — му рече старият Чуващ в гората. „Върви сам, синко“ — изпроводи го Зов. Колцина още щяха да му посочат верния път, да му помогнат, да го въоръжават със знания, ако ги бе послушал и бе пресякъл прерията сам? Колко още щеше да научи, ако не беше се доверил на Естрел?

А ето, че сега не знаеше почти нищо, освен, че е постъпил изключително глупаво и непредпазливо и че тя го бе излъгала. Беше го лъгала още от самото начало, от момента, когато му каза, че е от племето на Скитниците — дори и по-рано, от мига, когато го зърна и се престори, че не знае кой или какво е. А е знаела през цялото време, защото е била изпратена за да го открие и да го доведе в Ес Ток. И да противодейства на влиянието на всички онези, които мразят шингите и биха могли да въздействат върху решението му. Но защо тогава, помисли си с болка той изправен наред стаята и втренчил поглед в нея, защо спря да го лъже сега?

— Сега вече няма значение какво ще ти кажа — произнесе тя, сякаш прочела мислите му.

Вероятно беше права. Никога не бяха използвали за общуване мисловна реч, но ако тя е шинг и притежава телепатичната сила на шингите, за чийто мащаби можеше да се съди само по мълвите и слуховете, които хората разпространяваха, нищо чудно да е подслушвала мислите му през всичките дни на съвместното им пътешествие. Как да разбере дали е вярно? Да я пита би било безсмислено...

Зад него се разнесе шум. Той се обърна и забеляза двама души изправени в другия край на помещението, съвсем близко до огледалото. Носеха черни пелерини с бели качулки и на ръст надхвърляха два пъти нормалния човешки бой.

— Много лесно се лъжеш — подхвърли единият.

— Сигурно си знаел, че те мамят — рече вторият.

— Ти си само половин човек.

— А половин човек не може да знае цялата истина.

— Този, който мрази, ще бъде осмиван и мамен.

— Този, който убива, ще бъде разрушен и превърнат в наше оръдие.

— Откъде се взе, Фалк?

— Какво си ти, Фалк?

— Къде си, Фалк?

— Кой си ти, Фалк?

Двамата гиганти отметнаха назад качулките, под които нямаше нищо освен сенки, отстъпиха назад към стената и изчезнаха.

Естрел дотича при него от другата стая, притисна се към него и го целуна страстно и отчаяно.

— Обичам те, влюбих се в теб от мига, когато те видях! Повярвай ми, Фалк, вярвай ми! — тя се понесе назад, сякаш теглена от невидима и могъща сила, или отнесена от ураганен вятър зад процепа в стената, който веднага след това се затвори.

— Осъзнаваш ли — каза мъжът в другата стая, — че си под влиянието на халюцинаторни лекарства. — Шепнеше, ала в гласа му си долавяше сарказъм и досада. — Най-малко от всички трябва да вярваш на себе си. Е? — След тези думи той вдигна полите на робата си, изпика се без следа от свян, нагласи отново дрехата си и приглади косите си.

Фалк не откъсваше поглед от пода на съседната стая, където локвата урина бавно се топеше, докато накрая изчезна без следа.

Двата края на вратата започнаха да се приближават, затваряйки постепенно цепнатината. Това бе единственият изход от стаята, в която го бяха затворили. Той се отърси от летаргията си и се хвърли към цепнатината, преди да е изчезнала напълно. Стаята, в която до скоро се намираха Естрел и другият мъж, бе досущ като първата, може би малко по-тъсна и тъмна. По същия начин на отсрещната стена имаше цепнатина, която се затваряше, но по-бавно от предишната. Той пресече стаята, пъкна се в отвора и се озова в третото поред помещение, което също приличаше на предните две, само дето бе по-малко и тъмно. Цепнатината в отсрещната стена се затваряше много бавно и той побърза да се прехвърли в следващата стая, по-тъмна и тъсна от предишната, от нея се промуши в следващата, още по-малка и мрачна, от която се озова в една съвсем малка и тъмна стая, от която се напъха в малко, замъглено огледало и полетя надолу с ужасяващ писък, право към бялата, облещена луна.

Събуди се отпочинал, изпълнен със сили и все още малко объркан. Лежеше в меко, удобно легло, сред ярко осветена, лишена от прозорци стая. Седна и сякаш това бе чаканият сигнал, защото двама мъже излязоха зад близкия параван — едри, яки мъже — и го загледаха с животинска покорност.

— Поздравления Господарю Агад! Поздравления Господарю Агад! — надпреварваха се те един през друг. — Последвайте ни, ако обичате, последвайте ни. — Фалк се изправи, беше чисто гол, ала въпреки това готов да се бие — единственото, което си спомняше ясно бе ръкопашния бой на входа на сградата — но двамата не предприемаха никакви заплашителни действия. — Последвайте ни, молим ви — повтаряха те с хипнотично постоянство докато накрая той се подчини. Изведоха го, все още чисто гол, от стаята, нагоре по един пуст коридор с огледални стени, пак нагоре по изящно извита стълба, после по друг коридор, още стълби и най-сетне се озоваха в просторна мебелирана стая, със синкаво-зелени стени, една от които сияеше с яркостта на слънчева светлина. Единият от мъжете спря пред прага на стаята, другият влезе заедно с Фалк.

— Тук са дрехите, тук — храната, а тук — напитките. Сега вие трябва много яде и пие. Сега вие каже всичко каквото иска. Добре? — Той вторачи настойчив, но безразличен поглед във Фалк.

На масата бе поставена кана с вода и Фалк я изпи на един дъх, защото умираше от жажда. едва тогава огледа странната, приятно обзаведена стая, с кресла от прозрачна пластмаса, прозрачни, лишени от прозорци стени и накрая съсредоточи вниманието си върху своя пазач и неговия другар. Беше едър мъж с безизразно лице, в кобура на колана си имаше лазерен пистолет.

— Какво казва Законът? — попита той подтикван от внезапен порив.

— Не отнемай живота — отвърна другият с готовност и без никаква изненада.

— Но ти носиш оръжие.

— О, този пистолет само парализира, но не убива — обясни пазачът и се разсмя. Говореше с причудлива интонация, която не следваше смисъла на думите, а между последното изречение и смеха направи продължителна пауза. — Сега вие яде, пие и почиства. Ето тук дрехите. Виждате, това дрехите.

— Ти да не си Разрушен?

— Не. Аз съм капитан от телохранителите на Истинските Господари и се включвам в компютър номер осем. Сега вие яде, пие и почиства.

— Хубаво, ако напуснеш стаята.

Нова пауза.

— О, да, много добре, Господарю Агад — кимна едрият мъжага и отново се разсмя, като да бяха го погъделичкали. Може би наистина изпитваше гъдел всеки път, когато компютърът се обаждаше в мозъка му. Той отстъпи назад. Фалк различаваше смътните очертания на двамата пазачи през полупрозрачната стена на стаята — стояха на пост пред вратата. Огледа се, откри банята и влезе да се умие. Върху голямото меко легло, изпълващо единия край на стаята, бяха поставени чисти дрехи — оказа се, че има широка свободно спускаща се до земята мантия, извезана с червено, виолетово и оранжево, той я огледа с отвращение, но поради липса на друго се наложи да я облече. Раздрипаната му раница бе положена върху изящната маса със златисти крака и табла от прозрачна пластмаса. Вътре всичко си бе по местата, от цялата екипировка липсваха само пистолета и собствените му дрехи. Забеляза таблата с ядене и изведнъж осъзна, колко е гладен. Колко ли време бе изминало, откакто бе влязъл в сградата? Нямаше представа, но гладът му подсказваше, че никак не е малко. Храната имаше странен изглед и още по-странен вкус — с много непознати подправки, примеси и сосове, ала това не му попречи да я излапа лакомо. Когато приключи с яденето — последната точка от програмата — зае се да огледа внимателно стаята. Сенките на пазачите зад зеленикавата полупрозрачна стена бяха изчезнали и тъкмо, когато се намери да я приближи, за да надникне отблизо, процепът в стената започна да се разширява и зад него се раздвижи нечия сянка. Отворът постепенно придоби овална форма и в стаята пристъпи човешка фигура.

Момиче, помисли си отначало Фалк, сетне видя, че гостът е момче, приблизително шестнадесет годишно, облечено с подобна на неговата мантия. Момчето не приближи към Фалк, а спря на място, вдигна ръце с обърнати напред длани и произнесе няколко неразбираеми изречения.

— Ти пък кой си?

— Ори — отвърна младежът. — Ори! — И отново заломоти неразбрано. Имаше изтощен и болнав вид, гласът му трепереше от слабост и вълнение. Неочаквано се отпусна на колене и сведе почитателно глава — макар досега Фалк да не бе виждал подобен жест, почти не се съмняваше в неговия смисъл.

— Говори на галактика — нареди той, едновременно объркан и ядосан. — Кой си ти?

— Аз съм Хар-Ори-Преч-Рамарен — прошепна момчето.

— Стани. Изправи се. Не желая... Познаваш ли ме?

— Преч Рамарен, не ме ли помните? Аз съм Ори, синът на Хар Уедън...

— Как се казвам аз?

Момчето вдигна глава и Фалк втренчи поглед в него — в очите му, вперени право в неговите. На цвят бяха жълтеникаво-кехлибарени, с изключение на големите черни зеници: само ирис, без бяло, също като при котките или елените — не приличаха на нито едни човешки очи, освен на тези, които Фалк бе зърнал снощи в огледалото.

— Името ви е Агад Рамарен — произнесе заеквайки момчето.

— Откъде знаеш?

— Аз... винаги съм го знаел, преч Рамарен.

— Ти от моята раса ли си? А другите?

— Аз съм синът на Хар Уедън, преч Рамарен! Кълна ви се, че съм аз!

В златисто-зеленикавите очи се мярнаха сълзи. Фалк почувства, че в душата му се надига непреодолим смут. Дългите мъчителни дни на самоопознаване, пътешествието през гората — всичко щеше да завърши сега и тук. Някаква част от ума му проговори, сякаш за да го предупреди: „Те точно това искат. Да бъдеш смутен и доверчив.“ В този момент не би могъл да се закълне, че Естрел — същата тази Естрел, която бе обикнал и на която се бе доверявал — е приятел, шинг, или послушно оръдие на шингите, дали някога, поне веднъж му е казвала истината, или го е лъгала от самото начало, дали също като него бе попаднала в клопка, или самата тя го бе подмамила. Спомни си смеха ѝ, но не беше забравил прегръдката и прошепнатите думи на съжаление... Какво да мисли за това момче, което го гледаше с болка и безпределно упование през същите неземни очи като неговите: дали и

той нямаше да се превърне в сияние от разноцветни светлини? Ще отговори ли на въпросите му с лъжи, или с истини?

Сред всичките илюзии, грешки и измами, които го обкръжаваха, струваше му се, че трябва да следва единствения път, който бе избрал още когато напусна Къщата на Зов. Той сведе поглед към момчето и му каза истината.

— Аз не те познавам. Дори и да ме помниш, аз не те помня, защото спомените ми датират едва от четири-пет години насам. — Той се покашля смутено, обърна се, седна в един от меките фотьойли и махна с ръка на момчето да стори същото.

— Значи... не помните Уеръл?

— Кой е Уеръл?

— Родният ни дом. Нашият свят.

Заболя го. Фалк предпочете да не отговаря.

— А помните ли... пътуването до тук, преч Рамарен?

Фалк поклати глава.

Ори повтори въпроса си с лека промяна.

— Помните ли пътуването ни до Земята, преч Рамарен?

— Не. Кога е било това пътуване?

— Преди шест земни години. Моля ви да ми простите, преч Рамарен. Аз не знаех... намирах се отвъд Калифорнийско море и те изпратиха въздушна кола да ме вземе, беше с автопилот и въобще не ми съобщиха за какво съм им нужен. Сетне господарят Краджи ме извести, че бил намерен един от членовете на Експедицията и аз си помислих... Но той не ми каза, че сте изгубили паметта си... Значи помните... само... Земята?

Сякаш молеше за отрицателен отговор.

— Помня само Земята — кимна Фалк без да обръща внимание на въздействието, което тези думи оказаха на момчето. Измъчваше го подозрението, че неговият събеседник може да не е този, за който се представя.

Но ако греши?

Няма да позволя, да ме измамат отново, помисли си с горчивина Фалк.

Не бъди толкова сигурен, отново проговори гласът в него, ще те излъжат стига да поискат и няма никакъв начин да им попречиш. Знай, че каквото и да чуеш от устата на това момче, може да е само лъжа и

това ще означава, че си изминал целия този мъчителен и болезнен път за нищо. Дошъл си тук, за да узнаеш името си. Той ти каза едно име — приеми го.

— Ще ми кажеш ли кои... кои сме ние?

Момчето отново заговори развълнувано на своя непонятен език, сетне забеляза неразбиращия поглед на Фалк.

— Забравили ли сте да говорите келшакски, перч Рамарен?

Фалк кимна уморено.

— Този келшакски твоят роден език ли е?

— Да. И вашият също, перч Рамарен.

— Как се казва „баща“ на келшакски?

— „Хайоуч“. Или „уауа“ — така казват бебетата. — Лицето на Ори се озари от простодушна усмивка.

— А как наричате някой стар и уважаван човек?

— Превуа... киойнап, ска н-гехой... думите са много, но с близко значение. Трябва да помисля малко, пречна. От доста време не бях говорил келшакски... Може би пречноуег, ако не е близък ще бъде тиокиой, или превйотио...

— Тиокиой. Веднъж произнесох тази дума... но нямах представа откъде я зная...

Не го разпитваше, за да провери дали говори истината. Нямах смисъл да го прави. Не беше разказвал на Естрел за срещата със стария Чуващ в гората, но нищо чудно да бяха прочели за нея в паметта му, заедно с всички останали спомени, докато е бил упоен предната нощ. Най-лошото бе, че нямаше никаква представа какво всъщност искат от него.

— Можеш ли свободно да идваш и да си отиваш?

— О, да, преч Рамарен. Господарите са много мили с мен. Доста отдавна търсят някой оцелял от Експедицията. Пречна, знаете ли, дали има и други...

— Не зная.

— Всичко, което Краджи успя да ми каже, когато пристигнах тук преди няколко минути е, че сте живели в гората в източната част на континента, при някакво дивашко племе.

— Ще ти разкажа подробно всичко, което искаш да знаеш. Но първо трябва да науча някои неща. Не зная кой съм, кой си ти, каква е тази Експедиция и какво е Уеръл.

— Ние сме келши — отвърна момчето, очевидно смутено, че се налага да обяснява толкова очевидни неща на някой, когото смята за по-възрастен и мъдър. — От келшкския народ, на Уеръл — пристигнахме тук на борда на „Алтера“...

— И с каква цел дойдохме?

Дума по дума, като се объркваше, поправяше, връщаше назад и отговаряше на безчислените въпроси, Ори продължи да разказва, докато се изтощи да говори — и Фалк да го слуша — а мътно-зелените стени на стаята засияха с вечерна светлина. Едва тогава двамата потънаха в мълчание. Появиха се немите прислужници и им поднесоха храна и напитки. През цялото време докато се хранеха, фалк не откъсваше мислен взор от камъка, който можеше да е фалшив и можеше да е безценен — сюжета, модела, блясъка — истински, или не — на света, който бе изгубил.

Слънце, подобно на око на дракон, жълто-оранжево, като опалова огърлица със седем блестящи висулки, следващи лениво своите орбити.

Шейсет земни години били нужни на зелената трета планета, за да завърши своя кръг: „Щастливец е онзи, който доживее своята втора пролет“ — преведе Ори една пословица от този свят. Зимите в северното полукълбо, наклонено от ъгъла на еклиптиката обратно на слънцето, когато планетата е в най-далечната си точка, били студени, тъмни и страшни; летата сякаш били безкрайни, защото изминавал половин човешки живот, докато ги смени есента. Огромни приливни вълни, командвани от гигантската луна на планетата, се вдигали над океанската шир и по четиристотин дни опустошавали сушата далеч навътре. Земната кора се пропуквала от честите трусове, вулканични изригвания и движещи се растения. Това бил свят на чудесата — животните огласяли просторите със своите песни, а човеците строили изящни градове. Ала преди двадесет години в тази почти приказна страна се приземил кораб от далечния космос. Двадесет гигантски години — допълни веднага Ори — които се равняват на хиляда и двеста Земни.

Колонисти и пратеници на Вселенския съюз, хората от този кораб били посветили живота и работата си на новооткритата планета, крайно отдалечена от древните централни планети на Съюза, надявайки се някой ден да въведат местните разумни същества във Вселенския съюз и да ги превърнат в свои съюзници през Надвисналата война. Такава била политиката, която следвал Съюзът от много поколения насам, когато пристигнали първите съобщения отвъд Хайдес за грамадна вълна завоеватели, които се придвижвали от свят на свят, от век на век, все по-близо и по-близо до разпиления из космоса куп от осемдесет планети, които толкова гордо наричали организацията си Вселенски съюз. Тера, една от граничните планети в Съюза и най-близка до новооткритата Уеръл, осигурила всички

колонисти за този първи полет. Трябвало да последват и други кораби, ала повече не се появил нито един: Войната ги изпреварила.

Единственото средство за връзка на колонистите със Земята, с Първичния свят Давенант и с останалите светове от Съюза, бил ансибълът, мигновеният предавател на борда на кораба. Нито един кораб — направи кратко отклонение Ори — не може да лети със скорост, по голяма от тази на светлината. Тук Фалк възрази. Вярно, кимна Ори, някои бойни кораби били построени на принципа на ансибъла, но те били само напълно автоматизирани машини за унищожение, невероятно скъпи и непригодни да носят на борда си екипаж. Както тогава, така и сега, скоростта на светлината със своето скъсяващо времето действие, е непреодолима бариера за придвижването на човека. По тази причина колонистите на Уеръл се оказали безкрайно далеч от своя роден свят и можели да разчитат единствено на ансибъла за новини. Едва били прекарвали пет години на новата планета, когато пристигнало съобщение за появата на Враговете и веднага след това последвали серия противоречиви, объркани и неясни послания, а сетне настъпила тишина. Близко една трета от колонистите решили да се качат на кораба и да преодолеят обратно бездната, която ги разделяла от Земята, за да се присъединят към своя народ. Другите останали на Уеръл, като доброволни изгнаници. Осъзнавали, че през целия си живот няма да узнаят какво е станало с родната им планета и Съюза, към който принадлежали, кои и какви са Враговете и дали не са надвили в двубоя със Съюза. Били напълно изолирани, без кораб и средство за връзка, малка колония, заобиколена от любопитни, но враждебно настроени Високо Разумни Същества от по-ниска култура, но с разум, равен на техния. Чакали, после чакали синовете им, докато звездите отгоре ги наблюдавали мълчаливо. Нито кораб, нито вест. Вероятно техният звездолет бил унищожен, а сведенията за планетата — изгубени. Сред всичките тези безбройни звезди оранжевото слънце било забравено.

А колонията разцъфтявала, заемала все по-голяма площ и скоро край нея се оформил красив град, който нарекли Алтера. После, след още няколко години — тук Ори спря и се поправи: „Близко шест века земно време. Беше, мисля, Десетата година от Колонията. Тъкмо започнах да уча история, но татко и... и вие, преч Рамарен, често ми разказвахте за епохата преди Пътешествието...“ След първите

няколкостотин години в колонията настъпили тежки времена. Малко деца се зачевали, още по-малко се раждали живи. Тук момчето отново направи пауза, въздъхна и накрая поясни: "Помня, веднъж ми разказвахте, че алтераните не знаят каква е причината. Смятали, че се крие в някакъв страничен и неизяснен ефект при оплождането. Тукашните Господари мислят, че става дума за несъвместимост между човешкия организъм и условията на чуждата планета. С помощта на генетично инженерство могат да се избегнат затрудненията при оплождането, но полученото потомство също ще бъде безплодно. Така или иначе, не зная каква е била съдбата на алтераните — тогава бях съвсем малко момче и за света научих от вашите разкази — помня, че понякога спорихте за селекция, за смесване с туземците... Както и да е, колонията почти била заплашена от пълно изчезване, когато малцината оцелели най-сетне успели да сключат съюз с местния уерилиански народ — теварите. Прекарали зимата заедно, а когато настъпил сезонът на пролетното размножаване открили, че тевари и алтерани могат да създават поколение. Достатъчно на брой, за да бъде създадена нова хибридна раса. Господарите тук смятат, че това е невъзможно. Но аз помня, че вие ми разказвахте за това. — Момчето го погледна обезпокоено и смутено.

— Ние потомци на тази раса ли сме?

— Вие сте потомък на Алтера Агат, същият, който превел колонията през Зимата на Десетата година. За Агат сме учили още в училище. Това е и вашето име, преч Рамарен — Агад от Чарен. Аз не съм от вашия род, но моята пра-прабаба била от семейството на Есми от Кио — това е алтеранско име. Разбира се в едно демократично общество като земното тези различия нямат съществено значение, нали? — Лицето на Ори отново придоби обезпокоен вид, очевидно в душата му се зараждаше някакъв конфликт. Фалк пое инициативата в свои ръце и се постара да го върне към историята на Уеръл, попълвайки с предположения и собствени разсъждения неясните места в разказа на момчето.

Новото смесено поколение, носещо белезите и на двете култури процъфтявало в годините след Десетата Зима. Населението на малките градчета рязко нараснало, скоро континентът бил пресечен от многобройни и оживени търговски пътища. След още няколко поколения вълната на културата достигнала далечните брегове на

южния континент, където проблемите с оцеляването през зимата не били толкова тежки. Броят на населението растял, науката и техниката се развивали с бързи темпове, подкрепяни и насочвани в необходимата посока от Книгите на Алтера, корабната библиотека, чийто отпърво неразгадани тайнства се топели с всеки изминат ден, докато далечните потомци на колонистите възвръщали отдавна загубените знания. Поколения преди тях тези книги били грижливо пазени и препечатвани, а езикът, на който били написани — галактика — се предавал от баща на син като най-скъпа реликва. Настъпила златната епоха, първите летателни апарати излезли на орбита, достигнали луната и близките планети, долу на планетата се възцарило всеобщо благоденствие и тогава, със съвместното усилие на всички народности, бил построен първият звездолет.

Звездолетът, наречен „Алтера“, напуснал Уеръл осемнадесет и половина години след приземяването на първия земен кораб: хиляда и двеста години земно време. Екипажът му нямал представа какво ще завари на Земята. На Уеръл все още не били преоткрити принципите на ансибълната връзка, а радиосигнали не посмели да изпратят, за да не издадат местонахождението си на някой враждебен свят, завладян от Враговете, заплашвали някога Съюза. Единственият начин да се сдобият с достоверна информация оставал да се изпратят хора до там и обратно, хора, които да пресекат дългата нощ до древния дом на алтераните.

— И колко дълго продължи пътуването?

— Повече от две уерълиански години — може би сто и тридесет или четиридесет светлинни години — тогава бях съвсем малко момче, преч Рамарен и не всичко ми беше съвсем ясно...

Фалк не разбираше защо Ори трябва да се притеснява от невежеството си, по-странното бе, че момчето изглеждаше на не повече от петнадесет-шестнадесет години, а твърдеше, че живяло повече от сто и петдесет години. А той самият?

„Алтера“, продължи Ори, излетяла от една база близо до стария крайбрежен град Тевар, с предварително зададени координати за полет до Земята. На борда й имало деветнадесет членен екипаж — мъже, жени и деца, повечето от смесено потомство, но имало и преки наследници на първите колонисти: съставът бил подбран от Хармоничния Съвет на империята според доста строги изисквания

относно личните качества на отделните членове — интелигентност, решителност, храброст, великодушие и арлеш.

— За последното не зная точната дума на галактика. Арлеш е... арлеш — Ори се засмя непринудено. — Рейл е... да вършиш онова, което трябва, като да учиш различни неща в училище, или като река, която следва своето корито, а арлеш произлиза от рейл.

— Дао? — попита Фалк, но Ори не познаваше Старите Човешки Завети.

— Какво стана с кораба? Какво стана с останалите седемнадесет души от екипажа?

— Нападнаха ни при Барриерата. Шингите се добраха до нас едва след като „Алтера“ беше разрушен и нападателите се бяха разпръснали. Били са бунтовници, с планетолети. Шингите успяха да спасят само мен. Не знаеха дали останалите са били избити, или отведени с нападателите. Продължаваха да търсят навсякъде из планетата и преди около година научиха за някакъв мъж, който живеел в Източната Гора — според слуха можеше да е един от нашите...

— А ти какво помниш от всичко това — атаката и прочие?

— Нищо. Нали знаете какви последствия има полетът при околосветлинни скорости...

— Зная, че за хората на борда на кораба, времето е спряло. Но нямам представа как се чувстват.

— Ами, моите спомени също не са кой знае колко ясни. Бях съвсем малко момче, на девет години, според земните представи. Честно казано едва ли някой си припомня онези дни. Губи се връзката между събитията. Иначе виждаш и чуваш добре, само дето не разбираш смисъла на онова, което става... наистина ми е трудно да го обясня. Ужасно усещане, прилича на кошмарен сън. При навлизане в нормалния космос има един етап, който Господарите наричат Барриера, тогава всички пътници губят съзнание, освен ако не са подготвени за това. Нашият кораб не беше. Никой от нас не беше дошъл в съзнание, когато е започнала атаката и затова няма как да си спомнят — също както и вие, преч Рамарен. Когато дойдох на себе си, вече бях на борда на шингите.

— Защо са позволили да полети едно малко момче като теб?

— Баща ми беше капитан на експедицията. Майка ми също беше на борда. Сам знаете защо, преч Рамарен — дори да се върнем някога,

всички наши близки отдавна ще са измрели. Но това вече няма значение — моите родители също са мъртви. Освен ако не ги е сполетяла вашата съдба... тогава и да се срещнем, няма да ме познаят...

— Каква беше моята роля в експедицията?

— Вие бяхте нашият навигатор.

Последното накара Фалк да се усмихне иронично, но Ори продължи, без да го забележи, в типичния си малко наивен стил.

— Това означава разбира се, че вие определяхте маршрута на кораба и задавахте предварителните координати. Зная, че на Келши сте бил един от най-известните и уважавани математици. Всички, с изключение на моя баща, Хар Уедън, се обръщаха с почителното „преч“ към вас. Вие сте от Осми ранг, преч Рамарен! Помните ли... поне нещичко...?

Фалк поклати глава.

— Не мога да повярвам, че не помните, освен когато правите така.

— Когато клатя глава ли?

— На Уеръл свиваме рамене за „не“. Ето така.

Фалк почти бе заплепен от простодушния наивитет на момчето. Опита се да свие рамене като него и за миг му се стори, че в жеста има нещо познато, но не знаеше дали са се обадили старите навици, или е самовнушение. Усмихна се и лицето на Ори веднага се разведри.

— Толкова приличате на себе си, преч Рамарен, и същевременно сте така различен! Простете ми. Какво са ви направили, за да забравите всичко?

— Разрушили са ме. Всъщност и сега съм си аз. Аз съм човекът, когото познавам. Аз съм Фалк... — Той притисна слепоочията си с длани. Ори го гледаше сконфузено. Не смееше да заговори. Около тях сияеше прохладният, безмълвен въздух на стаята, по западната стена трепкаха лъчите на залязващото слънце.

— А тук как се отнасят с теб?

— Господарите настояват винаги да нося със себе си комуникатор, когато отлитам нанякъде с колата. — Ори докосна гривната на лявата си китка, която на пръв поглед приличаше на най-обикновена златна верижка. — Казват, че е опасно да се скиташ сред диваците.

— Но инак можеш да отидеш където пожелаеш, така ли?

— Да, разбира се. Вашата стая е съвсем като моята — тя е от другата страна на каньона. — Ори отново имаше озадачен вид. — Тук не сме сред врагове, преч Рамарен — добави накрая той.

— Така ли? И къде са нашите врагове?

— Ами... отвън... там, откъдето дойдохте...

Двамата размениха еднакво объркани погледи.

— Ти смяташ, че нашите врагове са хората — земяните, човешките същества. Мислиш, че именно те са разрушили ума ми, така ли?

— Кой друг? — попита изплашено Ори.

— Пришълците... Враговете... шингите!

— Но... — момчето преглътна болезнено, сякаш едва сега бе осъзнало размерите на объркването, царящо в ума на неговия някогашен учител. — Никога не сме имали Врагове. Никога не е имало Война.

Стените на стаята почти забележимо потрепериха и миг по-късно се разнесе нисък, вибриращ глас: „Среща на съвета.“ Цепнатината в стената се разшири и през отвора в стаята прекрачи облечена в дълга тога фигура, с черна, покрита с орнаменти перука. Лицето, което принадлежеше на около четиридесет годишен мъж, бе покрито с дебел слой грим, а веждите бяха гладко избръснати и изрисувани в черно. Ори скочи чевръсто от фотьойла, поклони се и прошепна: „Господарю Абундибот“.

— Хар Ори — отвърна мъжът на поздрава също шепнешком, после се извърна към Фалк. — Агад Рамарен. Добре дошъл сред нас. Свикана е среща на Земния съвет, където ще отговорим на всички ваши въпроси и ще обсъдим желанията ви. Погледнете, моля... — Влезлият все още стоеше пред вратата, без да приближава към двамата уерьлианци. Беше обкръжен с някаква властна атмосфера на спотаена сила. Държеше се така, сякаш между тях съществува невидима пропаст. Съвсем кратко време тримата останаха неподвижни, сетне Фалк проследи погледа на другия и забеляза, че вътрешната стена на стаята е придобила мътноват оттенък, сякаш беше някакво зеленикаво желе, в което едва забележимо трепкаха и изчезваха линии и форми. Постепенно изображението стана съвсем ясно и Фалк усети, че дъхът му секва. Първото, което се появи, бе десетократно уголеменото лице

на Естрел. Очите ѝ се втренчиха в неговите със съжаление и състрадание.

„Аз съм Стрела Сиобелбел. — Устните на изображението се раздвижиха, но гласът не идваше от същата посока, а сякаш извираше от повърхността на стената и караше въздуха в стаята да трепти. — Бях изпратена да доведа в Града един от членовете на Уерълската Експедиция, за когото получихме сведения, че живеел в Източната част на Първи континент.“

Лицето ѝ се стопи, заменено от това на Фалк.

„Хар Ори познава ли тази личност?“ — разнесе се непознат глас.

Докато Ори отговаряше, на екрана се появи неговият образ.

"Това е Агад Рамарен, навигаторът на „Алтера“.

Лицето на момчето на свой ред избледня, този път екрана остана пуст, докато зад него се чуваше шепот от много гласове, като кратко но възбудено съвещание между духове, разговарящи на непознат език. Това бе начинът, по който шингите провеждаха своя Съвет: всеки в стаята си, свързани единствено с тези шепнещи гласове. Докато неразбираемите въпроси и отговори се редяха, Фалк промърмори на Ори:

— Разбираш ли езика им?

— Не, преч Рамарен. Винаги са разговаряли на галактика с мен.

— Защо говорят така, вместо да се срещнат лице в лице?

— Защото са много — Господарят Абундибот веднъж ми каза, че Съветът наброявал няколко хиляди члена, разпръснати по цялата територия на Земята — въпреки, че Ес Ток е единственият град. В момента говори Кен Кеняк.

Ромонът на безтелесните гласове бе утихнал и на екрана се бе появило ново лице — мъжко, с мъртвешки бледа кожа и светли очи.

„Агад Рамарен, бяхме свикани на съвещание за да изслушаме намеренията ви относно успешното завършване на мисията, с която сте бил изпратен тук, на Земята и завръщането ви у дома — стига да го желаете. Господарят Абундибот ще се обърне към вас чрез мисловна реч“.

Стената внезапно засия, после възвърна първоначалната си прозрачност. Високият мъж зад нея бе втренчил нетрепващ поглед във Фалк. Устните му не помръдваха, но Фалк чуваше думите му съвсем ясно. Не можеше да повярва, че му говорят с езика на мисълта, ала

друго обяснение нямаше. Това бе глас лишен от всякаква емоционална окраска и тембър, чист и ясен тон, музика на мисълта, разум разговарящ с разум.

„Използвам мисловната реч за да се уверите, че говорим само истината. Защото не е вярно онова, което твърдят другите — че ние, които наричаме себе си шинги, умеем да скриваме или извъртаме истината при паравербалната реч. Лъжата, която хората ни приписват, е сама по себе си лъжа. Но ако пожелаете да разговаряме гласно, веднага ще се съобразим с това.“

— Не владее мисловната реч — произнесе Фалк след известна пауза. Гласът му прозвуча дрезгаво. — Но мога да чувам онова, което ми казвате. Освен това, не съм настоявал за истината. Кой съм аз, че да питам за нея? Все пак, готов съм да ви изслушам.

Младият Ори го погледна втрещено. Нищо не се изписа върху лицето на Абундибот. Изглежда той достигаше едновременно Фалк и Ори — доста рядко умение, доколкото можеше да прецени Фалк — защото и Ори бе изслушал паравербалното му обръщение.

„Умът ви е опустошен от човеци, които са ви научили на онова, което според тях е трябвало да знаете — и да вярвате. Това е причината, поради която ни нямате доверие. Бояхме се, че ще бъде така. Но питайте каквото искате, Агад Рамарен от Уеръл — ние ще ви отговорим с истината.“

— Колко дълго съм тук?

— Шест дни.

— Защо в началото бях упоен, защо ме докарахте тук с измама?

— Опитвахме се да възстановим паметта ви. Не успяхме.

„Не им вярвай, не им вярвай“ — повтаряше си Фалк. Предполагаше, че шингите четат свободно мислите му, но не знаеше как да ги скрива. Това нямаше значение. Не му оставаше друго, освен да играе играта по техните правила, въпреки че именно те създаваха правилата. Единственото му оръжие си оставаше честността. Беше се вкопчил като удавник във вярата, че честният човек не може да бъде измамен и че истината — ако играта бъде изиграна до край — ще го отведе пак до истина.

— Кажете ми защо според вас трябва да ви се доверявам — каза той.

Отговорът отново дойде на мисловна реч, приличаща на чист и ясен, създаден от електронни инструменти музикален тон. Абундибот и Ори стояха съвършено неподвижно, като фигурки върху шахматна дъска.

"Ние, които познавате като шинги, сме хора. Ние сме земяни, родени на Земята от земна плът, от каквато е бил и вашият прародител Джейкъб Агад от Първата колония на Уеръл. Историята, която познавате, ви е разказвана и предавана от поколение на поколение, след основаването на Колонията на Уеръл. Сега ние — плът от вашата плът — ще ви разкажем онова, което знаем.

Никакви Врагове не са идвали от далечните звезди за да нападат световите от Вселенския съюз. Съюзът е бил разрушен от революция, гражданска война, от собственото си разпадане, от настъпилата епоха на милитаризъм и деспотизъм. На всички светове избухнали размирици, бунтове и въстания, а от Първичния свят били изпратени наказателни отреди, които оставяли след себе си само изгорена земя и черен пясък. Никой вече не дръзвал да изпраща звездолети към неизвестното бъдеще: само СС^[1]-кораби, кораби-ракети и планетарни ускорители. Земята не била унищожена, но във войната загинало половината от населението ѝ, разрушени били всички градове, корабите ѝ, ансибълите, архивите — цялата човешка култура. Всичко това станало само за две години война между лоялистите и бунтовниците, едните и другите въоръжени с неописуемо мощни оръжия, създадени за борба с очакваното нашествие от пришълци.

И тогава група отчаяни мъже, които се озовали в изгодна стратегическа позиция, но си давали сметка, че рано или късно могат да бъдат свалени от власт с контрареволуция и че след това разрухата ще бъде неизбежна и невъзвратима, изобретили ново оръжие. Те започнали да лъжат. Измислили си ново название, създали свой език и започнали да разпространяват слухове за далечния свят, от който били дошли, а после се постарали както сред техните редове, така и сред редиците на лоялистите да се разпространи мълвата, че на Земята били пристигнали Враговете. Така цялата вина за избухналата гражданска война била стоварена върху пришълците. Враговете, твърдели те, били проникнали навсякъде, унищожили Вселенския съюз и поставили Земята под своя власт, Враговете и само Враговете имали сили и възможности да спрат войната. Всичко това постигнали благодарение

на собственото си, зловещо изобретение: умението да се лъже по мисловен път.

Хората повярвали на слуховете. Приемали с готовност това обяснение, защото били уморени от дългите сражения, изтормозени и объркани. Светът, който познавали, бил в руини и те с готовност склонили глава пред този нов противник, за който поне вярвали, че е непобедим и владее свръхестествени сили. От тогава заживели в мир.

Тук, в Ес Ток, често разказваме една легенда, в която се казва, че в началото Създателят произнесъл една голяма лъжа. Защото се казва, че нямало нищо, а Създателят проговорил и рекъл: „Аз съществувам“. Какво означава това — след като Божията лъжа се превърнала в Божия истина, изведнъж вселената започнала своето съществуване...

Щом мирното съществуване между хората зависело само от лъжата, тези, които го осъзнали, били готови да поддържат тази лъжа. И тъй като вече бил разпространен слухът, че Враговете са слезли на Земята и я управляват, ние започнахме да се наричаме Враговете и да управляваме. Не чухме нито един глас на съмнение, нито ни заплашваше някакво разкритие — отдавна световите на Съюза бяха изгубили връзка по между си, епохата на междузвездните полети бе отминала безвъзвратно, макар да се случваше веднъж на стотина години в околземното пространство да се появи някой кораб като вашия. Ала бунтовниците продължаваха да се крият от нас и вероятно някоя такава група е нападнала вашия кораб при Бариерата. Полагаме неимоверни усилия да открием тези последни останки на потушената война, да ги унищожим, или приобщим към царящия мир, но невинаги успяваме. Веднъж създали една толкова голяма лъжа, ние трябва да я поддържаме с нови. Известен ви е законът, който ние — хора, сред хората — сме наложили със сила: единственият закон, изкован през най-тежките дни от съществуването на човека.

Ярката, лишена от тоналност мисловна реч внезапно бе прекратена: сякаш някой бе изгасил осветлението. В последвалата тишина, която наподобяваше мрак, младият Ори прошепна тихо: „Благоговение пред живота.“

Отново настъпи тишина. Фалк стоеше неподвижно, опитвайки се да скрие обърканите си мисли. Не беше ли станал жертва на поредната измама? Наистина ли човечеството нямаше свой Враг?

— Ако тази история е истинската — произнесе накрая той, —
защо не я разкажете и на другите хора?

„Ние сме хората — разнесе се телепатичният отговор. —
Съществуват десетки хиляди като нас, които знаят истината. Ние сме
тези, които владеят силата и знанието и ги използват, за да запазват
мира. Епохите на мрак и невежество следват една след друга, тази сега
е една от тях, човечеството неведнъж е изпусвало демона от бутилката.
Сега ние сме в ролята на този демон в техните легенди. Когато
започнат да заместват легендите с логика, ние ще им помогнем и те ще
узнаят истината.“

— Защо ми казахте всичко това?

„Заради истината и заради вас.“

— Кой съм аз, та да заслужавам истината? — повтори студено
Фалк, впил настойчив поглед в лицето на Абундибот.

„Вие сте пратеник на един забравен свят, колония, чийто
координати са били изгубени през Размирните години. Дошъл сте на
Земята, а ние, нейните Господари, не съумяхме да ви защитим. За нас
това е срамно и тъжно. Тези, които ви нападаха, също са земни
жители — те са избили останалите членове на екипажа, или са
разрушили мозъците им. Били са бунтовници от Трети континент,
който нито е толкова примитивен, нито така рядко заселен, както е
континентът, на който сме сега — Първи континент. Използвали са
откраднати междупланетни летателни средства, предполагайки че
звездолетът принадлежи на «шингите» и затова са го нападнали без
никакво предупреждение. Щяхме да го предотвратим, ако бяхме малко
по-добре подготвени. Дължим извинения на вас и всички останали.“

— През всичките тези години те положиха неимоверни усилия за
да ви открият — добави ентусиазирано Ори. Очевидно му се щеше
Фалк час по-скоро да повярва в тази история, да я приеме за чиста
монета. И тогава — какво очакваха от него?

— Опитали сте се да възстановите паметта ми? — рече Фалк. —
Защо?

„Нали затова дойдохте тук — за да откриете себе се.“

— Така е. Но аз... — Не знаеше какво точно иска да попита, все
още нито вярваше, нито не вярваше в онова, което му бяха казали. Не
намираше солидна почва, върху която да започне да гради представите
си. Недопустимо бе Зов и останалите да са го мамели през всичките

години, които преживя с тях, но напълно възможно бе те самите да са били жертва на илюзия и погрешна представа за света. Изпитваше подозрения към онова, което му разкри Абундибот, ала повечето сведения бе получил по мисловен път, където лъжата и измамата бяха изключени — всъщност дали наистина бяха изключени? Можеш ли да повярваш на лъжец, който твърди, че лъже? Фалк отпусна безпомощно рамене, погледна отново към Абундибот и рече:

— Моля ви, не се обръщайте мислено към мен. Аз... бих предпочел да чувам гласа ви. Одеве струва ми се споменахте, че не сте в състояние да възстановите паметта ми.

Гласът на Абундибот прозвуча странно, ниски, шептящи тонове на галактика, след плавно и гладка мисловна реч.

— Не и със средствата, които приложихме.

— А с други средства?

— Не е изключено. Предполагахме, че ви е бил поставен паралимпотичен блок. Оказа се, че се касае за пълно разрушаване на предишната памет. Не знаехме откъде бунтовниците са научили тази техника, тъй като я пазим в тайна. Още по-дълбока тайна е фактът, че дори разрушеният ум може да бъде възстановен. — За миг на лицето на говорещия се мярна тъжна усмивка. — Смятаме, че бихме могли да помогнем на ума ви да възстанови загубеното с помощта на свръхмощен психоконпютър. Това обаче би означавало временно или пълно блокиране на заместващото съзнание и по тази причина не бихме желали да продължим без вашето съгласие.

Заместващото съзнание... Какво всъщност искаха да кажат с това?

Фалк усети, че го побиват студени тръпки.

— Да не искате да кажете — попита той, — че за да си припомня кой съм бил, ще трябва да забравя... кой съм в момента?

— Точно това, за съжаление. Сигурен съм обаче, ще се съгласите, че загубата на памет с неколкогодишна давност не е твърде висока цена за възстановяването на ум като вашия и разбира се за възможността да завършите великата мисия, в името на която сте пресекли огромно разстояние сред звездите и да се завърнете у дома с информацията, която там все още чакат с нетърпение.

— „Възможността да завърша...“? — повтори смутено Фалк, замислен на думите, които Абундибот произнасяше също толкова

плавно и уверено, както и докато използваше мисловната реч. Той потърси с поглед Ори, сякаш чакаше помощ или пояснение от него. — Искате да кажете, че сте готов да ме изпратите... да ни изпратите обратно на планетата, от която съм дошъл?

— Да ви предоставим звездолет за обратния полет до Уеръл за нас ще бъде чест и същевременно възможност да поправим злото, което неволно сме ви сторили с бездействието си.

— Моят дом е Земята — произнесе с неочаквана ярост Фалк. Абундибот притихна. След около минута момчето заговори:

— А моят дом е Уеръл, преч Рамарен. Без вашата помощ не мога да се завърна там.

— Защо да не можеш?

— Защото не зная къде е. Когато потегляхме бях малко дете. Нашият кораб беше унищожен заедно с навигационния компютър и всичко останало по време на атаката. Не съм в състояние да изчисля обратния курс!

— Но нали тези хора разполагат със звездолети и маршрутни компютри! За какво говориш? Единственото, което трябва да знаеш е коя е звездата, около която кръжи Уеръл.

— Но аз не зная коя е тя.

— Глупости... — завъртя глава Фалк, подтикван от безпричинния си гняв. Абундибот вдигна ръка и му даде знак, че иска да говори.

— Оставете на момчето да ви обясни, Агад Рамарен — прошепна той.

— Какво да ми обясни — че не знае името на слънцето, край което е неговата планета?

— Истина е, преч Рамарен — намеси се развълнувано Ори. — Ако вие бяхте... бяхте самият себе си, нямаше да е нужно да ви убеждавам. Когато потегляхме бях едва в деветата си лунна фаза — това се равнява на Първо ниво. Нивата... Добре, ще почна отдалеч. Нашата цивилизация се различава от всичко, което познавате тук. Като я преценявам сега, в светлината на всичко, което са ме учили Господарите и като я сравнявам с тяхното демократично общество, склонен съм да призная, че всъщност сме били доста изостанали. Както и да е — съществуват Нива, които пресичат всички Ордени и Рангове и изграждат Основната Хармония на... пречнова... Не зная

как да го кажа на галактика. Това е нещо като познание. Та значи, аз бях на Първо ниво, нивото на което са всички деца, а вие притежавахте Осми Ранг или Орден. Всяко ниво е свързано с информация, която трябва да знаете и с неща, които не ви казват, защото няма да ги разберете, докато не узреете за тях. Под седмо ниво — доколкото ми е известно — никой не знае Истинското Име на Света и Истинското Име на Слънцето — за нас те са само „светът“ — Уеръл и „слънцето“ — прахан. Истинските Имена са техните древни имена — има ги в Осмите Анали на Книгата на Алтера, архивите на Колонията. Написани са на галактика, така че ще бъдат напълно понятни за Господарите на Земята. Но аз не мога да им ги кажа, защото не ги знам, всичко, което помня са думите „слънце“ и „свят“, а те не ще ми помогнат да се завърна у дома — нито на вас, докато не си припомните онова, което сте знаели! Кое е истинското име на слънцето? На нашия свят? Моля ви, преч Рамарен, позволете им да ви възвърнат изгубената памет! Разбирате ли сега колко е важно?

— Като през стъкло — произнесе Фалк, — ...помътняло.

И с тези думи от Йеховския Завет изведнъж той си припомни, едновременно възбуден и объркан от видяното — яркото слънце, което блестеше над Сечището и вятъра, люлеещ клоните на надвисналите над терасата дървета. Значи не своето име бе дошъл тук да узнае, а името на слънцето, истинското име на слънцето.

[1] свръх-светлинни кораби — бел.прев. ↑

8

Странната, невидима среща на Господарите на Земята бе приключила. На раздяла Абундибот се обърна към Фалк:

— Изборът е ваш: можете да си останете Фалк, наш гост на Земята, или да възвърнете истинското си наследство и да осъществите онова, за което е мечтал Агад Рамарен от Уеръл. Искахме да направите избора сам, след като узнаете цялата истина. Сега вече ще чакаме решението ви и бъдете уверен, че ще се съобразим с него. — Сетне заговори на Ори: — Хар Ори, покажете на своя роднина града и всичко, каквото пожелае. — След тези думи Абундибот отстъпи назад без да се обръща и изчезна в процепа в стената. Всичко това стана толкова неочаквано, че Фалк взе да се чуди, дали фигурата на неочаквания посетител не е била само някакво изображение, изключено след края на срещата. И още повече — дали това, което му бяха показали бе истински шинг, или само негова сянка или подобие.

— Знаеш ли някое място, където да поговорим насаме — или на открито? — попита той момчето. Чувстваше се подтиснат сред тези безбройни прозрачни стени, а и се питаше какви ще са размерите на привидната свобода, която му бяха дарили.

— Навсякъде, преч Рамарен. Отвън на улицата — ако желаете можем да вземем шейна. Освен това тук, в Двореца, има прекрасна градина.

— Да вървим в градината.

Ори го поведе по един празен, безкрайно дълъг и ярко озарен коридор, свърна в една странична врата и двамата се озоваха в тясно помещение. „В градината“ — произнесе гласно момчето. Вратата зад тях се затвори плътно, двамата постояха така известно време без да усещат каквото и да било движение, но когато вратата се разтвори наново, отвън беше градината. Тя също бе заобиколена от стъклена стена, но бе разположена върху покрива на сградата, защото светлините на града бяха далеч под тях; отгоре бе затворена от стъклен похлупак, над който сияеше луната. Въздухът гъмжеше от миниатюрни

летящи светлини и сенки, от всички страни ги заобикаляха тропически шубраци обвити в лиани, носеше се тежкият аромат на разцъфнали цветове, а грамадните листа на дърветата спираха погледа едва на няколко крачки във всички посоки. Фалк се обърна изплашено за да провери дали вратата зад тях все още е отворена. Влажната, тежка, парфюмирана тишина го подтискаше и плашеше, за миг го завладя усещането, че вътре в тази тайнствена, неземна градина се е спотаила някаква зловеща заплаха, или намек за нещо безкрайно далечно и чуждо на света, който познаваше — цяла една планета от ухания и илюзии, от смъртоносни клопки и незнани превъплъщения...

Докато крачеха между надвишаващите човешки бой цветя Ори бръкна в една кутийка на колана си и извади малка бяла тръбичка. После я пъхна в устата си и я засмука жадно. Фалк бе твърде погълнат от рязката промяна в обкръжаващата ги среда за да му обърне внимание, но момчето побърза да му обясни, донякъде засрамено:

— Това е парита, транквилизант — Господарите често го използват, притежава съвсем слабо стимулиращо въздействие върху мозъка. Ако желаете, мога да ви...

— Не, благодаря. Искях да те разпитам за някои неща. — Той спря, разколебан. Струваше му се, че трябва да избягва преките въпроси. Въпреки „Съвета“ и обясненията на Абундибот в него се бе загнездила мисълта, че всичко е било само една добре подготвена сцена — малка пиеска, каквито бе виждал на телепроекторите в библиотеката на Канзаския принц, или в Хейнския ментоскоп — старият обезумял крал Лир се скита из пометената от страхотната буря пустош. Най-странното от всичко бе усещането, че всичко това се разиграва не толкова заради него, колкото заради Ори. Не разбираше каква може да е причината, но увереността, че това, което му бе казал Абундибот целеше по-скоро да въздейства на момчето, продължаваше да расте.

Момчето, във всеки случай, вярваше на всичко. За него това не бе игра, нито пък действащите лица бяха актьори.

— Едно нещо не ми дава покой — заговори предпазливо Фалк. — Ти каза, че Уеръл се намира на около сто и тридесет или четиридесет светлинни години от Земята. Едва ли има чак толкова много звезди на такова разстояние.

— Господарите ми казаха, че в зоната между сто и тридесет и сто и четиридесет светлинни години има четири звезди с планети, една от които може да е и нашата. Но те са разположени в четири различни посоки и ако шингите решат да изпратят до всяка една свой кораб, ще минат най-малко хиляда и триста години, преди да получат резултат.

— Странно, че не знаеш колко дълго е продължило пътуването — не сме ли ти казвали на колко години ще бъдеш, когато се завърнем?

— Говореше се за „двугодишна продължителност“, преч Рамарен — което се равнява приблизително на сто и двадесет земни години — но ми беше пояснено, че това не е точната цифра и че не бива да питам за повече. — За миг, докато се върна в спомените си назад, в онези далечни времена, момчето заговори с вълнение, каквото досега Фалк не бе забелязвал. — Предполагам, че възрастните членове на Експедицията са се безпокояли за онова, което бихме могли да заварим на Земята и не са искали децата — които все още не са разполагали с психозащитни блокове — да издадат пред потенциалния противник местонахождението на Уеръл. Сметнали са, че незнанието е по-безопасно.

— А ти не помниш ли как изглеждат звездите от Уеръл — как са подредени съзвездията?

Ори поклати глава и се усмихна.

— Господарите също ме питаха за това. Роден съм през зимата, преч Рамарен. Пролетта тъкмо започвала, когато сме потеглили. Не съм виждал друго, освен заоблачено небе.

Ако всичко това бе истина следователно само той — или по-скоро скритата вътре в него личност на име Рамарен — би могла да каже откъде са пристигнали дамата с Ори. Би ли могъл този факт да обясни главната загадка в цялата тази история — необичайния интерес на шингите към него, изпращането на Естрел дълбоко в горите за да го доведе при тях и предложението да му възвърнат паметта? Там някъде горе съществуваше един свят, върху който шингите нямаха абсолютно никаква власт, свят, където свръхсветлинните полети са били преоткрити и те със сигурност жадуваха да узнаят къде се намира. И той можеше да задоволи любопитството им, веднага щом възстановят паметта му. Ако наистина можеха да я възстановят. И ако всичко останало, което му бяха казали, е вярно.

Той въздъхна. Изморяваше го тази безкрайна подозрителност, изобилието от недоказани чудеса. Дори взе да се пита, дали все още не е под въздействие на някое тяхно лекарство. Най-страшното от всичко бе, че се чувстваше неспособен да вземе каквото и да било решение. Двата с момчето бяха като лишени от воля пешки в ръцете на опасни играчи.

— Този, когото наричаш Абундибот, беше ли в стаята, или това бе само негово изображение, или илюзия?

— Не зная, преч Рамарен — отвърна с приповдигнат глас Ори. Веществото от тръбичката изглежда бе започнало да му въздейства, защото на лицето му се бе изписало блаженство. — Предполагам, че е присъствал лично. Но те никога не се доближават до нас. Като си помисля сега, наистина е странно — за шестте години, откакто съм тук, не съм докосвал нито един от тях. Водят ужасно самостоятелен живот и никога не се събират. Не искам да кажа, че по природа са груби и необщителни... — добави припряно той, като погледна Фалк, за да се увери, че не е получил погрешно впечатление. — Напротив, те са много мили. Аз например много обичам Господаря Абундибот, а също Кен Кеняк и Парла. Но те са толкова интелигенти. Знаят ужасно много неща... Носят огромна отговорност. Те съхраняват и предават познанието, те запазват мира, борят се със злините и са го вършели в продължение на хиляди години, докато останалите жители на Земята водят полуживотинско съществуване и нехаят за утрешния ден. Техните собствени братя по кръв и плът ги ненавиждат и отказват да приемат истината, която им се предлага. Сигурно по тази причина живеят толкова усамотено, отделени от другите, за да запазят уменията и знанията, които инак щяха да са загубени, докато навън, в прерията се скитат разни войнстващи племена като Скитниците и канибалите.

— Няма никакви канибали — прекъсна го сухо Фалк.

— Може и да няма — склони глава Ори. Изглежда бе изчерпал наученото от Господарите. — Предполагам, че няма.

— Някои от тях казват, че са потънали толкова ниско, защото така искат шингите, че ако се опитат, да си възвърнат изгубеното знание шингите ще им попречат, а опитат ли да построят град, шингите ще го унищожат.

Настъпи пауза. Ори спря да смуче от тръбичката и внимателно я зарови между корените на един храсталак с надвиснали, червени

цветчета. Фалк продължаваше да чака отговор и едва след известно време осъзна, че такъв няма да има. Това, което каза не значеше нищо за момчето.

Двамата продължиха да крачат сред светулките, танцуващите сенки и омайните аромати, озарени единствено от сиянието на луната.

— Познаваш ли онази... чието изображение се появи в началото?

— Стрела Сиобелбел — отвърна с готовност момчето. — Да, виждал съм я и преди на срещите на Съвета.

— И тя ли е шинг?

— Не — тя не от Господарите, мисля, че произхожда от едно дивашко племе на планинци, но е израснала в Ес Ток. Много хора изпращат децата си тук за да бъдат отгледани и изучени от Господарите и после да им служат. Тук също водят всички деца със свръхнормални способности и ги включват към психоконпютрите, за да помогнат в това велико дело. Тях невежите наричат хора-инструменти. Нали тъкмо Стрела Сиобелбел ви доведе тук, преч Рамарен?

— Вървахме заедно, ядохме заедно, заедно спяхме — така е, тя ме доведе. Нарече се Естрел, от Скитниците.

— Можете да се досетите, че не е била шинг... — рече момчето, но почувства, че се изчервява и извади нова тръбичка.

— Ако беше шинг нямаше да спи с мен — нали? — попита го Фалк. Момчето завъртя объркано глава, дръпна няколко пъти от тръбичката за да си възвърне изгубената увереност и едва тогава проговори:

— Не. Защото те избягват да докосват обикновените хора — те са като богове, преч Рамарен, хладни, любезни и мъдри — и винаги стоят настрана...

Гледаше го все така наивно, с големите си детски очи. И споделяше всичко, каквото мислеше също с детинска откровеност и вяра. Ала то също бе познало вкусът на самотата — осиротяло, заобиколено от чужденци, прекарало детството си сред тези хора, които страняха един от друг, които избягваха да го докосват, които го тъпчеха с думи, но поставяха между него и реалността невидими бариери та още на петнадесет бе принудено да търси успокоение в един наркотик. Момчето сигурно не го съзнаваше — изглежда все още имаше доста мъглява представа за своя живот и за света — но самотата

сякаш надничаше от очите му и говореше сама. Копнеж и слаба надежда, изражение като на умиращ от жажда пътешественик из пустинята, неочаквано зърнал мираж. Имаше още толкова много неща, за които Фалк искаше да го попита, ала не виждаше смисъл. Изпълнен с безкрайно съжаление той положи ръка върху крехкото рамо на момчето. Ори го погледна изненадан от докосването, усмихна се покорно и отново всмукна от тръбичката.

Когато се върна обратно в стаята — обзаведена луксозно, за негово удобство — или за да направи впечатление на Ори? — Фалк продължи да крачи между стените като звяр в клетка и накрая се отпусна в леглото. В сънищата си отново се върна в Горската Къща, ала хората, които сега я обитаваха, имаха кехлибарени очи и медна кожа. Опита се да им каже, че е като тях, че е техен роднина, но те не разбираха езика му и го разглеждаха навъсено и враждебно, докато се опитваше да намери верните думи, истинските слова, с които да ги убеди.

Когато се пробуди, хората-инструменти вече очакваха заповедите му. Нареди им да си вървят и те се подчиниха. Излезе в коридора — никой не го спря — и продължи нататък. Повечето от стените бяха помътнели и не позволяваха да се надзърне в стаите зад тях, не се виждаха и врати. Ала през цялото време усещаше, че го наблюдават и следят всяко негово действие.

Когато най-сетне се върна в стаята, там вече го очакваше Ори, готов да го разведе из града. Обикаляха целия следобед, пеша, на въздушни шейни, кръстосваха улиците и терасовидните градини, мостовете, дворците и жилищните райони на Ес Ток. Ори разполагаше с изобилие от иридиумни пластини, които служеха за разменни монети и когато Фалк спомена, че не му харесвала тогата, която бе получил след пристигането си, Ори настоя да се отбият в един от магазините, където Фалк можеше да си поръча дрехи по свой вкус. Докато вървяха между рафтовете, върху които бяха струпани разкошни пъстроцветни платове, плетени и от изкуствена материя, покрити с невероятни мотиви и шарки, Фалк си спомни за Парт, която обичаше да плете на слънце в градина зад Къщата. „Ще ти изплета черни дрехи“ — беше му обещала веднъж тя и сред всички пъстри роби, тоги и наметала той се спря на черни бричове, черна риза и черно зимно наметало.

— Тези приличат на нашите дрехи у дома — на Уеръл — рече Ори и за миг огледа със съмнение червеникавата туника, която бе избрал. — Само че там нямаме зимна екипировка. Толкова много неща можем да отнесем с нас от Земята, толкова има да им казваме — само да тръгнем веднъж!

Продължиха разходката и следващия път се отбиха до една прозрачна тераса, надвиснала над клисурата, където се поднасяше храна и напитки. Свечеряваше се и сградите, които се извисяваха над тях, постепенно се озариха от безброй вътрешни светлини, светеха и улиците и мостовете над бездната. Из въздуха се носеше музика, храната, която им сервираха имаше странен вкус и бе обработена с непознати и интересни подправки. По улиците ставаше все многолюдно.

Някои от хората, които кръстосваха Ес Ток, бяха облечени бедно, други се перчеха с разкошните си носии, очевидно на мода бе да се обличат дрехите на противоположния пол, та Фалк отново си спомни за облеклото, с което бе видял Естрел. Имаше много различни физически типове, някои от които Фалк виждаше за пръв път. Най-странна от всички му се видя групата на белокожите със сини очи и Фалк дори си помисли, че съзнателно са подложили кожата си на избелване, но Ори му обясни, че били туземци от Втори континент и напоследък шингите проявявали особен интерес към културата им. Тъкмо с тази цел докарали неколцина екземпляри от мъжки и женски пол за да ги цивилизоват и образovat. Избраните били все синове и дъщери на прочути вождове.

— Ето, сам виждате, преч Рамарен, не е вярно дето казват, че Господарите отказвали да образovat местните жители — всъщност туземците са тези, които се съпротивляват на опитите да бъдат образovани. Бледоликите тъкмо затова са тук.

— По-важното е какво са забравили, за да спечелят тази награда? — попита Фалк, но въпросът изглежда нямаше смисъл за Ори. Той не знаеше почти нищо за живота на „туземците“, не познаваше обичаите и културата им. Към продавачите в магазина и сервитьорите се отнасяше с любезно превъзходство — като към хора от по-нисък ранг. Може би арогантността му бе останала в наследство от Уеръл — съдейки по разказите му келшакското общество се изграждаше на строго йерархически принципи, с ясно определена кастова система, в

която всеки знае мястото си, макар Фалк да не разбираше точно ценностната система, на която бе изграден този симетричен ред. Не ставаше дума за потомствено определено положение в обществото, но Ори така и не можа да просветли представите му по този въпрос. Въпреки това остана подразнен от презрителното „диваци“ и „туземци“, с което Ори говореше за тукашните жители и най-сетне той го попита с известна ирония в гласа:

— Откъде знаеш на кого да се кланяш и кой трябва да ти се кланя? Аз не мога да различавам Господарите от туземците. Нали Господарите също са туземци?

— О, да. Местните нямат нищо против да ги наричаме туземци защото твърдят, че Господарите са извънземни нашественици. Аз самият невинаги успявам да ги различа — добави момчето с познатата чистосърдечна усмивка.

— Искаш да кажеш, че повечето от хората на улицата са шинги, така ли?

— Така предполагам. Разбира се по лице познавам съвсем малко.

— Все още не разбирам по какво се отличават Господарите — шингите, от туземците, след като едните и другите са потомци на някогашните земни жители.

— Как по какво — познанието, силата — Господарите управляват Земята много по-дълго отколкото ачинауо са властвали в Келшия!

— Ала и до ден днешен са обособени в отделна каста. Нали каза, че Господарите вярвали в демокрацията? — Това бе древна дума, която за първи път чу в устата на Ори, не беше съвсем сигурен за значението ѝ, но смяташе, че по някакъв начин е свързана с формата на управление.

— Да, разбира се, преч Рамарен. Съветът управлява демократично за доброто на всички, няма нито крал, нито диктатор. Искате ли да се отбием в парита-залата? Там раздават стимуланти, има танцьорки и играчи на тьонб...

— Обичаш ли музика?

— Не — произнесе с извинителна усмивка момчето. — Тя ме кара да плача, или да викам. Освен това на Уеръл пеят само малките деца и животните. Ненормално е някой възрастен човек да се занимава с подобно нещо. Виж, Господарите нямат нищо против да окуражават

местните обичаи и изкуството. А танците, понякога, са много завладяващи...

— Не — заяви решително Фалк. Искам да попитам нещо онзи, когото наричат Абундибот — ако той пожелае да се срещне с нас.

— Естествено. Дълго време той беше мой учител. Ще го помоля за среща. — Ори вдигна към устата си златната гривна, която носеше на дясната си китка. Кой знае защо този жест напомни на Фалк за Естрел, която по същия начин шепнеше на амулета си. Всеки глупак на негово място щеше да се досети, че това е преподавател, всеки глупак, освен него... — Господарят Абундибот каза, че можем веднага да го навестим. Той е в Източния дворец — обяви Ори и двамата потеглиха незабавно. Пътем Ори подхвърли една монета на сервитьора.

Небето бе запречено от пролетни гръмоносни облаци, не се виждаше нито една звезда, ала улиците бяха все така многолюдни. Фалк крачеше по паважа с натежало сърце. Въпреки страховете и опасенията си от доста време в него се бе загнездило желанието да види истински град, елонаае, Място за Хора, но сега това огромно и шумно селище го изпълваше с тревога и безпокойство. Не тълпата го плашеше, макар никога през целия си съзнателен живот да не бе виждал повече от сто души на едно място. Не го подтискаше и реалността на този неимоверен по размери град — по-скоро неговата нереалност. Това не беше Място за Хора. Макар Ес Ток да бе управлявал света от хилядолетия, тук липсваше усещането за история, за връзка с времето и космоса. Нямаше библиотеки, училища или музеи, където да потърси сведения в древните телепроектори, нямаше никакви паметници или останки от Великата епоха на човека, нямаше движение на знания, дори на стоки. Парите се използваха по-скоро като средство за забавление, защото нямаше и икономика, която да придава на това място усещането за мощ и жизненост. Твърдеше се, че Господарите били многобройни, ала върху цялата територия на планетата това бе единственият град, който обитаваха. Ес Ток се самоподдържаше и самоизхранваше и приличаше на лишено от корени растение, сякаш цялото това великолепие от стъклени дворци, бляскави светлини и машинни фасади бе вдигнато върху празно пространство, върху бездна. Ес Ток бе по-скоро Място за Лъжата. Беше като един прекрасен скъпоценен камък, шлифован от ръце на

пришълец някъде на далечните звезди, а сетне запратен и забравен на Земята — великолепен, непонятен, съществуващ извън времето.

Шейната, която взеха, ги понесе леко по гладките улици и през моста към светещата кула. Далеч под тях реката се губеше в мрака, а планините бяха скрити от облаците, бурята и сиянието на града. При входа на кулата ги посрещнаха хора-инструменти, въведоха ги в един асансьор и ги прехвърлиха в стая, чийто прозрачни стени имаха мъгливо-синкав оттенък. Тук ги поканиха да седнат и им поднесоха изящни сребърни чаши с някакво питие. Фалк опита внимателно вкуса на напитката и с изненада установи, че е също така освежаваща като онази, която му бяха поднесли в двореца на Принца в Канзаска област. Знаеше, че като стимулант е прекалено силна и се въздържа да повтори, ала Ори я изпи на един дъх. В това време се появи и Абундибот — висок, облечен в бяла тога, със скрито от маска лице и освободи хората-инструменти с почти незабележим жест. Спря на известно разстояние от Ори и Фалк. Прислужниците бяха оставили трета чашка върху сребърния поднос. Абундибот я вдигна високо, сякаш ги поздравяваше и произнесе с дрезгавия си, шептящ глас:

— Виждам, че не пиете, Господарю Рамарен. Има една древна земна поговорка, която казва „Във виното е истината“. — Той се усмихна съвсем за кратко. — Но вие жадувате за истината, а не за вино.

— Искан да ви задам един въпрос.

— Само един ли? — Този път подигравателната нотка бе толкова отчетлива, че Фалк неволно погледна към Ори, за да се увери дали я е доловил. Ала момчето смучеше жадно от бяла тръбичка с парита, притворило мечтателно очи.

— Бих предпочел да разговаряме насаме — подхвърли Фалк.

Едва сега Ори се огледа изненадано.

— Щом желаете. Дължа да ви уверя, че присъствието или отсъствието на Хар Ори няма да повлияе върху искреността на моя отговор. Ако обаче предпочитате да излезе, ще го направя.

— Чакай ме в коридора, Ори — каза Фалк и момчето излезе, свело покорно глава. Малко след като вертикалната част на вратата се спусна и затвори стената Фалк продължи — този път шепнешком, защото тук всички шепнеха. — Ще повторя въпроса, който веднъж вече ви зададох. Не съм сигурен, че тогава ви разбрах. Казахте, че

бихте могли да възстановите предишната ми памет единствено с цената на настоящата — така ли е?

— Защо ме питате дали е вярно? Готов ли сте да ми повярвате?

— Има ли... има ли причина да не ви вярвам? — попита Фалк, усещайки, че шингът си играе с него като с някое диво, но безпомощно зверче.

— Нали ни наричат Лъжци? Не бива да вярвате на нито една наша думичка. На това са ви учили в Къщата на Зов и това е, което мислите. Ние знаем какво мислите.

— Първо ми отговорете на въпроса — настояваше Фалк, макар вече да осъзнаваше безсмислието на своята упоритост.

— Ще ви кажа, каквото ви казах и преди, макар Кен Кеняк да е по-добър в тези неща. Той е най-опитният ни специалист по мисловни умения. Искате ли да го повикам? — няма съмнение, че разговорът ще бъде от интерес и за него. Не? И без това няма значение. Грубо казано, отговорът на вашия въпрос е следният: Както вече ви казахме, умът ви е бил опустошен. Опустошаването на ума е операция, нехирургическа разбира се, а параментална, при която се използват психоелектрически уреди, като крайният ефект от намесата е далеч по-траен и необратим от този при хипнотичния блок. Възстановяването на разрушения ум е възможно, но само по себе си представлява много по-драстична мярка, отколкото е например премахването на хипнотичния блок. Въпросът ви естествено касае вторичната, наслоена, частична памет на личностната структура, която вие наричате „аз“. Конкретно във вашия случай това второ „аз“ не е нищо повече от един рудиментарен, емоционално закърнял и интелектуално недоразвит израстък, сравнен с истинското „аз“, което лежи скрито някъде дълбоко. И тъй като — вероятно ще се съгласите — не ни се ще да предприемаме частични мерки за вашето възстановяване, които вероятно ще доведат до също така частични резултати, единственият начин да се постигне пълно възстановяване на Рамарен е по пътя на премахването и унищожаването на личността Фалк. За известен период от време се поддадохме на изкушението да скрием от вас истината — главно за да ви спестим всички страхове и неприятни преживявания. В края на краищата обаче решихме, че без вашата съзнателна помощ едва ли ще постигнем нещо. Ето как стоят нещата в действителност: когато възстановим до нормално състояние и функция синаптичната цялост

на вашият оригинален ум, ако мога така да нарека невероятно сложната операция, която Кен Кеняк и неговият психоконпютър са готови да осъществят, това възстановяване ще предизвика пълно синаптично блокиране на вторичната личност, която за момента възприемате като своето „аз“. С други думи, споменатата вторична личност ще бъде подтисната необратимо — разрушена.

— За да съживите Рамарен, налага се да убиете Фалк.

— Ние не убиваме — поправи го шингът с ядно шептене, после повтори същото със заслепяваща сила на мисловен език: „Ние не убиваме!“

Настъпи пауза.

— В търсене на голямото, човек трябва да пожертва малкото. В живота винаги е така — добави шингът.

— За да живея, аз трябва да се съглася да умра — поправи го Фалк и забеляза, че по масковидното лице на другия премина болезнена тръпка. — Добре тогава. Съгласен съм. Разрешавам ви да ме убиете. Моето съгласие не значи нищо — нали? Ала въпреки това го искате.

— Ние няма да ви убием. Ние не убиваме. Ние не отнемаме живота. Ние ще ви възстановим изгубения живот и съществуване. За целта обаче, ще трябва да забравите. Такава е цената — друга възможност няма — за да станете Рамарен, налага се да престанете да бъдете Фалк. Всичко, което искаме от вас е вашето съгласие.

— Дайте ми още един ден — рече Фалк и се изправи, за да подчертае, че смята разговора за приключен. Беше изгубил — защото беше безпомощен. Все пак се чувстваше удовлетворен, задето накара безизразната маска да потрепне — кратък миг на осъзната сила, на усещане, че истината лежи съвсем близо под повърхността.

Фалк излезе на улицата, където го очакваше Ори. Двамата повървяха известно време мълчаливо, след което той каза:

— Последвай ме за малко. Искам да разговарям с теб извън тези стени.

Пресякоха ярко осветената улица, стигнаха ръба на пропастта и спряха, озарени от светлините на близкия мост.

— Когато бях Рамарен, — произнесе Фалк бавно — имах ли право да искам от теб да ми се подчиняваш?

— За всичко — отвърна момчето с готовност, която изглежда бе заложена още в ранните години на възпитание на Уеръл.

Известно време Фалк стоя неподвижно, без да откъсва от него тежкия си поглед. Накрая посочи с пръст гривната на китката и му нареди с жест да я свали и да я хвърли в пропастта.

Ори понечи да каже нещо, но Фалк постави пръст на устата си.

Момчето премигна объркано, огледа се, накрая свали гривната и я хвърли в мрака. После се обърна и зачака продължението, целият треперещ от уплаха и напрежение.

За първи път Фалк си позволи да го заговори с езика на мисълта:

„Носиш ли някакво друго устройство или украса, Ори?“

В началото момчето изобщо не го разбра — мисловният сигнал на Фалк бе далеч по-слаб и немощтен от този на шинга. Когато най-сетне осъзна какво го питат, отвърна с паравербална реч и то доста ясно:

„Не, само комуникатора. Защо ме накарахте да го хвърля?“

„Искам да разговаряме без някой да ни подслушва“.

Момчето премигваше все така уплашено.

— Господарите могат да ни чуят навсякъде — прошепна то накрая. — Казват, че долавяли мисловна реч на огромни разстояния. Съвсем наскоро започнах да се уча да блокирам мислите си и не съм кой знае колко...

— Добре, тогава ще разговаряме на глас — примири се Фалк, макар да се съмняваше, че Господарите биха могли да долавят мисли на „огромно“ разстояние без помощта на усилващи инструменти. — Ето какво ще те помоля. Тези твои Господари твърдят, че нарочно са ме довели в Ес Ток, за да възстановят паметта ми — да върнат Рамарен. Могат да го направя — или по-точно ще го направят само при условие, че се съглася да изгубя спомените и личността, които притежавам сега — да забравя всичко, което съм научил на Земята. Това е, което искат от мен. Но аз не искам да стане така. Не желая да зачеркна с лека ръка онова, което научих с толкова труд и да се превърна в послушно оръдие в техните ръце. Не искам да умра отново — преди да ми е дошло времето! Съмнявам се, че ще се вслушат във волята ми и тъкмо затова реших да прибягна до твоята помощ... — Той спря разколебан, неспособен да избере най-точните думи.

Лицето на Ори — както и трябваше да очаква — представляваше развълнувано море от мисли.

— Но защо...

— Какво защо? — прекъсна го Фалк, все още двоумейки се дали да продължи докрай замисления разговор. — Защо какво?

— Защо не се доверявате на Господарите? И защо те искат да изтрият спомените ви от Земята?

— Защото Рамарен не знае онова, което зная аз. Нито пък ти. И нашето невежество може да навреди на света, който ни е изпратил тук.

— Но вие... вие дори не помните нашия свят...

— Не. Но аз няма да служа на Лъжците, които управляват този. Чуй ме добре. Ще ти разкрия какво според мен искат те. Намислили са да възстановят моята истинска памет за да научат името и местонахождението на света, от който сме дошли. Веднага щом осъществят замисъла си, те ще ме убият, а на теб ще кажат, че операцията е била неуспешна — с фатални последици, или ще разрушат повторно ума ми и ще ти кажат, че са се провалили. Ала ако се натъкнат на препятствията, които очаквам да срещнат в ума ми, тогава ще ме оставят да живея поне докато узнаят онова, което им е нужно. Всичко, което ти казах сега, няма да е в ума ми, когато стана Рамарен. Ще ни натоварят на някой звездолет и ще ни изпратят обратно — единствените оцелели след великото пътешествие, за да разкажем на Уеръл как храбрите шинги са спасили Земята и пазят грижливо пламъка на цивилизацията и прогреса. Да разкажем, че шингите не са никакви закleti врагове на човека, а са всъщност негови братя по плът и кръв и че не са никакви завоеватели и нашественици. Ще разкажем на Уеръл, че те са нашите най-добри приятели. И те ще ни повярват. Ще повярват в лъжите, в които повярвахме и ние. Ще престанат да се боят от нападение отвън и няма да изпратят помощ на хората от Земята, на истинските ѝ обитатели, които чакат и се надяват на спасение.

— Но, преч Рамарен, това не са лъжи — възрази Ори.

Фалк отново погледна момчето, чието лице бе озарено от трепкащите светлини.

— Ще изпълниш ли нареждането ми, Ори?

— Да — прошепна момчето.

— Без да кажеш на никой за него.

— Да.

— То е съвсем просто. Когато за първи път ме срещнеш като Рамарен — ако въобще се видим отново — кажи ми тези думи: „Прочети първата страница от книгата“.

— Прочети първата страница от книгата — повтори покорно Ори. Фалк мълчеше. Двамата бяха обгърнати от тишина. — Това ли е което искате от мен, преч Рамарен?

— Това е всичко.

Момчето сведе глава и промърмори нещо на родния си език — изглежда даваше обет за изпълнение. Сетне попита: — Как да обясня загубата на гривната?

— Ще им кажеш истината — това няма значение, стига да запазиш останалото в тайна.

Изглежда не бяха научили момчето да лъже. Не бяха го научили и да разпознава лъжата от истината.

Ори го откара обратно през моста с реактивния плъзгач и спря пред сградата, в която за първи път влязоха двамата с Естрел. Едва когато отново остана насаме в стаята си, Фалк даде воля на страха и гнева си — заради лъжите, в които бе позволил да го оплетат и заради собствената си безпомощност — и отново взе да мери разстоянието между стените като затворен в клетка звяр.

Защо просто не можеше да го оставят да си живее като Фалк — безполезен, но и безвреден?

Не. Нямахте да го оставят. Това беше повече от ясно, не биваше да се превръща в жертва на страха си. Нито да се надява на чудо.

Ами ако избяга?

Изглеждаше примамливо. Ала огромната прозрачна сграда можеше да е само огромна клопка, а свободата му — нищо повече от илюзия. Усещаше и предполагаше, че е под постоянно наблюдение — звуково и визуално, чрез най-различни скрити устройства. Всички врати се охраняваха от хора-инструменти и електронни монитори. А дори и да се измъкне невинен от Ес Ток — тогава какво?

Нима ще му стигнат силите да пресече отново планините и безкрайната прерия, да открие пътя в Гората и да се добере до Сечището, където беше Парт... Не! Той спря разгневен. Не можеше да се върне обратно. Дошъл бе тук, следвайки своя път, трябваше да го

измине докрай — дори ако там го дебне смъртта, или прераждането в някаква чужда, непозната душа.

И кой ще каже истината на този непознат, който ще обитава неговото тяло? Наблизо нямаше никой, на когото да се довери, никой, освен Фалк и следователно Фалк не само трябваше да умре, но смъртта му щеше да послужи в полза на врага. Последната мисъл му се стори направо непоносима. Той ускори крачка между стените на потъналата в зеленикав здрач стая. Зад прозрачния таван от време на време просвятваха отблясъците на далечни светкавици. Твърдо бе решен да не позволи на Лъжците да го използват за своя замисъл — не биваше по никакъв начин да узнаят онова, което се криеше в него. Не се боеше за Уеръл — не познаваше този свят, а и нищо чудно онова, което бе узнал от Ори също да беше лъжа. Но затова пък обичаше Земята, макар да не беше негов роден дом. За него Земята беше къщата в гората, играта на слънчевите лъчи по листата на дърветата около Сечището... Парт. Тези неща не можеше да предаде. Вяра — ето от какво се нуждаеше сега — вяра в собствените си сили да не се поддава на чуждата сила и измама.

Отново се замисли над това как да остави някакво съобщение до Рамарен — проблем, който изглеждаше колкото неразрешим, толкова и абсурден. Дори да успее скришом да напише своето послание, шингите сигурно щяха да го открият в негово отсъствие. Отпърво бе намислил да използва Ори за посредник, който да предаде на Рамарен думите: „Не отговаряй на въпросите на шингите“, но после се усъмни във възможността на момчето да пази тайна и да се подчинява безпрекословно. Шингите очевидно бяха тършували из ума на момчето, най-вероятно щяха да го сторят отново, а може би вече го бяха превърнали в свое послушно оръдие.

Не му хрумваше никакъв начин, или хитрост, нищо, което да му помогне да измами измамниците. Оставаше му само надеждата — а и тя бе твърде слаба. Надеждата, че след всичко, което възнамеряваха да му сторят, все някаква частица от него — от Фалк — щеше да се запази непокътната. И тази надежда — макар и неволно — му бяха внушили самите шинги.

Защото искаха от него да повярва, че това е невъзможно.

Всички измами, лъжи, халюцинации и илюзии от първите часове на пребиваването му в града бяха целели само едно — да подронят

вярата в собствените му сили. Точно това бе, което искаха — да изгуби увереност във всичко, което би могло да го подкрепя — знанията, силата, вярата. Всички разкази за пораженията, които вероятно щял да претърпи умът му целяха да го убедят във възможността да не понесе парахипнотичните операции.

Рамарен не бе успял да ги понесе.

Но за разлика от него Рамарен не бе подозирал нищо, нито пък е предполагал каква сила притежават неговите вратове, докато Фалк имаше известна представа. Ето това беше разликата. Фактът, че се надяваха да възстановят паметта на Рамарен доказваше, че разрушаването на ума никога не е напълно необратимо.

Надежда — макар и нищожна. Можеше само да си повтаря: „Аз ще оцелея“ и да се надява, че това е истина. Ако има късмет, разбира се.

А ако няма...?

Надеждата е нещо по-крехко, ала същевременно по-силно дори от вярата, мислеше си той, докато крачеше из стаята, а небето над главата му се озаряваше от светкавици. В добри времена човек се доверява и радва на живота, в лоши сезони му остават само надеждите. Ала и едното и другото е изградено от една и съща субстанция — те са незаменимите посредници на ума с околния свят, с другите умове и с времето. Човек може да живее без вярата, ако това съществуване би могло да се нарече живот, без надежда той просто умира. Там, където няма взаимоотношения между хората, където ръцете не се докосват, чувствата атрофират в празното пространство, а разумът става стерилен и губи солидна почва под себе си. И тогава единствената връзка между хората е между господар и слуга, между убиец и жертва.

Законите са създадени, за да възпрепятстват инстинктите и поривите, от които хората най-много се боят. „Не убивай“ — гласеше единственият Закон на шингите. Всичко останало беше разрешено: което всъщност означаваше, че именно това е, което най-много искат... Уплашени от заложеното дълбоко в същността им влечение към смъртта им те проповядваха на висок глас преклонение пред живота, залъгвайки се със собствените си лъжи.

Най-сетне намерил известно успокоение в мислите си той извади книгата, която му бе подарил Принцът на Канзас — и която този път се постара да не изгуби — и потъна в четене преди да заспи.

На идната сутрин — може би последната в неговия живот — Ори предложи да се поразходят с въздушна кола и Фалк се съгласи, като заяви, че би желал да зърне Западния Океан. Двама от шингите — Абундибот и Кен Кеняк — помолиха любезно да им бъде разрешено да ги придружат и пътем да отговорят на всички негови въпроси за живота на Земята или за планираната за следващия ден операция. Фалк таеше някои смътни надежди да научи повече подробности за онова, което възнамеряваха да извършат с ума му, за да си създаде поне някакъв план за защита. Но те се оказаха напразни. Кен Кеняк го засипваше с безкрайни словоизлияния относно невроните, синапсите, техниките на блокиране и разблокиране, разказваше му за лекарства, хипнози, парахипнози и свързани с мозъка компютри... но нищо от наученото не можеше да му помогне, освен да подсили страховете му. Фалк скоро престана да разбира за какво му говорят.

Въздушната кола управлявана от безмълвен човек-инструмент, който не беше нищо повече от придатък към пулта за управление, прелетя над върховете на планината и се спусна право на запад към пустините, покрити с ярки мимолетни пролетни цветя. След няколко минути те вече приближаваха гранитното лице на Западната Верига. Все още начупени и накъсани от земните катаклизми отпреди две хиляди години Сиерите продължаваха да стърчат гордо в небето, увенчани със снежни корони. Зад тях се простираше океанът, лъснал на слънцето, а тук-там се виждаха тъмните петна на островите.

Някога тук е имало градове, континентът е продължавал още нататък, но сега всичко бе унищожено и потопено, а океанът се бе придвижил навътре. Забравени места със забравени имена. Докато кръжаха над тях той прошепна едва чуто: „Утре е земетресението, което ще потопи и Фалк...“

— Наистина жалко, че ще стане така — произнесе Абундибот, който очевидно го бе чул. В гласа му се долавяше задоволство. Или поне така му се стори на Фалк. Всеки път, когато Абундибот изразяваше някакви чувства, той имаше усещането, че в действителност шингът изпитва напълно обратното. За разлика от него белокосият Кен Кеняк говореше рядко и се стараяше да бъде безстрастен по всеки въпрос, който засягаха. Изглеждаше някак вгълбен, дори замечтан.

Въздушната кола направи широк завой и се понесе назад към пустинята, която делеше Ес Ток от океана, през цялото време долу не се виждаше никаква следа от човешко съществуване. Приземиха се върху покрива на сградата, която обитаваше Фалк. След няколко часа, прекарани в компанията на хладните, почти враждебно настроени шинги, градът му се видя топъл и приветлив. Жадуваше да остане сам и те изглежда почувстваха това, защото през цялата вечер, която прекара зад стените на стаята си, не го обезпокои никой. Хрумна му, че може би шингите ще искат да го упоят, или да приспят по някакъв начин бдителността му, но изглежда им беше нужен с ясно съзнание. Оставиха го да си кръстосва фосфоресциращия под, а покъсно — да чете от книгата. Нима можеше да се опълчи по някакъв начин на волята им?

И този път, в миг на усамотение, той се върна към Старите Завети от книгата. Не смееше да подчертае важните места дори с нокът, четеше я и я предпочиташе поглъщайки всяка дума, всеки ред, страница след страница, повтаряше си полу на глас по-важните места, понякога ставаше да се поразходи, като си мърмореше под носа, а сетне отново се връщаше и неизменно започваше от първото изречение на първа страница:

*Не е вечен пътят,
който може да се извърви,
нито е вечно името,
което може да се даде.*

Ноцта напредваше, а той все не намираще жадувания покой, заради мислите, които продължаваха да се гонят, заради ужаса от смъртта, който не го оставяше за миг. Най-сетне умората си каза своето и сънят дойде. Изчезнаха стените, изчезнаха и мислите му и вътре в него не остана нищо. Той беше само думи, беше една едничка дума, думата, произнесена в мрака, преди да е започнало всичко, в онези далечни времена, когато все още не е имало кой да я чуе. Беше изгубил своята същност за да се превърне в своето абсолютно и вечно „аз“ — безименно, единствено, самотно.

Постепенно околният свят се възвърна, нещата се сдобиха с имена и стените се вдигнаха. Той прочете отново първата страница от книгата, после легна и заспа.

Източната стена на стаята му блестеше в изумрудена светлина, когато двамата прислужници влязоха в стаята, събудиха го и го изведоха през мъгливия коридор и още няколко нива на сградата долу на улицата, където плъзгачът вече го очакваше, за да го откара във високата кула отвъд бездната. Не познаваше придружителите си, бяха едри, яки, с навъсени лица. Спомни си неприятните преживявания от първите часове след пристигането му в Ес Ток, когато върху него се бяха нахвърлили неколцина подобни на вид хора-инструменти и реши, че са му ги пратили защото се боят да не избяга в последната минута.

Отведоха го в лабиринт от стаи, който завършваше с ярко осветени подземни кабинки, край които имаше дълъг ред от пултове, с огромни екрани и цял комплекс от сложни компютърни системи. Тук го посрещна Кен Кеняк. Фалк отново си помисли, че почти винаги шингите, с които се бе срещал, бяха сами или най-много по двама в едно помещение. Но сега не беше време да се чуди за тези неща, въпреки че за миг някъде в периферията на съзнанието му се мярна напълно логично обяснение на този факт. Щеше да го извади наяве, ако в този миг Кен Кеняк не го беше заговорил.

— Виждам, че не сте се опитали да се самоубиете снощи — рече шингът с дрезгавия си шепот.

Това бе единственият изход от невъзможната ситуация, за който Фалк дори не беше помислял.

— Реших да оставя на вас да го свършите — отвърна заядливо той.

Ала Кен Кеняк не обърна внимание на думите му, въпреки че го разглеждаше внимателно.

— Всичко е готово — обяви той. — Това е същото устройство и същите връзки, които са били използвани преди шест години за да бъде блокирана вашата първична ментална и параментална структура. Премахването на блока ще стане лесно и безболезнено, веднага щом получим вашето съгласие. Съгласието е изключително важно за успешното възстановяване, но не и за разрушаването. Готов ли сте? — Почти едновременно с тези думи той ги повтори и на паравербална реч: „Готов ли сте?“

— Готов съм — отвърна по същия начин Фалк.

Останал доволен от отговора и неговата емпатична окраска шингът кимна отсечено и произнесе с монотонния си шепот:

— В такъв случай ще започнем без никакви лекарства. Всички препарати водят до допълнително замъгляване на съзнанието и съответно на параксипнотичния блок. Моля, седнете тук.

Фалк се подчини, опитвайки се да запази мълчание и да подтисне нежеланите мисли.

Повикан от телепатичен сигнал, в стаята влезе асистент и се приближи до Фалк, докато Кен Кеняк се настаняваше пред пулта като готвец се за изпълнение музикант. В този миг Фалк си спомни грамадната рамка за мотиви в тронната зала в Канзас, мургавите чевръсти ръце, които играеха по нея, създавайки и разрушавайки различни невероятни и неразбираеми съчетания от камъни, звезди, мисли... Мракът се спусна като черна завеса пред очите и ума му. Почувства, че му поставят нещо на главата, качулка или шапка, сетне остана само непрогледната, безкрайна тъмнина. В мрака го заговори някакъв глас на език, който почти разбираше. Той повтаряше отново и отново една единствена дума, едно име... Изведнъж подобно на светкавица в нощта, мракът бе разцепен от волята да оцелее на всяка цена и той направи опит да разкъса пелената с прощалния си вик: „Аз съм Фалк!“

Но мракът го изпревари.

9

Това беше тихо, сумрачно място, озарено от мъжделива светлина, сякаш се намираще навътре в гората. Отпаднал, лишен от сили, той продължи да лежи в онова неясно състояние между съня и бодърстването. Понякога сънуваше, или си припомняше сцени от по-ранни сънища. После отново се пробуждаше сред тишината и бледата светлина.

Нещо се раздвижи съвсем близо до него. Той завъртя глава и впери поглед в младия, непознат мъж — почти момче.

— Кой си ти?

— Хар Ори.

Името пропадна като камък в съненото спокойствие на неговия ум и изчезна без следа. Останаха само малки концентрични кръгове, които се разширяваха бавно, докато накрая най-външният от тях докосна брега и се разчупи. Ори, синът на Хар Уедън, един от Пътешествениците... дете, момче, родено през зимата.

По спокойната повърхност на мислите му премина лека вълна. Той затвори очи, опитвайки се да си възвърне доскорошната безпаметност.

— Сънувах... — промърмори накрая със затворени очи. — Сънувах много неща...

Но вече беше съвсем буден и отново виждаше уплашеното лице на момчето. Наистина беше Ори, синът на Хар Уедън: само дете бе пораснал, като че бяха изминали още няколко лунни фази — ако са оцелели след Пътешествието.

Какво всъщност му убягваше от ума?

— Какво е това място?

— Моля ви, не ставайте, преч Рамарен — и също засега избягвайте да говорите.

— Какво е станало с мен? — Замайването го накара да се подчини на момчето и да се отпусне назад. Тялото му отказваше да се подчини — дори мускулите на устата — докато оформяше думите. Не

беше от слабост, а по-скоро от някаква странна липса на контрол. Налагаше се да приложи съзнателно усилие на волята дори само за да вдигне ръка, сякаш ръката принадлежеше на някой друг.

Сякаш принадлежеше на друг... Той вторачи поглед в ръцете си. Кожата беше странно потъмняла, от китката нагоре тръгваха цяла плетеница от успоредни, синкави дупчици, леко подпухнали, като че ли бяха следствие на чести инжекции. Дори кожата на дланта бе загрубяла и мазолеста от дълга работа на открито, а не в лабораториите и компютърното отделение в Центъра за управление на полета, залата на Съвета и в Палатата на тишината...

Той се огледа разтревожен. Помещението, в което се намираха, нямаше прозорци, ала колкото и странно да му се струваше, през зеленикавите стени проникваше ярка слънчева светлина.

— Случило се е нещо непредвидено... — промърмори той. — При старта, или... Не, изглежда сме стигнали края на Пътешествието. Пристигнали сме. Сънувам ли?

— Не, преч Рамарен. Наистина пристигнахме.

Отново настъпи тишина.

— Помня само Пътешествието, сякаш беше една нощ, една дълга дълга нощ, последна нощ... Ала виждам, че тази нощ те е превърнала от момче в момък. Значи сме грешали в предположенията си.

— Не... не от Пътешествието изглеждам по-възрастен... — Ори млъкна.

— Къде са другите?

— Изгубихме ги.

— Мъртви? Казвай какво е станало, веспеч Ори.

— Вероятно са мъртви, преч Рамарен.

— Какво е това място?

— Моля ви, трябва да пазите силите си...

— Отговаряй.

— Тази стая се намира в един град, който се нарича Ес Ток и е на планетата Земя — отвърна момчето с притихнал и покорен глас, сетне продължи почти разплакано: — Не я ли познавате? Нищо ли не помните — ама съвсем нищичко? Това е по-лошо отпреди...

— Как мога да помня Земята? — прошепна Рамарен.

— Аз... трябваше да ви кажа: „Прочети първата страница от книгата“.

Рамарен не обърна внимание на разтреперания глас на момчето. Вече осъзнаваше, че се е случило нещо непредвидено и че е изминало ужасно много време. Нищо не можеше да предприеме, докато не преодолее тази противна слабост и постоянния световъртеж. Затвори очи, затвори и ума си и започна бавно и монотонно да преговаря Петото ниво на Монолозите и когато най-сетне мислите му отново се успокоиха, той призова на помощ съня.

Сънищата отново го обгърнаха, едновременно страшни и изпълнени с невероятни подробности. Малко по-късно те се разпръснаха, както слънчевите лъчи разпръсват мрака в гората и остана само един единствен и съвсем простичък сън: Намираше се под сянката, която хвърляше крилото на самолета и чакаше баща си за да го отведе в града. Горе, по хълмовете на Чарн, вятърът почти бе обрулил листата на умиращите дървета, но тук въздухът все още бе топъл и почти неподвижен. Ето че се зададе и баща му — Агад Карсен беше строен гъвкав мъж с посребрели коси, загърнат в церемониалния плащ и стиснал под ръка шлема. Крачеше бавно, почти лениво през поляната, а до него вървеше дъщеря му; двамата се смееха, защото той бе подхвърлил някаква шега по адрес на нейния първи настойник: „Внимавай с този момък, Парт, докато се усетиш и ще те оплете в мрежите си.“ Сладки, безгрижни думи, произнесени много отдавна, в неговото детство, а ето, че сега отново кънтяха в мислите му, както и веселият смях на момчето. Сестра му, по-малката сестричка, любимата Арнан... Как ѝ викаше баща му — не по име, а с нещо друго, беше я нарекъл...

Рамарен се пробуди. Седна, не без усилие, тялото все още отказваше да му се подчинява изцяло — крайниците му продължаваха да треперят от слабост. Чувстваше се като дух, слаб, немощен, ефирен, който се е пробудил в чужда плът.

Сега вече всичко беше на мястото си. Той е Агад Рамарен, родил се е в къщата от сребърни плочи сред просторните поляни и под заснежените върхове на Чарн, Самотната планина, наследник е на Агад и е живял целия си живот през есента и зимата. Никога не е виждал пролетта, и сигурно няма да я зърне, защото звездолетът „Алтера“ бе започнал своето дълго пътешествие към Земята на първия ден от нейното начало. Сега вече виждаше целия си живот чак до най-ранно детство като река, която е проследил назад до изворите ѝ.

Момчето Ори го нямаше в стаята. „Ори!“ — повика го той. Вече имаше не само сили, но и желание да узнае какво е станало със спътниците му от кораба и как е завършила мисията на „Алтера“. Ала отговор не последва. Стаята изглеждаше лишена не само от прозорци, но и от врати. За миг понечи да изпрати мисловен сигнал да момчето, сетне се отказа — не знаеше дали между двамата все още съществува връзка, а и нямаше представа за размера на пораженията, които бе понесъл неговият собствен мозък — при подобно положение всякакви опити излагаха на риск възможността от осъществяване на синхронизирана паравербална връзка.

Надигна се, присви болезнено устни от рязката болка в темето и опита няколко пробни крачки из стаята за да провери как му се подчиняват мускулите, докато оглеждаше причудливите дрехи, с които беше облечен. В стаята имаше доста мебели — легло, масички и столове с дълги крака. Прозрачните, мъждукащи стени бяха покрити с най-различни изображения, едно от които скриваше вратата с форма на диафрагма, а друго обрамчваше голямото стенно огледало. Той пристъпи напред и се огледа за миг. Беше съвсем измършавял, с измъчено лице и вероятно малко остарял — все още му беше трудно да прецени. Освен това изпитваше някакво странно усещане, докато разглеждаше собственото си отражение. Откъде идеше това безпокойство, липсата на способност за съсредоточаване? Какво се случило, какво е било изгубено? Той се обърна и отново огледа стаята. Едва сега забеляза, че тя бе изпълнена с множество предмети, за чието предназначение често можеше само да гадае. На масичката до леглото беше оставена книга — най-сетне нещо познато. Вдигна я и в същия миг в главата му блесна нещо, което Ори му бе казал. Заглавието на книгата беше съвсем непонятно, макар буквите от азбуката да наподобяваха тези от Езика на Книгите. Той я отвори и плъзна поглед по страницата — беше изписана със ситна колонка от знаци, които можеха да са някакви религиозни символи, йероглифи, или технически обозначения. Насрещната страница също бе изписана, но буквите тук напомняха на знаците от галактика. Дали пък това не беше някакъв шифър? Все още се чудеше над тази загадка, когато вратата се разтвори безшумно и в стаята влезе неканен посетител: жена.

Рамарен я огледа с нескрито любопитство и без никакъв страх — макар все още да се чувстваше малко безпомощен, стараяше се да

поддържа властната осанка, на която го бяха учили още от рождение. Жената отвърна невъзмутимо на надменния му поглед. Известно време двамата се оглеждаха мълчаливо.

Беше красива, с крехко, изящно тяло, дрехи с фантастичен дизайн, а косата ѝ бе оцветена с червеникава боя, или пък това бе естественият ѝ цвят. Очи, като онези, които бе виждал по стенописите в Катедралната зала на Стария град: дръзките, тъмнокожи колонисти, терани от Алтера, воюващи с Миграторите, или вперили замечтани погледи към звездите...

Сега вече Рамарен не се съмняваше, че наистина се е озовал на Земята и че Пътешествието беше завършило успешно. Той забрави за гордостта и надменността си и бавно коленичи пред жената. Не само за него, но и за всички негови събратя, които го бяха изпратили на една почти безнадеждна мисия през осемстотин двадесет и петте трилиона мили космическа пустош тя беше представител на една раса, която времето и спомените бяха превърнали в божествена. А тя стоеше изправена, горда представителка на Човешката раса и го гледаше с очите на тази раса и когато бавно склони глава, Рамарен отдаваше почит не на нея, а пред историята, легендите и дългото, мъчително изгнание на неговите предшественици.

Най-сетне се изправи и протегна напред ръце с разтворени длани, по келшкския обичай за посрещане и тогава тя го заговори. Говореше на някакъв странен, много странен език, защото макар никога досега да не беше я виждал, гласът ѝ му се стори безкрайно познат и близък и въпреки че не познаваше езика, на който се обръщаше към него, той с изненада установи, че разбира думите. За миг това го уплаши, и първото обяснение, което му хрумна бе, че използва някаква форма на мисловна реч, която е в състояние да преминава дори през неговата разсинхронизираща бариера, ала почти веднага осъзна, че я разбира, защото говори Езика на Книгата, галактика. Сигурно се бе затруднил заради акцента и лекотата, с която го говореше.

— ...не знаят, че съм тук — довърши междувременно жената първото изречение. — Кажи ми сега, кой от двама ни е лъжец? Извървах редом с теб безкрайния път, стотици нощи лягах до теб, а сега ти дори не знаеш името ми. Знаеш ли го, Фалк? Помниш ли как се казвам? А твоето име знаеш ли?

— Аз съм Агад Рамарен — рече той и потрепери от това колко странно и чуждо прозвуча гласът му.

— Кой ти го каза? Ти си Фалк. Не помниш ли един човек, на име Фалк? — доскоро той обитаваше в твоето тяло. Кен Кеняк и Краджи ми забраниха да произнасям името му пред теб, но аз не мога повече да търпя игрите и интригите им. Предпочитам да играя моята игра. Не помниш ли името си, Фалк? Фалк... Фалк... Фалк — нищо ли не ти говори това? Ах, глупако мили, гледаш ме като изхвърлена на сухото риба!

Той сведе поглед. В уерълианското общество не беше прието да втрещаваш поглед в очите на другия, смяташе се за проява на лош вкус. Освен това, смущението му беше нараснало, заради онова, което бе чул. Помисли си, че жената сигурно е вземала възбуждащи лекарства, или халюциногенни препарати защото гласът ѝ трепереше, а и лицето ѝ беше съвсем пребледняло. От друга страна не беше съвсем сигурен, че разбира за какво точно му говори, но очевидно го обвиняваше за нещо, което е направил, или е не е успял да направи. Дали заради агресивното ѝ поведение, или заради името, което непрестанно повтаряше, той се почувства дълбоко подтиснат, уплашен, смазан.

Рамарен извърна глава встрани, за да ѝ покаже, че за в бъдеще ще избягва да кръстосва поглед с нейния и произнесе с тих, успокояващ глас, използвайки същия древен език, който бе научил от книгите в Колонията:

— Кажете ми, вие от Расата на Хората ли сте, или ви пращат Враговете?

В отговор тя се засмя огорчено, с пресипнал глас.

— И двете, Фалк. Няма никакви Врагове, макар че съм на служба при тях. Слушай, кажи на Абундибот, че името ти е Фалк. Кажи го и на Кен Кеняк. На всички Господари го кажи — и ще видиш как ще се изплашат! Фалк — така им кажи, че се казваш!

— Достатъчно.

Както и преди гласът му бе тих, но този път прозвуча заповеднически и тя млъкна, със зяпнала уста. Когато заговори отново, стори го за да повтори името, с което се обръщаше към него. Вече не смееше да настоява, а го умоляваше, но той не ѝ отвърна. Жената очевидно беше в някакво странно, неуравновесено състояние и всякакъв по-близък контакт — особено паравербален — в такъв

момент водеше след себе си множество неосъзнати рискове. Внимателно, без никакви видими признаци, той се отдръпна вътре в себе си и престана да я забелязва, както и да чува гласа ѝ. Имаше нужда да събере мислите си, очевидно с него ставаше нещо много странно, причината за което едва ли бяха наркотични лекарства. Разполагаше със съвсем малко време и очевидно можеше да разчита единствено на духовната дисциплина, която бе овладял заедно с посвещаването си в Седмо ниво. Гласът на жената продължаваше да се издига, прераствайки в истеричен вой и тогава, в онзи миг, когато към злобата и ненавистта се прибави заплашителният оттенък на замисленото насилие той долови второ присъствие в стаята. Завъртя се бързо, готов за действие — жената бе извадила изпод странните си одежди нещо, което наподобяваше оръжие, но стоеше неподвижно, вторачила поглед не в него, а във високия мъж пред вратата.

В стаята се възцари тишина, ала новодошлият отпрати към жената толкова мощна телепатична команда, че дори Рамарен потрепери. Жената разтвори пръсти, оръжието в ръката ѝ изтропа с металическо дрънчане на пода, а тя побягна през глава от стаята — далеч от оглушителния мисловен вик. Сянката ѝ се мярна за миг от другата страна на стената, сетне изчезна.

Високият мъж извърна поглед към Рамарен и продължи с езика на мисълта, но този път със значително по-малка сила:

„Кой си ти?“

„Агад Рамарен“ — отвърна по същия начин Рамарен, но не се поклони. Кой бяха тези хора? В сблъсъка, на който току що бе станал свидетел, имаше зловеща заплаха и непреодолим ужас и нищо, което да предизвика уважението, преклонението или дори доверието му.

Едрият мъж пристъпи напред, а на устните му играеше усмивка, която контрастираше със суровото му, смръщено лице. Той се поклони любезно и продължи, този път с Езика от Книгата.

— Аз съм Пелю Абундибот и те приветствам сърдечно на Земята като мой роднина, син на многолетни изгнаници и пратеник от Последната колония!

Едва сега Рамарен се поклони, но съвсем леко, а сетне огледа замислено другия.

— Доколкото разбирам, пристигнал съм на Земята преди известно време и междуременно съм успял да си навлека омразата на

тази жена, както и да се сдобия с множество белези. Ще ми кажете ли как е станало това и как точно са загинали моите спътници? Ако желаете, можете да използвате езика на мисълта — не говоря толкова добре галактика.

— Преч Рамарен — рече мъжът, който изглежда бе научил това почетно обръщение от Ори без да си дава сметка за истинското му значение, както и за сложната система на пречнова, — простете ми, за одевешното ми избухване. В нашето общество не е прието да се използва мисловна реч, освен в екстрени ситуации, или когато се обръщаме към по-низшите от нас. Простете също за нахлуването на това същество, наша доскорошна служителка, чието умствено страдание ни накара да я поставим извън Закона. Ние ще се погрижим за разсъдъка ѝ. Обещавам ви, че тя повече няма да ви безпокои. Що се отнася до въпросите, които зададохте, ще ви бъде отговорено на всеки от тях. Ето накратко този тъжен разказ, с относително щастлив край. Вашият кораб „Алтера“ беше атакуван от бунтовници — също хора извън Закона — в мига, когато се озова в околземното пространство. Те успяха да отвлекат двама от членовете на екипажа със своите миниатюрни планетолети малко преди на местопроизшествието да се появи патрулният кораб. Веднага след това унищожиха „Алтера“ с всичко, което се намираше на борда ѝ и се разпръснаха с дребните си корабчета. Успяхме да заловим този, в който бяха отвлекли Хар Ори, ала другия, където бяхте вие, ни се изплъзна. Можем само да гадаем за какво сте им бил нужен, това, което ни е известно е, че са ви свалили долу на планетата, а после са ви изоставили на произвола на съдбата в горските пуцинаци. Преди това са изтрили паметта ви до пред-езиково ниво, с което са ви обрекли на сигурна смърт. Тук обаче ви провървяло — намерили ви други диваци от гората и ви прибрали при тях, докато нашите издирвателни групи съумяха да ви открият и да ви доведат обратно. А след това помощта на параксипнотична техника за обработка на ума успяхме да възстановим всички ваши спомени.

Рамарен слушаше напрегнато. Разказът му направи потресаващо впечатление и той не се постара да прикрие чувствата си, ала успоредно с това изпитваше известно безпокойство или подозрение, което все пак успя да замаскира. Макар и за кратко високият мъж го бе заговорил с мисловна реч и това се оказа напълно достатъчно за да синхронизира ума си с неговия. Веднага след това Абундибот бе

прекратил всякакви телепатични контакти и бе вдигнал емпатична бариера, която обаче не беше съвършена — през нея се долавяха слаби емпатични отгласи, които си противоречаха достатъчно с онова, което казваше, за да намекуват за възможна измама или деменция. Освен ако по някакъв начин не беше изгубил способността да се синхронизира със собствения си ум и впечатленията му бяха изкривени и неверни.

— Колко дълго...? — попита той и надникна с любопитство в тези чужди очи.

— Шест години земно време, преч Рамарен.

Една земна година почти се равняваше на лунната фаза.

— Толкова много... — промърмори той. Просто не можеше да повярва. Всички негови приятели, спътници през дългите години на Пътешествието са загинали толкова отдавна, а той е останал съвсем сам на Земята... — Шест години?

— Помните ли нещо от тези шест години?

— Нищо.

— Принудени бяхме да изтрием напълно рудиментарната памет, с която се бяхте сдобили през този период, за да възстановим вашата истинска личност и спомени. Искрено съжаляваме за тези изгубени шест години от живота ви. Ала спомените от тях едва ли щяха да ви се сторят особено приятни — уверявам ви. Туземците, сред които сте имали нещастieto да ги прекарате, се бяха постарали да ви превърнат в също такъв дивак — по свой образ и подобие. Радвам се, че не помните нищо, преч Рамарен.

Не само радостен, но и възторжен. Този човек изглежда нямаше кой знае колко добра емпатична подготовка или способности, инак щеше да се скрие зад по-съвършена бариера — такава, каквато охраняваше мислите му. Все по-объркан от странното и необяснимо противоречие между тези едва доловими емпатични оттенъци, говорещи за преднамерена измама и фалш и липсата на телепатична синхронизация между двамата, както и от нарушената координация между думите и жестовете на Абундибот, Рамарен трябваше да положи известни усилия, за да поддържа разговора без да издаде подозренията си. Спомени — как е възможно да не помни нито миг от тези шест години на Земята? Сто и четиридесет години бяха изминали докато звездолетът бе пресичал пространството между Уеръл и Земята и от всичко това в главата му бе останал само един единствен ужасен и

безкраен миг... Как го нарече одеде онази умопобъркана жена, кое беше името, което му изкрещя преди да я прогонят?

— И как съм се наричал през тези отминали шест години?

— Как са ви наричали? За туземците ли питате, преч Рамарен? Не съм съвсем сигурен какво име са ви дали, ако въобще са си правили този труд...

Фалк, това беше името. Фалк.

— Добре — кимна неочаквано той, — ще поговорим за всичко това малко по-късно. Това, което чух от вас, ме обезпокои. Искам да остана сам за малко.

— Но разбира се, разбира се, преч Рамарен. Ори, вашият млад приятел, няма търпение да ви навести — желаете ли да го повикам?

Ала Рамарен вече бе престанал да го чува, потънал в себе си, вгълбен дълбоко в мислите си така, както го можеше само някой, достигнал неговото Ниво. Думите на другия бяха като шум в стаята.

— Ние също горим от нетърпение да ви зададем най-различни въпроси и да чуем отговорите. — Тишина. После отново шум: — Нашите прислужници чакат разпорежданията ви отвън — пред вратата. Стига да поискате нещо — освежителни напитки или компания — достатъчно е само да произнесете желанията си гласно. — Отново тишина и този път най-сетне неприятното присъствие в стаята изчезна.

Рамарен не му обърна внимание. Беше твърде зает със себе си, за да следи какво става наоколо. Бъркотията в мислите му нарастваше и заплашваше да достигне опасни размери. Имаше чувството, че го карат въпреки волята му да се изправи пред нещо, което не беше в състояние да понесе, ала същевременно това бе единствената възможност за изход от положението. Въпросът беше кой и защо има полза от подобно развитие на нещата? Засега фактите следваха относително проста закономерност — убили са го, а сетне са го върнали към живот. Какво обаче е било по време на смъртта, тази смърт, която не помнеше?

За да избегне паниката той реши поне за малко да се откъсне от нежеланите мисли и огледа стаята, надявайки се някой по-интересен предмет да привлече вниманието му. Нуждаеше се от солидна основа, от камък, върху който да започне градежа на новия си живот. Но всичко наоколо бе чуждо, непознато, измамно, дори подът под краката

му бе като плътна, светеща мъгла. В този миг зърна книгата, която бе разглеждал преди да влезе непознатата и да го нарече с името, което не помнеше. Или не желаше да си спомни. Книгата — беше я държал в ръцете си, усетил бе че е съвсем истинска, част от реалността. Вдигна я внимателно и я разтвори на страницата, от която започваше. Ситно изписани колонки от красиви, но нищо незначещи за него символи. Напомняха малко на старата азбука, която някога бяха използвали в Колонията. Докато разглеждаше началото на текста, без да разбира написаното, неочаквано в мислите му изплува някаква дума:

Не е вечен...

Той се загледа в мургавата, изпъстрена с белези ръка, която държеше книгата. Чия бе тази ръка, видяла не един ден под чуждото слънце? Чия?

*Не е вечен пътят,
който може да се извърви,
нито е вечно... името*

Не можеше да си спомни името, нито знаеше къде да го прочете. В съня си е чел тези строфи, в дългия си сън, или в смъртта.

*нито е вечно името,
което може да се даде.*

И в този миг сънят се върна при него и го изпълни като гигантска, опустошителна вълна.

Той беше Фалк и същевременно Рамарен. Беше глупак и мъдрец: човек роден два пъти.

През тези първи и страшни часове той се молеше поне за кратко, дори за частица от секундата, да остане само с едното от присъстващите в него съзнания. Веднъж, когато извика болезнено

нещо на родния си език той не разбра думите, които бе произнесъл и това му се стори толкова ужасно, че заплака: Фалк бе този, който не разбра, ала плачеше Рамарен.

Може би тъкмо в този миг на безкрайно отчаяние той за първи път докосна така жадуваната точка на равновесие — центъра, в който отново бе една единствена личност. После го загуби, но вече знаеше, че има надежда да постигне хармония в душата си. Хармония: когато беше Рамарен, тази идея бе едва ли не смисъл на цялото му съществуване, в името на осъществяването ѝ бе положил неимоверен труд и бе овладял една изключително сложна дисциплина за духовно усъвършенстване. Сигурно само на нея дължеше това, че не бе изгубил здравия си разсъдък през отминалите няколко часа на безумие. Ала все още до пълното съчетаване на двата ума, обитаваци мозъка му бе далеч, всеки от тях трябваше първо да отстъпи по малко, да се примири с някоя загуба в името на общото разбирателство. Почти не можеше да мръдне, парализиран от кошмарното усещане, че притежава две тела, или по-скоро, че се състои от две самостоятелни и коренно различни личности. Въпреки изтощението си не успя и да заспи: твърде много се плашеше от пробуждането.

Настъпи нощта и най-сетне остана със себе си: с мен, побърза да уточни Фалк. В началото той бе по-силният, може би защото бе по-наясно с обстановката. Именно Фалк първи бе подхванал вътрешния диалог: „Трябва да поспя, Рамарен“, а Рамарен, приел думите по мисловен път, отвърна по същия начин: „Страх ме е да заспя“. Разбраха се Рамарен да остане буден, докато Фалк поспи. За Рамарен сънят на другия бе като тревожно ехо от дъно на пещера.

Все пак времето помогна да преодолее страха си и призори, когато лъчите на слънцето затрептяха по прозрачните зелени стени на стаята, той вече правеше първите си стъпки в овладяването на мислите и действията си.

Невъзможно бе да се смесят спомените на двете личности. Съзнанието на Фалк бе заело значително количество неврони, които остават свободни при високо развития мозък — празните полета от Рамареновия ум. Основните двигателни и сензорни пътища никога не бяха попадали изцяло под едно, или друго управление, така че и в момента се командваха от двамата — трудностите произлизаха от различията в навиците и начина на възприятие. Всеки предмет

можеше да изглежда различен в зависимост от това как го възприема Фалк или Рамарен и въпреки че в далечна перспектива тази способност можеше да донесе значителна полза за правилното оценяване на обкръжаващата действителност, за момента тя създаваше само неприятности и му носеше постоянен световъртеж. Още по-объркани бяха нещата на интелектуално и емоционално равнище, в някои случаи чувствата им влизаха в открито противоречие. И тъй като спомените на Фалк покриваха само неговия период от „живота“, също както и спомените на Рамарен, двете „картини“ от света не се допълваха, а наслагваха една върху друга. Рамарен така и не успя да нагласи новопридобитите спомени в празнината, останала от времето когато беше съществувал само телесно. Къде всъщност е бил преди десет дни? Отговорът дойде веднага, но от другата страна — пресичал е заснежени планини тук, на Земята, на гърба на някакво муле. Това го знаеше Фалк, докато Рамарен помнеше, че преди десет дни е бил при жена си, в тяхната къща сред високите зелени равнини на Уеръл... Представите на Рамарен за Земята противоречаха почти във всичко с познанията, които бе натрупал през тези шест години Фалк — единият я бе виждал с очите си, другият я познаваше само от легенди и устни предания. Ала постепенно двамата свикнаха не само да споделят и сравняват наученото, но и да откриват отправната точка, която можеше да ги отведе при пълното сливане. Защото оставеше нерешен неизбежният факт: двамата обитаваха едно тяло, въпросът беше не как да го поделят, а как да го възприемат като нещо естествено.

Разбирателството беше трудно осъществимо — може би дори невъзможно. Всяка една от двете личности се опитваше — често съвсем неволно — да вземе нещата в свои ръце и да доминира над другата. Ала дори тук настъпи промяна — сега вече Рамарен бе този, който ръководеше по-често, защото навигаторът на „Алтера“ беше човек решителен и волеви. В сравнение с него Фалк се чувстваше като малко дете — можеше да предложи не повече от шепа познания от живота си в гората, но Рамарен бе този, който ги използваше за да взима решения.

Имаше един въпрос, чийто отговор бе от съдбоносно значение: можеха ли, или не биваше да се доверяват на шинга? От една страна беше вроденият страх на Фалк от Господарите — останал му наследство от първите години на „възпитание“ в Гората. Ако този

страх се окажеше безпочвен, ако Фалк бе станал жертва на суеверие и невежество, тогава всички останали рискове и опасности бяха въображаеми. В началото Рамарен смяташе, че това е най-разумното обяснение, но съвсем скоро се отказа от него.

Спомни си за лъжите и противоречията, които неговият двоен ум бе доловил. Абундибот бе отказал да разговаря мисловно с Рамарен с обяснението, че шингите избягвали да употребяват паравербална реч: Фалк знаеше, че това е лъжа. Защо бе излъгал Абундибот? Обяснението бе просто — защото в противен случай трябваше да разкаже чрез мисловен език и историята за унищожаването на екипажа на „Алтера“, историята, която също не отговаряше на истината.

Въпреки че почти същата история бе разказал на Фалк — при това на мисловен език.

Ако е измислена, значи шингите наистина могат да лъжат и с мисловна реч.

Измислена ли е?

Рамарен повика на помощ спомените на Фалк. В началото не му се отдаде, двамата нямаха опит и често си пречеха, но скоро напипаха верния тон и докато тялото, което деляха, крачеше нервно напред-назад из стаята, той си припомни заслепяващата тишина в думите на Абундибот: „Ние, които вие познавате като шинги, сме хора...“ Дори докато повтаряше тези думи в паметта си, Рамарен осъзна, че в тях се крие лъжа. Значи шингите наистина можеха да лъжат телепатически — верни се оказаха предположенията и страховете на хората. Шингите — ето кой бе истинският Враг.

Те не бяха хора, а пришълци — същества, надарени с огромна сила и власт, която им бе помогнала не само да разрушат Вселенския съюз, но и да завладеят Земята. Именно те са нападнали „Алтера“, в мига, когато се е озовала в околземното пространство, а приказките за бунтовници бяха чиста измислица. Избили са всички членове на екипажа с изключение на двама — единият е Ори, а вторият, Рамарен е бил подложен на уморазрушаване. Вече знаеше защо — след като подложили на изследвания един от членовете на екипажа шингите установили, че пришълците от Уеръл могат да установяват телепатични лъжи. Изплашили са се, избили са възрастните и са оставили само едно безпомощно дете.

За Рамарен раната от гибелта на неговите другари бе съвсем прясна и надявайки се да понесе по-леко удара той се опитваше да си внуши, че може и те като него да са оцелели някъде на Земята. И така да е — къде ли бяха сега? Шингите бяха положили огромни усилия само за да открият един човек — колко ли щеше да е нужно за останалите?

Втори въпрос: за какво им е нужен сега? Защо са го търсили, защо го бяха довели тук, защо му върнаха паметта, вместо да я унищожат?

Никакво обяснение не можеше да получи от фактите, които бяха известни на Фалк, освен едно: шингите искаха да узнаят от него откъде са дошли.

Това предположение кой знае защо се стори невероятно смешно и забавно на Фалк-Рамарен. Оставили са Ори, защото е млад, неопитен, безпомощен и лесно може да бъде манипулиран. И наистина го бяха превърнали в своя играчка. Но той не знаеше откъде са пристигнали... Твърде късно го бяха разбрали. А сетне са изтрили информацията, която толкова много са искали да получат, от умовете, където е била съхранена, а притежателите им прогонили в гората — за да станат жертва на дивите животни. Или на хората.

Най-вероятно вчера, докато Кен Кеняк се е ровил из ума му, той е направи опит да измъкне истинското име на слънцето на Уеръл. Фактът, че все още е жив, означаваше само едно — опитът на Кеняк е бил неуспешен. На тях не им беше нужен Рамарен — трябваше им само онова, което знае. Засега поне не го бяха получили.

Ясно беше, че това ги е разтревожило — и съвсем оправдано. Усъвършенстването на Келшакския кодекс за опазване на тайната бе вървяло успоредно с еволюцията на техниките за мисловна защита. Превърнало се в мистика, тайното познание произлизаше от твърдия контрол върху научно-техническото познание, наложен от първите колонисти, който пък от своя страна беше продължител на закона на Вселенския съюз за културното ембарго, забраняващ износа на култура за колониалните планети. С течение на времето идеята за поставяне под ограничителен режим познанията в определени области се бе просмукала във всички сфери на уерълианското общество. Понятия от рода на Истинското име на Слънцето бяха станали едновременно общоприети и символични, ала това не пречеше на тях да се гледа

толкова сериозно, колкото бе и спазването на религиозните канони при вярващите. Бяха разработени специални методи на защита за да бъдат опазени тези своеобразни „свещени“ места в умовете на хората. Освен ако не се намираще в някой от Храмовете на мълчанието, където единствено бе възможно равноправното общуване между посветените в едно и също ниво, Рамарен не би могъл по никакъв начин да произнесе — било гласно, или мислено — Истинското Име на Слънцето от неговия свят.

Естествено, той разполагаше с необходимия еквивалент от знания: целия набор от астрономически факти, с чиято помощ бе изчислил маршрута на „Алтера“ от Уеръл до Земята, както и точното разстояние между слънцата на двете планети и астрономическата представа за звездите такива, каквито изглеждат от Уеръл. Все още не бяха изтръгнали тази информация от него, вероятно защото умът му се намираще в твърде объркано състояние, докато върху него е работил Кен Кеняк или пък поради автоматичното задействане на парахипнотичната защита и мисловните блокове. Екипажът на „Алтера“, съзнавайки рисковете, на които може да бъде изложен, в случай, че Земята е в ръцете на Враговете, не бе потеглил неподготвен. Шингите нямаха големи шансове да се доберат да нужната информация, освен ако научните им познания в тази област не бяха задминали далеч тези на уерълианците. Вероятно това бе самата истина, след като играеха всички тези игрички. Опитваха се да го подмамят и да приспят бдителността му. Това бе единственото обяснение, задето все още се радваше на живота.

Най-важното сега беше да не узнаят за присъствието на Фалк в него.

Последната мисъл го накара да потрепери. Като Фалк, той беше както безполезен, така и безвреден за тях. Като Рамарен можеше да бъде полезен, ала оставаше все така безвреден. Но като Фалк-Рамарен се превръщаше в заплаха. А шингите не понасяха заплахите — особено такива, с каквито не можеха да се справят.

Все още нямаше отговор и на най-важния въпрос — за какво им беше нужно да узнаят точното местонахождение на Уеръл? Какво значение можеше да има за тях неговата родна планета?

И този път Рамарен прибягна до спомените на Фалк, за да открие верния отговор. Спомни си думите на стария Чуващ в гората,

произнесени с печален и ироничен глас: „...от шингите няма и една шепа народ“.

Това беше едновременно изключително ценна новина и мъдър съвет и сигурно самата истина. Според легендите и преданията, които Фалк бе научил в Къщата на Зов, шингите били пришълци от далечните звезди, от един слабо изучен регион на галактиката отвъд Хайдес, който се намирал на хиляди светлинни години от Земята. Ако това бе вярно, едва ли много са били онези, които са пристигнали с преселническите им кораби. Във всеки случай, били са достатъчно за да проникнат в Съюза и да го разрушат с помощта на способността си за телепатична лъжа и с оръжията, които са притежавали, или притежават. Как обаче се справят с управлението на всички покорени светове? Единственото обяснение бе, че са се разпръснали по планетите, съсредоточавайки вниманието си върху местното население, вместо да преследват бунтовниците из космоса. Ори бе споменал пред Фалк, че шингите нито летят в космоса, нито са установили търговски връзки с далечни светове и че той самият никога не е виждал техен космически кораб. Дали пък не се бояха от собствените си сънародници на другите светове и от отчуждението, което неминуемо щеше да настъпи при по-продължителна раздяла? А може би Земята бе единствената планета, все още под тяхна власт и те я пазеха срещу експедиции от останалите светове? Нямахше как да узнае истината, ала изглежда наистина броят им не беше голям.

Странно, но шингите бяха посрещнали с недоверие разказа на Ори, за това как Колонистите постепенно започнали да се смесват с местните жители на Уеръл и дори получили възпроизвеждащо се потомство. Според тях това било невъзможно, което означаваше, че те не са имали подобен успех с жителите на Земята. Дори след хиляда и двеста години на Земята те си оставаха пришълци, чужди и изолирани. Ето още един въпрос — наистина ли управляваха човечеството, скрити в своя единствен град? Отново Рамарен се обърна за съвет към Фалк и получи изненадващ отговор: не. Те властваха над хората със силата на навика, чрез измама, страх, оръжия и с възможността да унищожат всяко племе, дръзнало да поеме по пътя на познанието. Всячески възпрепятстваха еволюцията на човека. Но самите те не вършеха нищо. Те не управляваха, само осуетяваха.

Ясно беше вече защо Уеръл представлява заплаха за тях. Дълго време шингите бяха осъществявали планове си да подтискат и държат под контрол една някога могъща космическа цивилизация, а ето че сега, зареян някъде сред звездите съществуваше един свят, който можеше достойно да им съперничи във всичко. Свят, чийто жители бяха кръвно свързани със Земята.

Узнат ли точното местоположение на този свят, пришълците незабавно ще изстрелят към него минируни звездолети, подобни на бомби с тлеещ заряд, които да го унищожат преди още на него да са узнали за тяхното съществуване.

Това изглеждаше единствената възможност. Имаше само две неща, които влизаха в противоречие с нея: старателната подготовка на младия Ори, когото сякаш готвеха за посредник при бъдещи преговори и единственият Закон, който почитаха.

Фалк-Рамарен беше неспособен да реши дали това преклонение пред живота е една от исконните морални ценности на шингите, помагала им от поколения да намерят най-верния път или просто бе поредната — най-голяма от всичките им лъжи. Фактът обаче си оставаше — шингите избягваха всячески да убиват разумни същества. Бяха му подарили живота, не само на него, но и на много други, изкусно приготвените им храни бяха все от растителен произход, за да поддържат ниско нивото на земната популация предизвикваха дразги, вражди и омраза между отделните племена, ала оставяха на тях да се избиват и ръцете им бяха чисти. Твърдеше се още, че прилагали различни форми на генно инженерство и принудителна миграция за да укрепят империята си, вместо да прибегват до геноцид. Истина бе значи, че спазваха своя Закон, макар и по свой собствен начин.

Ако е така, тогава ухажването на младия Ори се обясняваше с това, че наистина го готвят за свой посланик. Единствен оцелял след Пътешествието, той ще се завърне на Уеръл и ще разкаже там всичко, което е узнал от шингите за Земята — ква, ква, ква, както крякаха птиците в гората, „Грешно е да се убива“, нравоучителният елен, църкащата мишка в подземията на къщата... Наивен, честен, жертва на една огромна илюзия, Ори ще бъде като бомба със закъснител за далечния Уеръл.

На Уеръл, където паметта за Земята бе най-тачената реликва и където на зова за помощ щяха да откликнат веднага, ала вместо това

щяха да научат, че никога не е имало Врагове и че Земята е една щастлива райска градина. Защо тогава да се втурват на помощ към нея — дори да го решат, едва ли ще са подготвени за онова, което ги очаква. Както пристигнаха Рамарен и спътниците му.

Ето че в спомените му заговори друг глас, глас от миналото, от гората: „Трябва да има някаква надежда, или поне знак — не може вечно да живеем така...“

Не беше пристигнал на Земята като вестносец с добри новини — както се надяваше Зов. Друго се искаше сега от него — той трябваше да отнесе на своя далечен свят един вик за помощ, вика на цялото човечество.

„Трябва да се върна у дома и да им разкрия истината“ — помисли си той, давайки си сметка, че шингите ще се опитват на всяка цена да предотвратят точно това и че ще изпратят Ори, а него най-вероятно ще убият.

След неимоверното усилие на волята, което изискваха всички тези опити да разсъждава едновременно с двете личности, които обитаваха едно и също тяло, умората, която го налегна, бе почти непреодолима. Той се отпусна изтощен върху леглото и подпря главата си с ръце. „Да можех само да се върна — помисли си с носталгия, — отново да съм при Парт и двамата да се разхождаме из гората...“

Това бе едновременно мечта и началото на съня, а мечтателят бе Фалк. Рамарен на свой ред се опитваше да извика в мислите образа на жена си — тъмнокосата и златоока хубавица Адрайс, облечена с най-хубавата си рокля от хиляда сребърни верижки. Нямаше я вече и венчалната му халка. А и Адрайс сигурно отдавна си бе отишла от този свят. Още когато склони да се омъжи за Рамарен, вече знаеше, че едва ли ще изкарат повече от половин лунна фаза заедно, защото той бе сред определените за Пътешествието до Тера. През цялото време, докато е пътувал насам, тя е живяла своя живот и сигурно бе издъхнала преди стотина земни години. Далеч отвъд озарената от хладни звезди космическа пустош.

Кой беше мечтателят и кое — сънят?

„Трябвало е да умреш преди повече от век“ — бе му казал Принцът на Канзас и тогава Фалк така и не разбра за какво говори. Ала другият изглежда бе почувствал дълбоко в него присъствието на още една личност, на родения преди много години звезден пътешественик.

Дори Рамарен да открие начин да се завърне на Уеръл, светът, който ще завари ще е от далечното бъдеще. Повече от триста години, или пет и половина гигантски уерълиански години ще са изминали на неговата родна планета и всичко ще бъде променено до неузнаваемост. Уеръл ще му се стори дори по-чужд от Земята.

Имаше само едно място, където можеше да се завърне и където щяха да го посрещнат с разтворени обятия и обич: Къщата на Зов. Нея никога нямаше да види. Пътят, който го чакаше, водеше другаде, далеч от Земята. Сега вече беше съвсем сам и сам трябваше да измине този път до самия му край.

Когато се събуди, стаята бе озарена от ярка дневна светлина. Рамарен стана и почувствал глад доближи вратата и поиска да му донесат храна. Не последва отговор, но съвсем скоро влезе един от хората-инструменти с поднос храна. Тъкмо когато привършваше с яденето откъм вратата се разнесе мелодичен звън. „Влез!“ — извика Рамарен на келшакски и в стаята влезе Хар Ори, последван от високия шинг Абундибот и още двама, които Рамарен не беше виждал досега. Въпреки това имената им от само себе си изникнаха в ума му: Кен Кеняк и Краджи. Двамата се представиха и той им кимна любезно. Рамарен постепенно откриваше, че не е никак трудно да се владее и да държи Фалк скрит дълбоко в себе си. Още в началото чувства, че менталният специалист Кен Кеняк прави опити за мисловно сондиране, при това опитите му се отличаваха с особена настойчивост и умение, но този факт не го разтревожи ни най-малко. Щом бариерите, които притежаваше, го бяха защитили докато е бил под парахипнотичен блок, сигурно нямаше да го подведат точно сега.

Никой от шингите не го заговори. Стояха съвсем неподвижно, сякаш бяха парализирани, или се бояха да не ги докосне и си шепнеха нещо неразбираемо. Рамарен се постара да зададе въпросите, които очакваха от него като човек, възвърнал паметта си и осъзнал, че вече е на Земята — разпита ги за човечеството, за тях, и изслуша с мрачен вид отговорите. Веднъж един от гостите се опита да се синхронизира телепатически с Ори, но не успя. Момчето не притежаваше никакви мисловни защити, но изглежда е било подлагано на телепатично лечение, което неутрализираше напълно минималните способности за синхронизация, останали му от детското възпитание. Влияние бе изиграла и продължителната употреба на дрогата, към която бе привикнало. То не сваляше димящата тръбичка от устата си и не долови дори краткия импулс, който Рамарен му изпрати. Поне половината от съзнанието му се беше пренесло в един илюзорен свят на полухалюцинации и призрачни видения.

— Досега не сте видели нищо от Земята, освен тази стая — обърна се облеченият като жена Краджи към Рамарен. И тримата по някакъв начин будеха отвращението на Рамарен, ала Краджи бе най-неприятен — имаше масивно, охранено туловище, едва скрито от разтворената пелерина, дълга пурпурно-черна коса и разговаряше с дрезгав, заплашителен шепот.

— Тъкмо затова ми се иска да видя повече.

— Ще ви покажем всичко, което ви интересува. Земята е като разтворена длан за нашия почетен гост.

— Не помня да съм я виждал от борда на „Алтера“, когато излязохме в околземно пространство — отвърна Рамарен. — Нито пък си спомням атаката на кораба. Можете ли да ми обясните защо?

Макар и рискован, въпросът си заслужаваше заради информацията, която можеше да получи — или да не получи.

— Намирали сте се в едно състояние, което тук наричаме „ахрония“ — обясни Кен Кеняк. — Корабът ви не е бил снабден с ретемполаризатор и преминаването през бариерата на светлинната скорост е станало изведнъж. Ето защо през следващите минути или часове всички членове на вашия екипаж са били в безсъзнание. А някои може и да са се побъркали.

— Сигурно е така. Опитът ни с пътешествия свързани със свръхсветлинни скорости е твърде ограничен, за да сме запознати с подобен проблем.

— Колкото по-голяма е продължителността на полета, толкова по-тежко е преминаването през бариерата.

— Направо ви се възхищавам — намеси се Абундибот. — Да прелетите повече от сто двадесет и пет светлинни години в кораб, който преди това не е бил подлаган на изпитания!

Рамарен кимна, колкото да покаже, че приема комплимента, без да коригира цифрата.

— Стига, господа, време е да покажем на нашия гост Земята — успоредно с тези думи, произнесени от Абундибот, Рамарен долови кратката размяна на мисли между Краджи и Кен Кеняк, но така и не схвана смисъла ѝ — сигурно защото вниманието му бе съсредоточено върху собствената му мисловна защита.

— Корабът, с който ще се завърнете на Уеръл — продължи Кен Кеняк, — разбира се ще бъде оборудван с ретемпорализатор и вие

няма да бъдете изложен отново на подобна опасност.

Рамарен подскочи — дори дремещият вътре в него Фалк бе заварен неподготвен — и ги погледна изненадано.

— Корабът, с който ще се завърна...?

Ори вдигна глава и се огледа замаяно. Краджи се прозя, показвайки два реда жълтеникави зъби.

— След като видите всичко, което ви интересува от Земята — продължи този път Абундибот, — и узнаете всичко, което пожелаете, готови сме да ви предоставим звездолет, с който да се завърнете на Уеръл. Заедно с Хар Ори, естествено. Ние самите пътуваме рядко. Вече няма войни, няма и с кого да търгуваме, а и не бихме желали да изтощим оскъдните ресурси на Тера заради прищявката да се скитаме от любопитство из космоса. Ние, Човеците от Земята, вече принадлежим към общността на Старите космически раси и предпочитаме да си стоим у дома, да се грижим за градината и да си припомним великите, но отминали времена на исторически пътешествия и открития. Но вашето Пътешествие трябва да бъде завършено, а мисията — изпълнена докрай. На космодрума вече ви очаква „Нова Алтера“, а и на Уеръл сигурно чакат с нетърпение завръщането ви. Жалко само, че вашата цивилизация не е успяла да преоткрие принципите на ансибъла, за да можем да общуваме с вас по всяко време. Всъщност, не е изключено това вече да е станало, но няма как да се свържем с тях, след като не знаем координатите.

— Така е — съгласи се любезно Рамарен.

Настъпи кратка, напрегната пауза.

— Всъщност, не разбрах точно... — добави той.

— Говорех за ансибъла...

— Зная какво представлява ансибълът, макар да не разбирам принципа, на който се основава. Както сам казахте, до заминаването ни на Уеръл принципът на мигновената връзка все още не беше открит. Не разбирам обаче, какво ви пречи да изпратите такъв сигнал сега на моята планета.

Опасен ход. Рамарен беше на щрек, като играч, навлязъл в решителната фаза на играта — той почувства почти осезаемо напрежението, което се излъчваше от лицата насреща.

— Преч Рамарен — поде Абундибот, — става дума за това, че все още не знаем точното местонахождение на Уеръл, макар да имаме най-

обща представа. Хар Ори е твърде млад, за да ни помогне да го открием. Дори след като научи галактика, той не беше в състояние да ни съобщи името на вашето слънце, което естествено щеше да ни помогне в издирването, той като както галактика, така и наименованията на световите, звездите и системите са наше общо наследство от времето на Вселенския съюз. Ето защо бяхме принудени да чакаме търпеливо вашата поява, разчитайки на съдействието ви, преди да направим опит за ансибълна връзка с Уеръл и да зададем нужните координати на кораба, който сме ви приготвили.

— Искате да кажете, че не ви е известно името на слънцето, около което кръжи Уеръл?

— За съжаление е точно така. Ако бъдете така добър да ни го съобщите...

— Не мога да го направя.

Шингите не изглеждаха изненадани, бяха твърде вгълбени и егоцентрични за това. Абундибот и Кен Кеняк продължаваха да го разглеждат равнодушно. Този път Краджи се намеси, със своя нисък, дрезгав шепот:

— Да не би и вие да не го знаете?

— Не мога да ви кажа Истинското Име на Слънцето — повтори спокойно Рамарен.

Този път успя да долови кратка размяна на мисли между Кен Кеняк и Абундибот: „Нали ви казах“.

— Простете невежеството и нахалството ми, преч Рамарен, задето се бъркам в неща, които очевидно не разбирам. Ние разбира се не познаваме вашите обичаи и може би неволно сме пристъпили някой от тях — сега Абундибот бе взел нещата в свои ръце и тъкмо се канеше да продължи, когато момчето го прекъсна, внезапно пробудило се от унеса си:

— Преч Рамарен, кажете... ще успеете ли да поведете кораба към нашия свят. Нали сте навигатор, трябва да знаете координатите.

Рамарен се обърна към него и го попита хладно:

— Искаш ли да се завърнеш у дома, веспечна?

— Да!

— В такъв случай, след двадесет-тридесет дни това ще бъде изпълнено — стига Господарите да бъдат така любезни да ни предоставят своя кораб. Съжалявам — продължи той, като се обърна

към шингите, — че умът и устата ми са заключени за вашия въпрос. Мълчанието ми несъмнено е лоша отплата за вашето щедро великодушие. — Той си помисли, че ако разговорът се бе провел с езика на мисълта, думите му едва ли щяха да прозвучат толкова сърдечно, защото за разлика от шингите, Рамарен не умееше да лъже в мислите си. Тъкмо по тази причина не бе произнесъл нито дума на мисловна реч.

— Не се безпокойте, Господарю Агад! Отговорът на нашия въпрос не е толкова важен, колкото завръщането ви на Уеръл! Стига да съумеете да програмирате навигационния компютър на звездолета — за целта разбира се ще разполагате с цялата информация, която ни е известна — и тогава отговорът ви ще бъде излишен.

Това беше самата истина — направи ли го и шингите щяха да получат координатите на Уеръл, все едно, че им ги е поднесъл на тепсия. После сигурно щяха да се отърват от него като разрушат отново ума му, а на Ори ще обяснят, че възстановяването на предишната му памет е довело до тези тежки последици. После сигурно щяха да изпратят Ори на Уеръл, за да отнесе тяхното съобщение.

Ако въобще имаше някакъв изход от клопката, която му бяха заложили, Рамарен все още не беше в състояние да го открие.

Малката група пое по коридора, между обвитите в мъгла стаи, спусна се надолу по стълбите и излезе навън, където слънцето вече грееше ярко. Съзнанието на Фалк се беше свило до съвсем микроскопични размери и сега вече Рамарен бе този, който изцяло командваше тялото, разговаряше и дори мислеше. С периферията на сетивата си долавяше постоянната, зорка готовност на умовете на шингите, особено този на Кен Кеняк, който дебнеше и най-малката възможност за да проникне през бариерите. Ала дори този непрестанен натиск бе достатъчен за да го държи бдителен.

Рамарен, пришълецът от далечна звезда, вдигна глава и погледна жълтото слънце в небето.

И спря, завладян от неочакван изблик на радост. Въпреки всичко преживяно, въпреки онова, което щеше да последва, истинско чудо бе да зърнеш блясъка на две слънца за краткия период, който ти е отредено да живееш. Първо, оранжево-златистата светлина на Уерълското слънце и сега побледняло-златистия блясък на земното:

сега вече можеше да ги постави едно до друго и да премери красотата им така, както други сравняваха красотата на два скъпоценни камъка.

До него стоеше момчето и Рамарен зашепна приветствията, които келшакските деца учеха от малки, за да посрещат първата поява на слънцето след дългата и изтощителна зима: „Добре дошла, звезда на живителната сила, пладне на дългата година...“ — Ори подхвана думите му и продължи сам нататък. За първи път между тях се възцаряваше хармонията и Рамарен бе радостен от този факт, защото щеше да се нуждае от Ори за осъществяването на замисъла си.

Поръчаха плъзгач, а сетне излязоха да се разходят из града, като Рамарен задаваш въпросите, които очакваха от него, а Абундибот отговаряше и обясняваше как Ес Ток е бил построен за една единствена нощ преди повече от хиляда години на съвсем друго място — сочеше му улиците, мостовете, небостъргачите — и как всеки път, когато на Господарите чувствали, че пейзажът наоколо им е омръзнал, те призовавали исполинските си машини и нареждали да бъде преместен другаде. Това беше чудна и занимателна приказка, която обаче направи по-голямо впечатление на Ори, отколкото на Рамарен. Абундибот очевидно изпитваше удоволствие да разправя лъжи. А може би това бе единственото удоволствие, което познаваше. Между всичко останало изслушаха и подробна лекция за това как се управлявала Земята, как повечето от шингите прекарвали живота си сред обикновените хора, преструвайки се на „туземци“, за да осъществят великото дело, сътворено от Господарите в Ес Ток, колко безгрижно и недобросъвестно се отнасяли хората към наследството на своята цивилизация, как шингите събирали и съхранявали зрънцата на изгубеното познание, пазели зорко мира, окуражавали развитието на изкуството и учението и подтискали всякакви опити за насилие. Като цяло това бе картина на един кротък, миролюбив свят, заселен от също така миролюбиви племена, обитаващи своите скромни колиби и къщички, без войни и убийства, без пренаселване, но и без амбиции, една раса от деца, защитавана, насочвана и подтиквана от своите по-възрастни братя по разум, с техните великолепни технически постижения...

Разказът продължаваше, допълван и разкрасяван с нови подробности, все така успокояващ и вдъхващ увереност. Нищо чудно, че бедният момък Ори бе повярвал в него, дори Рамарен щеше да му

повярва, ако не бяха спомените на Фалк от Гората и Равнините, разкриващи почти неуловимия, ала напълно реален фалш на всичко това. Не сред наивни деца бе живял Фалк на Земята, а сред зрели мъже и жени, хора страдащи, подтиснати, обезверени.

Целият ден бе посветен на разходка из Ес Ток, който за Рамарен, прекарал младините си по старите улици на Уегест и в Зимните домове на Каспул, изглеждаше колкото красив и величествен, толкова лишен от истинско човешко присъствие. На следващия ден ги отведоха на обиколка сред равнините с въздушна кола, а на третия взеха планетолет и отлетяха за другите континенти — все в компанията на Абундибот, Кен Кеняк и Краджи. Веднъж дори отскочиха до отдавна изоставената Луна. Дните се нижеха един след друга, а представлението продължаваше — само Рамарен знаеше, че то се играе единствено заради Ори и че той самият щеше да го напусне веднага щом получат от него онова, което искат. Следяха го непрестанно — с електронни средства и телепатически — ала инак не ограничаваха в нищо свободата му — очевидно не подозираха, че е разкрил измамата.

Може би щяха да му позволят да се завърне у дома с Ори. Може би го смятаха за напълно безвреден и нямаше да посегнат на възстановения му ум.

Ала за да полети към Уеръл, трябваше да заплати цената, която те искаха — точните координати на слънцето. До момента не им бе казал нищо, нито пък те бяха настоявали повече.

Имаше ли всъщност някакво значение, ако шингите узнаят къде се намира Уеръл?

Разбира се, че имаше. Дори и да не готвеха незабавна атака, нищо чудно да изпратят разузнавателна сонда по дирите на „Нова Алтера“, с ансибъл на борда и роботизирано управление, която да съобщи дали не се готви нов междузвезден полет. Ансибълът щеше да им осигури сто и четиридесет години преднина пред уерълианците, а стига да пожелаят, можеха да попречат на следващата експедиция още преди да е стартирала. Единственото тактическо предимство на уерълианците пред шингите бе, че последните все още не знаеха къде се намира Уеръл и щяха да са им нужни няколко столетия, за да го открият. Цената, която искаха да плати, бе свободата и неприкосновеността на неговия роден свят.

Той реши да печели време, докато намери някакъв изход и охотно се съгласяваше на всички предложения за разходки и полети до далечни места, любуваше се на безкрайните гори под прозореца на въздушната кола и често молеше да се приземят долу за да поскита сред пущинаците. А през това време бе съсредоточил целия си умствен потенциал върху почти нерешимата задача и върху това как от пионка в ръцете на други, да се превърне в кукловод. През цялото това време Фалк бе само свидетел на душевните му терзания. Нямаше с какво повече да му помогне, сега всичко зависеше от способностите на Рамарен, сега бе моментът да се възползва от онова, на което го бяха учили още от детството — как да прилага най-пълноценно силата на разума си. Що се отнася до Фалк, той бе привикнал на друго — хората, които помнеше и познаваше, живееха като изгнаници в собственото си царство и едничката им надежда бе отнякъде да дойде помощ. Хармонията, която неизменно търсеше Рамарен, за тях бе далечна и неразбираема, макар реално съществуваща, а истинският Път никога не можеше да бъде изминат докрай. Ето защо докато Рамарен пришпорваше ума си, Фалк се бе спотаил и чакаше. И когато дойде неговият миг, той го използва.

Друга възможност просто нямаше.

Не че моментът се отличаваше с нещо особено. Летяха с Кен Кеняк в елегантна въздушна кола с автопилот, една от чудесните умни машинки, които позволяваха на шингите да контролират и управляват толкова ефикасно Земята. Връщаха се в Ес Ток след дълъг полет от група острови в Западния океан, на един от които се отбиха за няколко часа, за да посетят местното селище. Туземците от острова бяха красиви, спокойни и уверени хора, посветени изцяло на ветроходството, гмуркането и любовта — заобиколени от лазурно, амниотично море, те бяха великолепен пример за хармонично съжителство с природата и сигурно щяха да направят огромно впечатление на уерълианците с жизнената си философия и своята невероятна изостаналост. Нямаше нищо в тази гледка, което да буди страх, или опасения.

Ори дремеше в задната част на кабината, с димяща парита между устните. Кен Кеняк зяпаше навън през прозореца, без да обръща внимание на пулта за управление, където сега се разпореждаше автопилотът. Времето бе слънчево и ясно, а океанът под тях синееше.

Изморен от дългия път, Рамарен се беше отпуснал блажено, наслаждавайки се на покоя, който цареше в стъклената капка, сред безбрежната златисто-синя сфера.

— Красиво е, нали? — подхвърли шингът.

— Аха.

— Перлата на всички светове... И Уеръл ли е така красив?

— Не. Той е по-суров.

— Да, сигурно защото годишният цикъл е по-продължителен. Колко беше — шейсет земни години?

— Да.

— Казахте, че сте роден през есента. Това означава, че никога не сте виждали вашия свят лятно време.

— Само веднъж — когато отлетях в Южното полукълбо. Но техните лета са по-студени, както и зимите им са по-топли от нашите — в Келшия. Никога не съм виждал Великото лято на севера.

— Може и да го видите. Ако се завърнете до няколко месеца, какъв ще бъде сезонът на Уеръл?

Рамарен помисли малко и отвърна:

— Късно лято — около двацет лунни фази. Така предполагам.

— По мои изчисления трябваше да е есен. Каква е продължителността на пътуването?

— Сто четиридесет и две земни години — отвърна Рамарен и за миг почувства, че го завладява паника. Беше доловил вътре в мислите си присъствието на шинга, Кен Кеняк изглежда бе изпробвал телепатически бариерата и откривайки, че за миг е вдигната, бе проникнал отвъд нея с намерение да го постави под свой контрол. За сетен път това показваше колко напреднали бяха шингите в телепатичните си умения и колко търпеливо следваха осъществяването на своя план. Тъкмо от това се боеше, но сега — когато вече бе станало — смяташе, че знае как да се справи.

В това време Кен Кеняк продължи разговора, но не с дрезгавия си шепот, а с езика на мисълта.

„Всичко е наред, наред е, успокой се — повтаряше той. — Не е ли чудесно, че най-сетне синхронизирахме мислите си?“

„Чудесно е, наистина“ — съгласи се Рамарен.

„Хубаво. А сега да забравим предишните си опасения и да продължим разговора. И така, разстояние от сто четиридесет и две

светлинни години — това означава, че вашето слънце се намира в съзвездието Дракон. Как се нарича то на галактика? Ах, да, помня, не бива да го произнасяш гласно, нито на мисловен език. И сам го виждам — Елтаним, нали, това е името на вашето слънце?“

Рамарен не отговори.

„Елтаним, Драконово око, чудесно, чудесно. Били сме съвсем наблизно в предположенията си. Все пак това ни спестява доста време. Почти бяхме...“

Бързата, ясна, подигравателна и успокояваща мисловна реч внезапно бе прекъсната и Кен Кеняк се облеци конвулсивно, същото направи и Рамарен. Шингът се люшна напред, към контролното табло, завъртя се за миг, като увиснала на конците си кукла, после се отпусна на пода на колата с пребледняло, изпънато лице.

— Какво стана? Какво му има? — извика отзад Ори, излязъл от еуфоричната си мъгла.

Не получи отговор. Надвесен над шинга, Рамарен не отделяше поглед от нетрепващите му очи. Когато накрая се раздвижи, той заговори на език, който Ори не познаваше. Едва след това, с видимо усилие, премина на галактика.

— Поеми управлението на колата — нареди той.

Момчето го погледна изненадано.

— Какво му има на Господаря Кен, преч Рамарен?

— Ставай! Поеми управлението на колата!

Говореше на галактика, но не с уерълиански акцент, а така, както я говореха Горските обитатели. Въпреки това Ори побърза да се подчини — заради нетърпящия възражение тон. Малката прозрачна сфера увисна неподвижно над синята океанска шир.

— Пречна, това не...

— Тихо!

Мълчание. Кен Кеняк продължаваше да лежи неподвижно. Лицето на Рамарен, доскоро напрегнато, сега видимо се отпусна.

Това, което се бе случило между него и Кен Кеняк в мисловно отношение, можеше да се определи най-точно като засада и контра-засада. С други думи, шингът бе издебнал Рамарен неподготвен, смятайки, че поставя под контрола си един човек и на свой ред бе изненадан от присъствието на втори — умът, дебнеш в засада, бе този на Фалк. За не повече от секунда Фалк бе проникнал във вражеския

лагер и то само благодарение предимството на изненадата, но и това бе напълно достатъчно за да може Рамарен да се отърве от синхронизиращия контрол на шинга. В същия миг, докато умът на Кен Кеняк все още бе синхронизиран с неговия, ала същевременно бе напълно незащитен, Рамарен бе поел командването. Наложиха се да прибегне до цялото си умение и сила, за да запази синхрона и да се разпорежда вътре в ума на Кен Кеняк така, както допреди малко се бяха разпореждали с неговия. Все още разполагаше с огромно предимство — два ума срещу един и докато Рамарен държеше шинга в безпомощно състояние Фалк бе напълно свободен да мисли и действа.

Това бе техният единствен шанс — втора възможност нямаше да имат.

— Къде точно се намира готовият за полет звездолет? — попита на глас Фалк.

— В пустинята североизточно от Ес Ток — отвърна с дрезгавия си шепот шингът.

— Охраняван ли е?

— Да.

— Хора ли го пазят?

— Не.

— Ще ни отведеш при него.

— Ще ви отведа при него.

— Ори, следвай указанията му.

— Не разбирам, преч Рамарен, да не се готвите да...

— Ще напуснем Земята. Още сега. Поеми управлението.

— Поеми управлението — повтори едва чуто Кен Кеняк.

Ори се подчини, следвайки инструкциите на шинга. Въздушната кола се понесе с максимална скорост право на изток, ала на пръв поглед сякаш бе увиснала неподвижно над безбрежния океан. Не след дълго обаче слънцето зад тях започна да се спуска стремоглаво. Малко по-късно се появиха и Западните острови, които сякаш плуваха към тях върху нахъдрената от вълнички морска повърхност, а след това на хоризонта изникнаха щръкналите заострени планински върхове. Ето че океанът свърши и отдолу се ширна пясъчната пустиня, прорязана от каменисти, безводни хълмове, които хвърляха дълги, зловещи сенки. По нареждане на Кен Кеняк Ори забави скоростта, заобиколи един от хълмовете и нагласи контролното табло така, че да следва сигнала на

разположения някъде долу радиофар. Колата се спусна между две високи, лишени от живот планини и се приземи върху плоската равнина.

Тук нямаше нито площадка, нито пътища или сгради — само трепкащи в далечината очертания, които приличаха на миражи от нажежената пустиня. Фалк се загледа към тях, но Ори беше този, който пръв ги разпозна:

— Космически кораби — прошепна задъхано той.

И наистина, това бяха междувездените кораби на шингите, замаскирани под огромни разпръскващи светлината мрежи. По-малките бяха в отсамния край, навътре зад тях се издигаха други, с исполински размери, които бе взел за хълмове...

Колата се бе приземила непосредствено до една порутена, лишена от покрив барака, върху която пустинният вятър бе упражнявал дълго време разрушителното си въздействие.

— Каква е тази барака?

— Входът към подземните помещения е от другата ѝ страна.

— Долу има ли маршрутни компютри?

— Да.

— Някои от малките кораби готови ли са за полет?

— Всички са готови. Повечето от тях са роботизирани отбранителни кораби.

— Има ли такива с пилотирано управление?

— Има. Този, който е предназначен за Хар Ори.

Рамарен не отслабваше телепатичната хватка върху ума на шинга, а междувременно Фалк му нареди да ги отведе при споменатия кораб и да им покаже как се работи с бордовите компютри. Кен Кеняк се подчини незабавно. Фалк-Рамарен не очакваше да прояви такава готовност: съществуваха известни ограничения за телепатичния контрол, също както имаше ограничения и при хипнотичното въздействие. Инстинктът за самосъхранение често успяваше да се противопостави дори на огромно по сила външно влияние и нерядко това водеше до разсинхронизиране и преустановяване на мисловната връзка. Но изглежда предателството, което го принуждава да извърши, нямаше нищо общо с инстинкта за самосъхранение и Кен Кеняк ги отведе право при кораба, а сетне отговори подробно на всички зададени от Рамарен въпроси. После тримата се върнаха отново

при бараката и се спуснаха в командните помещения под земята, вратата към които се отваряше с шифър и по телепатична команда. Зад нея започваше дълъг, мрачен тунел. Последваха още няколко врати, при всяка от които Кен Кеняк послушно подаваше необходимия сигнал, докато накрая стигнаха бронирана преграда, снабдена със специална защита и подсилена срещу всякакви възможни атаки и природни бедствия. Зад преградата бяха маршрутните компютри и наземният контрол.

Близо час бе изминал от краткия миг на размяна на ролите във въздушната кола. Все така смирен и безропотен, Кен Кеняк напомняше на Фалк за бедната Естрел. Но Рамарен не си правеше илюзии, че е сломил шинга — в мига, когато отслаби телепатичната си хватка Кеняк щеше да изпрати сигнал за помощ до Ес Ток, или да задейства някоя аларма и тогава другите шинги и техните послушни инструменти щяха да пристигнат тук и да му попречат. Ала друг изход нямаше — Рамарен трябваше да отслаби контрола защото се нуждаеше от своя ум. Фалк нямаше представа как се програмира компютър за свръхсветлинен полет до Уеръл, една от планетите, кръжащи около слънцето Елтаним. Само Рамарен можеше да се справи с това.

Фалк обаче, също притежаваше известни способности.

— Дай ми оръжието си — нареди той.

Кен Кеняк незабавно му подаде миниатюрния пистолет, който досега криеше в един от широките ръкави на наметалото си. Като видя това, Ори се облеци от ужас. Фалк не се опита да успокои момчето, а вместо това подхвърли подигравателно:

— Преклонение пред живота, а?

В същото време вдигна пистолета и го разгледа внимателно. Както и очакваше, той нямаше лазерен, а само парализиращ заряд и не можеше да убива. После го насочи към Кен Кеняк и натисна спусъка. В този миг Ори изпищя и се хвърли към него. Фалк завъртя оръжието към момчето. Когато отпусна спусъка двамата лежаха парализирани на земята. Фалк почувства, че ръцете му треперят и с радост предостави командването на Рамарен. Беше си свършил работата — засега.

Рамарен знаеше, че сега не е време за колебания и скрупули. Той приближи компютрите и се захвана за работа. Вече имаше представа от бордовите компютри на въздушната кола, че навигационните принципи, които се използват от шингите се отличават от сетианските

навигационни принципи — приети за универсални принципи за управление и ориентация от всички някогашни членове на Вселенския съюз и използвани от математиците на Уеръл. Някои от процесите, заложи в компютрите на шингите бяха абсолютно чужди и непознати за сетианската математическа логика, което за сетен път доказваше извънземния произход на шингите и това, че наистина са завоеватели от много далечни светове. Доскоро се беше отнасял с известно недоверие към легендите и преданията за историята и съдбата на Земята и Вселенския съюз, научени от Фалк, ала сега бе напълно убеден във верността им. В края на краищата, по професия той бе математик.

Толкова по-добре защото в противен случай едва ли щеше да се справи със задачата, която му предстоеше. Работата му отне цели пет часа. През цялото това време трябваше да заделя практически половината от вниманието си за Ори и Кен Кеняк. Далеч по-лесно беше да държи Ори в безсъзнание, отколкото да губи безценни минути, или дори часове, за да го убеждава в правотата на действията си. За щастие парализиращият пистолет се оказа изключително подходящ за тази цел и Фалк периодически прибегваше до помощта му.

Фалк не можеше да вижда, докато Рамарен работеше, но затова пък чуваше добре и следеше да не се размърдат двамата парализирани пленници. Освен това можеше да си мисли на воля: и той се замисли за Естрел. Чудеше се къде ли е сега и с какво се занимава. Дали не бяха разрушили ума ѝ, или дори прогонили сред дивите племена, където лесно можеше да срещне смъртта си? Не, те не убиваха. Бояха се да убиват — както и да умират — и наричаха това БЛАГОГОВЕНИЕ ПРЕД ЖИВОТА. Шингите, Враговете, Измамниците... Наистина ли лъжата бе основен принцип на съществуването им, или се дължеше на друго — някаква дълбока, непоправима загуба на способността за разбиране. Неспособност да установят какъвто и да било контакт с хората. Владееха невероятно по сила и страшно оръжие — умението да лъжат телепатически — но каква полза им носеше то в края на краищата? Дванадесет века лъжи, още от първия миг, когато са стъпили на Земята, тези изгнаници, пирати, или основатели на империя от далечните звезди, завладени от налудничавото желание да управляват и да се разпореждат със съдбата на цели светове, чийто обитатели се бяха оказали стерилни и безплодни за желанията им да

продължават рода си. Самотни, изолирани, глухонеми, властващи над глухонеми в един свят на илюзии. О, опустошение...

Рамарен даде знак, че е готов. След близо пет часа напрегнат труд и не повече от пет секунди работа с компютъра, миниатюрната иридиева пластина вече беше в ръката му, със записана вътре програма за навигационния компютър на кораба.

Той се извърна и погледна със замрежен от умора поглед Ори и Кен Кеняк. Какво да прави с тях? Очевидно ще трябва да ги вземе на борда. „Изтрий всички записи в компютъра“ — произнесе един глас в ума му, познат глас, гласът на Фалк. Все още замаян от изтощение Рамарен веднага осъзна важността на този съвет и побърза да се подчини. След това просто не знаеше какво да прави. Имаше нужда от почивка и за първи път си позволи да се отпусне и да остави нещата в ръцете... на самия себе си.

Фалк-Рамарен продължи без да губи време. Първо измъкна Кен Кеняк отвън, метна го на рамо и го отнесе до кораба, чийто очертания трептяха под маскировъчната мрежа, забулени от пустинната мараня. Нагласи отпуснатото тяло в едно от креслата, удари го с нова доза от парализатора и се върна за момчето.

Някъде към средата на пътя Ори започна да идва на себе си, а стълбичката изкачи сам.

— Преч Рамарен — проговори той с надебелял език, — къде отиваме?

— На Уеръл.

— А Кен Кеняк... и той ли ще дойде?

— Да. Там ще си изпее още веднъж песента за Земята, после ти ще разкажеш своята история, а аз — моята... Винаги има повече от един път до истината. Стягай коланите. Излитаме.

Фалк-Рамарен постави малката метална пластина в маршрутния робот. След това проследи прехвърлянето на програмата и като се убеди, че е преминало успешно, зададе команда за старт след три минути. Накрая хвърли прощален поглед на пустинята и мъждукащите отгоре звезди, затвори люковете и се върна — треперещ от умора и изтощение — в кабината, за да се настани в свободното кресло до Ори и Кен Кеняк и да затегне коланите.

Излитането и напускането на земната атмосфера стана с помощта на атомния двигател, свръхсветлинните двигатели щяха да се

задействат едва, когато наближат границата на планетарната система. Мониторите се включиха автоматично и Фалк-Рамарен впери поглед в стопяващия се образ на Земята — огромен синкав хоризонт с ярко сияещ сърп. Малко след това корабът бе обгърнат от ослепителна слънчева светлина.

У дома ли си отива, или напуска родния си дом?

За миг на монитора се мярна Източният океан, а над него черното небе, прободено от хиляди светлинки, като вплетени в черно сукно перли. Изведнъж светлинките се сляха, малкият кораб пресече бариерата, освободил се от оковите на времето и се понесе през безкрайния мрак.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.